

Cesta do školy sa jej zdala nekonečná. Bolo zamračené a dusno. Na ulici bolo živo iba ona s Andrejkou kráčali mľkvo po chodníku. Prechádzali okolo cukrárne, kde už stála kopa detí, ktoré mali iba jedinú starosť- ktorý zákusok si majú dať. Monika nemala na nič chuť a keď si predstavila svoj odraz v zrkadle, tak nemala v pláne jesť celý deň nič. Bola malej zavalitej postavy a na chlapcov nepôsobila vábne i keď tváričku mala ako slniečko s veľkými modrými očami, v ktorých sa zračil smútok a dlhoročné trápenie. Hnedé vlnité vlasy schovávala v pevnom uzle, aby odolala svojmu zlozvyku okusovať si končeky. Kráčali obe zahľbené do svojich myšlienok. Zrazu sa Monike srdce silno rozbúchalo. Na druhej strane ulice kráčal vysoký muž s prešedivenými vlasmi a vystupujúcimi lícnymi kosťami. Pozrel na ňu milujúcim pohľadom akým môže pozrieť iba rodič na svoje dieťa a zmizol v uličke. Monika sa rozbehla za ním a vbehla do uličky lemovanej kvitnúcimi krikmi, kde bývala ako malá. Rýchlo sa poobzerala a zbadala mužskú postavu ako vošla do veľkého starého domu, ktorý patril ich rodine po celé generácie a ktorý jej teraz pripomínal bolestné lúčenie. Andrejka bola ako výborná kamarátka Monike v päťkách a ticho sledovala čo robí. Monika kráčala rýchlym no neistým krokom smerom, kde videla zmiznúť otca. *Čo tam robí? Ved' tam bývajú už druhí ľudia.* Zadychčaná dobehla ku dverám a s trasúcou sa rukou zazvonila na zvonček. Nič sa nedialo a začala strácať trpezlivosť. Pritisla prst na zvonček znova, no vtom sa otvorili dvere. Stála tam staršia pani v zástere zaprášenej od múky a šatkou na hlave.. Privítala ju širokým úsmevom. "Ahoj dievčatko. Hľadáš niekoho?" lakt'om pridržovala dvere a ruky si utierala do zástery.

"Pre-prepáčte. Nevošiel k Vám pred chvíľou niekto?"

"Nie dievčatko," poobzerala sa pani, akoby sa chcela uistiť, že v dome naozaj nikto nie je, "nikto nevošiel. Stalo sa snád' niečo?" Moniku premkol hrozný pocit. Cítila ako jej vystúpil pot na čelo a ostala bledá. Andrejka ju rýchlo chytila a ospravedlňujúco pozrela na starú pani.. "Priateľke sa iba niečo zdalo. Prepáčte." Držala Moniku popod pazuchy a jemne ju tisla pred sebou preč od dverí, za ktorými sa ako dieťa s Monikou hrávala. Dvere sa zavreli a Monika sa pustila do srdcervúceho plaču. *Zrejme si myslia, že mi šibe.* Andrejka ju pevne objímala a chápala ju celou svojou bytosťou.

"Tučka"

Monika neznášala preplnené chodby v škole, tlačenie sa pri skrinkách a učiteľov, ktorý s opovrhovaním, ako vojenská stráž stáli na konci chodby a sledovali tento zmätok. Odomkla skrinku a vložila tam batoh. Vybrala potrebné knihy a skontrolovala, či je v skrinke všetko ako má byť. Fialové mydielko a čisté ponožky na vrchnej poličke, fotky na dvierkach a desiata s batohom v strednej poličke. Zavrela skrinku a vydala sa smerom k triede. Dvere väčšiny tried boli už zavreté a bolo počuť iba hurhaj detí, ktoré sa pripravovali na vyučovanie. Chytila kľučku na dverách svojej triedy a zrazu sa dvere s buchotom otvorili a trafili ju rovno do nosa. Spoza dverí vykukla hlava chlapca, ktorá patrila známemu krásavcovi školy Patrikovi Vojtekovi. V škole bol medzi dievčatami veľmi obľúbený, hlavne obdivovali jeho tetovanie na pravej ruke. Každá sa musela zamilovať do jeho hlbokých tmavých očí, polodlhých čiernych vlasov, ktoré zvädzali k tomu, aby ich niekto láskal a jeho vyšportovanej postavy. Každá okrem Moniky. Monika ho priam nemohla cítiť. Bola často terčom jeho posmechu pre jej zavalitú postavu. Bola absolútny opak Patrika a vďaka svojej nemotornosti sa stala terčom posmechu často svojou vlastnou vinou. Aj teraz, keď ju trafil dverami do nosa ju absolútne neľutoval, s rehotom vyskočil pred ňu, šplechol niečo o tom, ako "Školskej tučke" ako ju škodoradostne nazýval "napravil krivý nos" a rozbehol sa po chodbe. Za ním leteli ďalší chlapi, jeho priatelia podobnej športovej postavy a podobnej nátury. Všetci na ňu ešte čosi pokrikovali, no pre bolesť ani nevnímala čo. Vlastne ju to ani nezaujímalo. Z nosa jej kvapkala krv a mala pocit, že sa s ňou točí celá škola. Z triedy vyšli vďaka kriku Patrika a jeho kamarátov skoro všetci žiaci a medzi nimi aj Andrejka. "Preboha, čo sa ti stalo?", chytila Moniku a odvieďla ju ku kabinetu pani učiteľky Hausovej. Učiteľka otvorila dvere a vykrikla, keď zbadala krvácajúcu Moniku. Zobrala ju dovnútra a ošetrila jej nos. "Toto sa musí už riešiť Monika! Treba aby to riešil riaditeľ." Monika protestovala, no Andrejka pozrela spýtavo na pani učiteľku a spolu s ňou úprimne mladé dievča ľutovala. Pani učiteľka Hausová v Monike videla samú seba a ľutovala, že sa v mladosti taktiež nedokázala nikomu postaviť. "Monika, treba sa zbaviť strachu. Ľudia s tebou budú zaobchádzať iba tak, ako im to TY dovoľíš! Neľutuj

sa, ale rieš svoje problémy. Treba to povedať pánovi riaditeľovi, aby to riešil s rodičmi, veď to nebolo prvý krát, čo ti ublížili!”

Silne krútila hlavou na odpor a snažila sa vstať, no bola unavená od bolesti a klesla späť do kresla. Pani učiteľka pohľadila Moniku po vlasoch a pritisla si ju na hrud'. Mali k sebe veľmi blízko, v podstate jej nahrádzala mamu. Chodila za ňou so všetkými problémami v škole, radila sa s ňou ohľadne obliekania, debatovali spolu o kultúre a umení a keď jej bolo ťažko, mohla sa jej vyplakať na pleci bez toho, aby sa pani učiteľka pýtala viac ako jej Monika sama povedala. No okrem Andrejky nevedel o Monike nikto nič osobnejšie a jej rodinu nikto nepoznal. Pani učiteľka podišla k Andrejke a pošepkala jej “Andrejka, choď prosím ťa za pánom riaditeľom a povedz mu čo sa stalo. Nesmieme ju predsa nechať takto trpieť.” Andrejka smutne pozrela na svoju najlepšiu kamarátku a prikývla. Monika si ani nevšimla kedy odišla z miestnosti.

Na obed boli chlapci už u riaditeľa na koberčeku. Sedeli vedľa seba ako trestanci a škrípali zubami.

“Kto rozbil slečne Selešovej rozbil nos?” kričal na chlapcov, no ani na jednej tvári nevidel náznak súcitu, či ľútosti. Skôr naopak. Všetci sa mračili a prevracali očami. “Dobre, ako chcete. Všetci zostanete po škole robiť poriadok okolo školského plotu a budete tam pokiaľ neodíde posledný žiak zo školy. A slečne sa ospravedlníte!” Chlapci protestovali, no nakoniec so šomraním odišli. Vedeli, že riaditeľ ich kontrolovať nebude a teda ospravedlnenie sa konať nebude, no zlosť v nich poriadne vrela nad sebeckosťou dievčat'a, ktoré ich takto nahlásilo riaditeľovi. Patrik sa cítil ponížený a bol z chlapcov najviac nahnevaný. Zafúkal päsť a mrmlal si: “To si ešte vypije, slečinka Bonzáčka.”

Poobede sa vyčiasilo a po hroznom ráne sa Monika tešila na prechádzku s priateľkou. So smiechom utekala po chodbe a chcela mať už čo najskôr v ruke batoh a *vypadnúť z tejto otrasnej školy*. Podišla k skrinke a pohľad jej spočinul na niečom bielom, čo trčalo zo skrinky. Skrinka bola otvorená, cenné mydielko rozbité na kúsky, z batoha vyhádzané veci a medzi vecami bolo rozbité zhnité jablko. Biela mikinka, ktorú mala pripravenú na prechádzku bola celá hnedá od jablka a smrdela ako staré ponožky. Monike bilo srdce ako o závod a od hnevu celá očervenela. Vybrala zo skrinky fialové kúsky mydielka, pritisla si ich na hrud' a zmätená klesla na zem. “Kto mohol spraviť niečo také?” spýtala sa so súcitom a hnevom v hlase Andrejka. Povytriasala z vecí do koša zhnité jablko a veci poutierala morkou vreckovkou. Pobalila Monike veci späť do batoha a mrmlala si popod nos, kam ten svet speje a kto mohol byť taký zlý. Monika však vedela, kto v tom má prsty a toto mu nikdy nemienila odpustiť. Nikdy! Cítila akoby sa z mydielka strácala všetka energia, ktorá bola v ňom vložená.

“Aby si vždy krásne voňala.” zopakovala slová svojho otca a pospájala kusy mydielka v dlani a vytvorila z nich srdce. Mydielko zabalila do servítky, utrela si slzy a otočila sa na Andrejku.

“Musíš byť vždy silná, iba vtedy si ťa ľudia budú vážiť. Aj to hovorieval.” Povedala nielen Andrejke, ale aj spolužiakom, ktorý vedeli kto to urobil a ktorý sa zabávali na jej účet. Postavila sa, hodila mydielko v servítke do koša a hrdo odkráčala aj s Andrejkou preč. Na tvárach detí zmizol škodoradostný úsmev a u niektorých bolo badať dokonca jemný náznak obdivu.

“Prečo mi to robí?” pýtala sa Monika s plačom, keď už boli mimo davu.

“Čo ja viem o Patrikovi, tak je to rozmazaný chalan, ktorý mal vždy všetko okrem toho čo chcel najviac. Keď bol malý, jeho rodičia sa pohádali s dedkom, ktorého miloval a viac ho k nemu nepustili. Býva niekde v horách a Patrik bol uňho naposledy ako malý chlapec. Po tom ako sa pohádali sa prest'ahovali a aby mu to vynahradili, tak mal dovolené všetko, čo chcel. Preto je taký rozmazaný a pozerá iba na svetskú krásu. Berie iba to čo sa ligoce.”

“To, že nevidel svojho dedka od mala ho však neoprávňuje, aby bol na mňa taký zlý.”

“Máš pravdu Monika. To nie. Je naozaj odporný. Ale môžu za to jeho rodičia.”

“Aj tak ho nenávidím.” povedala Monika a Patrik ostal v jej očiach iba tyran.

Učili sa spolu na maturitu a večer sa Monika vracala od Andrejky domov. Po ceste stretla Patrika aj s blondínkou v minišatách, ktorá vyzerala ako Barbie. Zdalo sa jej, že keď prechádzali okolo, tak začal naschvál vymodelkovanú Barbie bozkávať, akoby jej chcel robiť napriek. V tom momente sa jej postoj k nemu zmenil. Z nenávisťi sa stala ľútosť. Lutovala ho, lebo žil nenaplneným povrchným životom bez pravého priateľstva. Obzrela sa ešte za nimi, no videla ich sadnúť si na lavičku a bozkávať sa. Z akéhosi dôvodu sa na to nemohla dlhšie pozeráť. Dala sa do behu, aby bola čo najskôr čo najďalej.

''Andrejka, ja mám strach. Nechcem sa tam vrátiť.''

''Zase to urobil?'' z Andrejky sršal hnev. ''Pôjdem s tebou a vytmavím to jemu aj tvojej mame!'' kričala až ju bolo počuť aj vonku.

''Nedovolím niekomu, aby ti neustále ubližoval. V škole Patrik, doma zase henten sviniar'' pritisla si Moniku na hrud' a hladkala po vlasoch.

''Nenávidím ho.'' s odporom sa pozrela smerom k Monikinmu domu.

Chvíľu iba mlčky sedeli, premýšľajúc, čo by bolo najlepšie urobiť. Poznali sa už od škôlky a zverovali sa jedna druhej so svojimi najväčšími tajnosťami, radosťami i trápením. Boli ako sestry a nevydržali bez seba ani jeden deň. Andrejku veľmi trápili Monikine problémy s otčimom a naozaj ho z duše nenávidela. Nechcela však robiť nič s čím Monika nesúhlasila a tak nešla ani za jej matkou ani na políciu. Vedela však svoje a mienila to ''raz niekomu povedať''. Viac ako Monikinho otčima však neznášala jej matku pre jej ľahostajnosť voči dcérinmu trápeniu a jej egoizmus.

''Nechápem ako môže byť tvoja mama taká slepá'' ozvala sa Andrejka už s kľudným hlasom.

''Myslím, že má iba strach. Nechce to vidieť, lebo by prišla o všetko. Vždy bola závislá na peniazoch. Vieš si predstaviť, že by mala prísť o ten úžasný dom, o peniaze, ktoré jej dáva a o všetku tú slávu?'' Monika znechutene mykla hlavou a prehodila si dlhé vlasy ako to zvykla robiť jej mama, keď sa prezentovala na verejnosti.

''Ale je to *tvoja mama*! Musíš byť pre ňu predsa dôležitá. Nevieť si predstaviť, že by som uprednostnila nejakého chlapa pred dcériným šťastím.'' vzdychla si. ''Neviedela tie modriny? Ako ich vysvetlila tento krát?'' so slzami v očiach pozrela na doráňaný chrbát jej najlepšej kamarátky, ktorá sa zohla pre cigarety a tričko sa jej mierne vyhrnulo. .

Monika si rýchlo s hanbou tričko stiahla, a začala hľadať v kabelke zapaľovač. ''Vraj som odporné drzé dievčisko a sem tam si zaslúžim dostať *výchovnú*. Stále tá istá pesnička.'' triasla sa od bolesti, chrbát ju bolel pri každom pohybe. Zapálila si cigaretu a trochu sa uvoľnila. ''Keby som mohla bývať u deduška, to by bol život'' smutne sa usmievala a vyfúkla kolieska cigaretového dymu.

''Hej, už si to raz skúsila a pozri ako to dopadlo. Ešte aj u nás boli policajti, čo ťa tvoja *úžasná mamička* nechala hľadať. Pritom keby trochu porozmýšľala tak by vedela, kde si a aj prečo tam si a mohla si prísť pre teba sama.. . Takže už to ani viac neskúšaj, prosím ťa'' výhražne zdvihla prst, no bolo to skôr ako oficiálne varovanie. V duchu dúfala, že to Monika znova urobí, i keď sa jej dospelosť a s tým spojená sloboda chvalabohu rýchlo blížili. Predsa do 18tich rokov už nemala Monika ďaleko.

''Hej to už vydržím, už iba 4 mesiace a som voľná..'' vískla Monika.

''Potom ťa pôjdem odprevadiť k deduškovi a bude to veľká sláva. Tvojej mame s jej *drahým* ukážeme milé gesto a hajde preč..'' vyskočila s radosťou Andrejka, chytila Moniku za ruky a spolu začali spievať

Robili taký hluk, že do izby vbehla Andrejkina mama a snažila sa ich prekričať, lebo dievčence pre hlučný spev nepočuli, že vošla. ''

''Dievčatá! Hej, dievčatá! Tichšie. Maťko už spí. '' šeptala. ''A čo sa tu tak radujete?'' smiala sa..

''Nič mami. Len sa tešíme na Monikine narodeniny'' odpovedala za Moniku Andrejka

Andrejkina mama sa usmiala: ''To si viem predstaviť, aká to bude oslava. Už teraz sa trasiem..'' prehodila ironicky a s láskou. ''Ale teraz buďte tichšie, nech nemusím znova zdolávať tie schody, aby som Vás upozorňovala. A vyvetraj tie cigarety, Andrejka, nech to necíti otec. Vieš, že sa na to hnevá'' mrkla na ne a zavrela dvere.

''Bože, ty máš takú úžasnú maminku. '' Monika Andrejke vždy maminku trochu závidela.

''Áno, je super. Pokiaľ s ňou nemusíš žiť. '' Andrejka sa nahlas zasmiala a Monika s ňou. Vedela však, že by ju nevymenila za nič na svete.

Bola už skoro pol noc, keď zaštrngali kľúče v zámke veľkého domu. Vo svite mesiaca vyzeral ako veľký strážca menších domčekov vôkol. Aj v tme bolo vidieť, aké vysoké postavenie má jeho majiteľ. Jeho okná vyzerali ako zlovestné oči, ktoré sa dívajú na toho, kto prichádza tak neskoro, mramorové schody a stĺpy pri dverách dodávali domu chladný dojem. Vraví sa : aký pán taký pes, no v tomto prípade to platilo nielen o psovi, ktorý spal pred dverami. Masívne vchodové dvere sa pomaly otvorili a dnu nakukla strapatá hlava. Vnútri bolo ticho, všetci už spali, iba táto malá zavalitá postava sa pomaly zakrádala tmou. Na chodbe bolo cítiť alkohol, majitelia určite nešli spať triezvi. Vybehla po schodoch a zastavila sa pri izbe s nápisom: NEVSTUPOVAŤ. Rýchlo stlačila kľučku a prešmykla sa dnu. Konečne v bezpečí. Vyšla na svoj balkón a zapálila si cigaretu. Mesiac bol v splne a krásne osvetľoval celú ulicu aj Monikin balkón. Vo svite mesiaca vyzerala ešte bledšia ako bola. Jej tmavé vlasy lemovali guľatú tvár a v modrých očiach sa odrážali hviezdy na nebi. Keby si občas nepotiahla z cigarety, vyzerala by akoby bola jedna z mramorových sôch, ktoré patrili k schodisku a stĺporadiu tohto domu. Sedela ticho a premýšľala ako asi bude vyzerať jej život po jej 18tich narodeninách. Odíde z domu, jednoznačne. Ale kam? K deduškovi? Mala by byť samostatnejšia, no najprv si musí nájsť prácu. Najradšej by odišla niekam úplne ďaleko, kde ju ani jej rodinu nikto nepozná. Kde by začala nový život, no nedokázala odísť ďaleko od deduška. Únava jej začala ťažiť viečka a Monika zaspávala s cigaretou v ruke. Rýchlo ju zahasila a pobrala sa spať. Keď si ľahla do postele, ocitla sa v krásnom sade plnom tých najkrajších stromov. Všade bolo jasné svetlo, stromy aj tráva boli zelenšie. Neďaleko nej stála krásna jablň a pri jabloni na ňu mával jej otec.

'' Pod' a daj si jablko. '' Ponúkol ju s láskavým úsmevom a Monika mala chuť ho hneď objasť. Snažila sa odtrhnúť jablko, no ako ho odtrhla spadlo jej na zem a rozbilo sa ako sklo. Medzi črepinami začala presakovať krv. Pozrela si na ruky a dlane mala celé od krvi. Otec sa na ňu pozeral s ľútosťou a po líci mu stekala slza. ''Dávaj si pozor a ver, že všetko bude dobré. '' Monika sa začala triasť a pozerala na ruky od krvi. Rozbehla sa k blízkemu potoku, aby si krv zmyla, no vôbec to nepomáhalo, mohla ich drhnúť koľko chcela. Otočila sa no otca už nikde nevidela. Zohla sa znova k vode, no zbadala nad sebou akúsi postavu. Zľakla sa a vyskočila. Stál tam jej otčim s krvavou ranou na hlave. S nenávisťou v očiach sa na ňu zahnal rukou, tak ako to vždy robieval a kričal, že toto jej nedaruje.

Vykrikla a zobudila sa celá spotená s búšiacim srdcom. So strachom sa posadila na posteli a keď zistila, že je doma vo svojej izbe premkol ju ešte väčší strach: ''Z nočnej mory do dennej.'' vydýchla si. Bolo už skoro ráno a o chvíľu budú všetci vstávať. Rýchlo zišla z postele, hodila na seba šaty, ktoré si večer pripravila a vybehla z izby von. Uistila sa, že všetci ešte spia a aby sa vyhla nepríjemným stretnutiam opustila dom, tak potichu ako doň v noci prišla. Andrejka ju už čakala pred domom. ''Si nejaká bledá. Všetko je v poriadku?'' spýtala sa s obavou. '' Á-ano, samozrejme. '' No desivý obraz krvavej tváre otčima jej neschádzal z mysle.

V ten deň sa nedokázala v škole sústrediť. Triedna učiteľka si už zvykla, že nechodila do školy pripravená, že chodila poza školu a fajčila priamo na toaletách. Školu však sponzoroval jej otčim a preto učitelia nad jej nedbalosťou zatvárali oči. K tabuli ju vyvolávali čo najmenej a písomné skúšky zvládala tak, aby prešla. Ostatní žiaci ju za to považovali za protekčné dieťa a nikto okrem Andrejky s ňou veľa slov neprehovoril. Teraz sa pripravovali na maturitné skúšky a tak opakovali všetko, čo sa za celú strednú naučili. Nedokázala počúvať, čo učiteľka hovorí, no neuniklo jej pozornosti, že pri psychologickom výklade osobnosti narušeného človeka sa na ňu pozrela celá trieda. Celá sa rozochvela a nevraživo pozrela na učiteľku. ''Človek väčšinou uplatňuje vo výchove podobné postupy ako vídal u svojich rodičov..'' povedala učiteľka a vtom už v Monike vzkypel hnev. Vyskočila a začala kričať na celú triedu: ''Čo tým chcete povedať? Že vďaka tomu, že mám otčima debila, tak som emocionálne labilná a zrejme budem mlátiť svoje deti? Nechcete na mňa rovno zavolať psychiatrov, aby ma šupli do blázince? Vy ste dokonali.. Jasne.. Naškrobení mestskí panáčikovia!'' kričala, až jej zlyhávali hlasivky. Prekvapená učiteľka sa ju snažila upokojiť, no Monika zoskočila z lavice a vybehla s plačom z triedy.

Utekla zo školy a vybrala sa do parku, kde si sadla na lavičku a upokojila sa pri speve vtáčikov v korunách stromov. ''Čo som to zase vyviedla. Akoby som nemala dosť problémov, ešte si to musím pokašať aj v škole a urážať spolužiakov, ktorí ma aj tak nenávidia.'' cez slzy videla iba rozmazane ako sa k nej niekto približuje. Bola to Andrejka: ''Učiteľka ma pustila, aby som ťa upokojila. Nemusíš sa báť vrátiť. Ani ťa nevytrestá, ani ti nedá poznámku. Pani učiteľka Hausová je tvoja spojenkyňa, chápe, že máš určité

problémy.. To bude dobré, neboj.'' objala ju a utrela jej slzy. V Monike opäť ožil sen z terajšej noci a počula slová otca: *To bude dobré.*

''Nie, ja sa tam už nevrátim. Môj osud ma ťahá inde.

Andrejka? Môžem sa ti s niečím zveriť?''

''Samozrejme, že sa tak hlúpo pýtaš.''

''Vieš, dnes som mala podivný sen. Môj otčim mal na hlave krvavú škvrnu a myslím, že som mu ju spôsobila ja. Myslíš, že sa mu niečo stane? No, nehovorím, že by som nebola rada, chápeš.'' ironicky sa usmiala. ''Ale vieš, nerada by som to mala na svedomí ja.'' chytila si hlavu do dlaní a jemne vzlykala Andrejka sa na ňu nechápavo pozrela: ''Odkedy ty veríš na sny? To počujem prvý krát.''

''Vieš, bol to taký sen, že keď som sa prebudila, nevedela som, či je otčim naozaj mŕtvy a teraz snívam alebo sa mi snívalo, že je otčim mŕtvy a teraz bdiem. Chápeš? Bolo to také živé. Čo ak teraz snívam a otčim je naozaj mŕtvy a keď sa zobudím, bude všetko inak. '' hovorila nesúvisle a vyzerala akoby bola trochu mimo seba.

''Neboj Monika. Uist'ujem ťa, že teraz bdieš a o otčimovi to bol iba sen. Bohužiaľ. Vyzeráš však veľmi zle moja. Prosím ťa, choď domov a prespi sa. Bojím sa o teba, dnes si vyzerala naozaj ako človek súci na psychiatriu. Nerada by som ťa videla v bielej kazajke. Poprechádzame sa spolu? Uvidíš, že ti bude lepšie. . A ten sen pusti z hlavy, prosím ťa.'' dodala dôrazne a usmiala sa na ňu. Pomedzi stromy prenikli slnečné lúče, ktoré osvetlili jej blond vlasy, čo jej dodávalo zvlášť anjelský výraz. Bola typ, ktorý sa vždy chlapcom páčil. Monika mala vždy pocit, že Andrejka je jej strážny anjel. Bola jej vd'áčná za to, že je a jej krásu jej nikdy nezávidela i keď si priala byť jej aspoň podobná. Bola to krásna Andrejka telom i dušou.

Bolo krásne poobedie a Monika sa prechádzala s Andrejkou po uliciach mesta. Neponáhľala sa domov, tak ako vždy. Po škole trávila všetok čas s najlepšou kamarátkou.

V jednej z uličiek zbadali stáť samučkú tmavú ženu v starom oblečení. Pôsobila zanedbane a vyzerala aspoň na 70 rokov, no výzor mohol klamať, keďže očividne žila vo veľmi zlých podmienkach. Pomaly sa blížila k nim. Mali zlý pocit a radi by sa jej vyhli . Monika si pripravila drobné a chcela ich žene podať, no žena ju chytila za ruku a chrapľavým hlasom ju pozdravila : ''Ahoj Monika. Nedávaj mi peniaze. Máš zlaté srdce a všetko, čo ťa v tvojom živote postretne má úžasný zmysel. ''

Monika ostala ako obarená : ''Prosím? Odkiaľ poznáte moje meno?'' odtiahla ruku, no žena jej ju znova chytila.

''Neboj sa. Viem toho veľa, ale jediné, čo ti chcem povedať je, aby si verila v život. Všetko sa dobre skončí, lebo sa rozhodneš vždy správne. '' Andrejka chytila Moniku za druhú ruku a ťahala ju preč.

''Ďaďakujeme za informáciu. '' dostala zo seba Monika a žienka sa iba usmievala štrbavým úsmevom. ''Neponáhľajte sa!'' zakričala ešte za nimi. ''Dozviete sa omnoho viac ak pôjdete pomaly. '' sadla si na lavičku a dievčatá rýchlo zašli za roh. Boli vystrašené, opreli sa o stenu a snažili sa vydýchať. Vtom oproti nim kráčal Patrik. Išiel sám, zrejme z tréningu, v ruke držal futbalistické tričko a na pleciach mal ruksak. Monika sa rozbehla vpred a tvárila sa, že ho nevidí. Patrik prešiel okolo nich a zabočil za roh. Kráčal presne tam, kde ostala stará žena.

''Počkaj!'' Potiahla Moniku za rukáv Andrejka. ''Nechceš počuť, čo mu povie? ''

''Ani, nie. Načúvať sa nemá. '' kráčala ďalej Monika, no Andrejka sa rozbehla opačným smerom a už nakúkala spoza rohu. Patrik kráčal v ústrety starej žene a tá keď ho zbadala sa postavila z lavičky.

Žena k nemu podišla a zastavila ho tichým až tajomným hlasom: ''Chlapče, vidím, že ťa niečo trápi, nechceš pomôcť?''

Patrik jej bez zastavenia odvetil: '' Nie, ďakujem, nič ma netrápi.''

''Ale chlapče.'' žena bola neodbytná a chytila ho za rukáv. '' Poznám minulosť, prítomnosť i budúcnosť. Pomôžem ti s tvojím tajomstvom. ''

V Patrikovi vzkypela zlosť a zastal. ''Prečo otravujete? Chod'te žobrať inam!'' kričal na ňu, no žena nedbala. Žena sa k nemu nahla a pošepkala:

''Ukáž mi dľaň a ja ti prečítam tvoj život, Patrik.''

Ostal v nemom úžase a skôr so strachom ukázal žene dľaň. Pôsobila veľmi neprirodzene, akoby ani nebola človek. Chytila jemne so špinavou rukou Patrikovi dľaň. Napadlo ho, že si musí poriadne umyť ruky, keď príde domov.

''Niekoho si stratil. ''hladila mu čiaru na ruke. ''Ale toho človeka opäť uvidíš, nemusíš sa tým trápiť. '' Patrik teraz už počúval pozorne. Neveril tejto žene, no čo povedala mu dodávalo nádej. '' O rok ťa čaká nehoda, ktorá ťa veľmi ovplyvní a zmení ti celý život. Život budeš mať dlhý, dožiješ sa osemdesiat rokov, no ak sa nezobudíš v pravý čas, nestretneš lásku, ktorá ti už viac krát skrížila cestu. No raz nadíde deň, keď spolu budete pomáhať druhým. Vtedy musíš zmeniť svoje rozmyšľanie a presvedčiť ju, že je tá pravá. '' žena sa na Patrika víťazoslávne pozrela. Patrik si utrel ruku do bundy a pozrel na ňu povýšenecky :''To je všetko?'' zamračil sa. Žena očividne čakala takúto reakciu a hneď sa vynašla: ''Pamätaj, musíš zmeniť svoje správanie, inak ťa minie šťastie. '' ''A čo som dlžný?'' povedal ironicky. ''Toľko, na koľko si ceníš to čo som ti povedala'' ''Nemám nič. '' otočil sa a chcel odísť. '' Tvojmu dedkovi by sa tento postoj určite nepáčil.. Všetko sa ti raz vráti, dobré aj zlé. Mal by si sa zmeniť. '' usmiala sa naňho štrbavým úsmevom. Patrik teraz naozaj váhal a hrabal sa v peňaženke, pričom ženu sledoval kútikom oka. Vytiahol 2 €, ktoré mu ostali z vreckového a z vrečka nezjedenu desiatu. Vytiahol to a hodil žene. ''Dúfam, že Vám to stačí. Žena zobrala chlebič a peniaze a poďakovala . ''Vďaka ti. Nezabudni Patrik. Pýcha peklom dýcha. '' Dievčatá na seba začudovane pozreli. ''Wau.'' vzdychla Andrejka. Pozreli späť na odchádzajúceho Patrika, no ženu už nevideli. Akoby zmizla. Pobrli sa preč, no zážitok nimi otriasol. ''Myslíš, že sa Patrik zmení? Bolo by to fajn, keby áno.'' vravela zasnene Andrejka. ''Dost' pochybujem. Viedli ho k tomu od malička a cesta späť sa hľadá ťažko. '' ''Možno má ešte šancu. '' dodala Andrejka optimisticky

Sprievodca

V sobotu ráno si obliekla svoje najkrajšie šaty, učesala sa, umyla a vybrala sa navštíviť deduška. Bol to 80 ročný útlý starček s výraznými lícnymi kosťami ako mal jej otec a širokým hrejivým úsmevom Jeho múdre oči sa na ňu vždy pozerali s nesmiernou láskou, akú videla naposledy u svojho otca. Byť mal skromne zariadený, v jedálni starý drevený stôl so štyrmi stoličkami potiahnutými červeným poťahom. V obývačke starý gauč, kde ležal jeho pes Max viac ako kedy tam sedel človek. Vedľa gauča staré kreslo, kde sedával deduško najčastejšie a čítal jednu z mnohých kníh, ktoré stáli ako vojaci v starej nádherne vyrezávanej knižnici. Keď bola Monika malá, sedávala dedkovi na kolenách a on jej čítal Goetheho Fausta, Remarquu, Vergília a iné svetoznáme knihy. Podľa jej matky boli tieto knihy nevhodné pre dievča jej veku, no deduško jej vždy iba odvetil: ''Čo sa za mladi naučíš, v starobe akoby si našiel.'' a usmial sa na ňu tak, že mu viac nedokázala oponovať. Po prečítaní každej kapitoly sa spolu rozprávali, čo a prečo sa v nej udialo tak ako sa udialo a deduško sa jej vždy všetko snažil vysvetliť veľmi jemne a detsky. Monika často nechápala o čom číta, no stačilo jej počúvať jeho hlas a cítila sa pokojná a mala pocit, že keby zavrela oči, tak je v inej ríši. Do týchto debát sa vždy zapojil aj jej otecko. To boli však časy, ktoré sú už dávno minulosťou. Teraz už nesesdáva deduškovi na kolenách, ale sedí na zemi pri jeho nohách. Knihy teraz predčíta ona jemu a deduško zaspí skôr ako stihne dočítať kapitolu, ktorú by mali rozobrať. A Monika nemá to srdce zobudiť ho. A predsa je to najkrajší čas z celého dňa a nevymenila by to za nič na svete. ''Deduško, akú knihu si prečítame dnes? '' spýtala sa ho ,keď sa pohodlne usadili so šálkou čaju. ''Čo povieš na Božskú komédiu?'' usmial sa. Prebehla ňou vlna nostalgie. Túto knihu čítali naposledy, keď bol ešte otecko nažive. Bolo načase ju oživiť a spolu s ňou aj spomienky. Vybrala knihu z knižnice. Prstami prešla po zlatom nápise a v spomienkach zablúdila do časov, kedy bola ešte neudretá, šťastná so svojim oteckom a mamou a kedy chodievali k deduškovi všetci spolu na každonedel'né posedenie. Tie časy jej tak pripomínali Alighieriho raj, sídlo blažených. Začala čítať, no po chvíli už vnímala jemné pochrapkávanie svojho milovaného deduška. Usmiala sa a chvíľku pozorovala ako blažene spí. Vyzeral akoby nepoznal trápenie, pritom prežil svojho syna a vnučku vídal každú chvíľu s ranami po pästiach svojho otčima. Knihu nezatvorila, čítala si ďalej. Po chvíli sa starček prebral a ospravedlnil sa. Monika sa iba usmiala a postavila sa spraviť mu čaj. Keď doniesla horúcu šálku, nastal čas na preberanie deja knihy, ktorú čítala, no namiesto toho porušila tento zvyk a spýtala sa

deduška: "Deduško? Myslíš, že každého stihne trest za svoje činy?"

"Moja drahá vnučenka." Usmial sa a zahalil ju celú do svojej nesmiernej lásky. "Práve si čítala Božskú komédiu. Básnik však nebol mudrc, nemôžeš veriť všetkému čo tam čítaš." vedel, že si predstavovala očistec, peklo i raj tak ako v Alighieriho knihe. "Každý môže odvrátiť od seba zlé. Taktiež ti môžu byť odpustené tvoje hriechy, ale iba ak odpustiš ty sama sebe. Lebo všetko, čo cítiš, na čo myslíš, čo vykonáš sa obráti voči tebe. Tvojho otčima stihne určite krutý trest, lebo to nie je človek, ktorý by sa obrátil na dobré. Keď bije teba, bije aj seba, tomu ver. Ale ak ty vykonáš niečo zlé a si si vedomá toho, že je to zlé a dokážeš sa nad to povzniesť, odpustiť sebe a odpustiť tomu, kto ťa k tomu dovedol, teda tvojmu otčimovi, lebo väčšina tvojich činov teraz vychádza, bohužiaľ, z následkov činov tvojho otčima, tak budeš mať určite ľahšiu cestu." Vyzeral tak pokojný a vyrovnaný so životom, že Monika si pripadala ako nejaká hrozná beštia, ktorá nie je schopná ľudskosti a odpustiť druhým.

"Dedko a je to zlé, keď nie som schopná odpustiť otčimovi, že kvôli nemu dennodenne trpím?" spýtala sa s hanbou v hlase.

"Nie moja drahá. Je to ľudské. Ľudia bohužiaľ nedokážu milovať svojich nepriateľov, teda tých, ktorí nám ubližujú a my ich nepriateľmi nazývame. To je bežná podstata človeka, hnevať sa a hádzať vinu na všetkých vôkol. Ale každý je slobodný. Každý si volí svoj smer a svojimi rozhodnutiami si tvoríš svoj život. A ak sa rozhodneš odpustiť, tak sa viac priblížiš k Bohu. To nie je vtedy ľudské, ale božské."

"Chceš povedať, že to, že ma včera tak zbil je dôsledok môjho nejakého rozhodnutia?"

Zacítil v jej tóne rozhorčenie:

"Nie priamo. Sama si však povedala, že ho vytáča, keď v dome fajčíš. Povedz mi úprimne, mala si slobodnú vôľu nezapáliť si tú cigaretu v dome alebo nie?" nedal jej možnosť odpovedať a pokračoval: "je však iba jeho vina, že sa neodkáže ovládať a rieši to takým hrubým násilím. Konfliktom sa vyhýbať nedá, hlavne, ak žiješ s niekým tak vzťahovačným, egoistickým a násilníckym pod jednou strechou. No dá sa vyhnúť aspoň niektorým konfliktom, ako som povedal, svojimi rozhodnutiami. Tým, že odídeš z domu, keď vidíš, že sa k niečomu schyluje, tým, že si nezapáliš cigaretu, keď je doma a podobne. Alebo tým, že odídeš z domu nadobro." zasmial sa a Moniku to nahnevalo.

"Ty mi tu hovoríš, akoby som mala možnosť z domu utiecť. Vieš, že mám ešte 4 mesiace, kým budem dospelá a on ma nenechá na pokoji, pokiaľ nebudem míle ďaleko."

"Monika." Chytil jej ruky do svojich a pozeral jej do očí. "Ako som povedal už veľa krát. Každý má možnosť slobodne sa rozhodnúť. To čo ťa drží v jeho dome, nie je porušenie tejto tvojej slobody. Ale iba ľudské zákony, ktorými si ty aj všetci ostatní spútaní. Povedz mi úprimne, prečo si neskúsila odísť inde ako ku mne? Je to totiž strach z neznáma, čo ťa tu drží." odpovedal za ňu. "Ale ktorý strach je väčší? To, že nevieš, čo bude keď odídeš alebo to, že ťa zbije, keď ostaneš? Ja sa o teba viac bojím, keď ostávaš." s vlhkými očami pozoroval, či jeho slová padnú tento krát na úrodnú pôdu.

"Nie, si to TY, kto ma tu drží!" vykrikla. "Nemôžem žiť bez toho, že by som ťa nemohla navštíviť!" vyskočila a nervózne sa prechádzala po miestnosti. "Dobre vieš, že si pre mňa ten najdôležitejší na svete. Vedel, že odkedy zomrel jeho syn, Monikin otec, tak jej nahradil nielen otca, ale aj matku, keďže pri otčimovi sa z jej matky stávala troska, ktorá videla často na dno pohárika.

"Ak iba to, tak môžem v klude zomrieť a budeš slobodná." povedal s tak kludným tónom, že nevedela či si z nej robí posmech, či to myslí vážne. On to však myslel vážne, nechcel stáť v ceste jej slobode a nechcel sa už viac dívať, na to ako trpí, keď môže byť inde v bezpečí.

"Nehovor tak, prosím ťa, vieš, že ťa potrebujem." plakala.

"Neboj, bude to až nadijde ten správny čas." usmial sa, no vedel, že ten čas je už blízko.

"Chcem sa však na to pripraviť."

"Ale..."

"Žiadne ale..." zahriakol ju otcovským tónom a postavil sa. Pomaly podišiel ku knihovni a vytiahol Pýchu a predsudok. "V tejto knihe.. nájdeš peniaze, ktoré som pre teba šetril odkedy ti zomrel otec. Ale použi ich iba v najnutnejšom prípade. Ver mi, budeš ich už čoskoro veľmi potrebovať."

Moniku stislo pri srdci. Cítila, že ju deduško čoskoro opustí. Vedela, že všetko, čo sa dialo, malo pri ňom vždy svoj zmysel. *Náhody neexistujú.* hovorieval.

Podal jej peniaze a s peniazmi tiež malý hnedý kamienok na šnúrke. Toto je achát, ktorý patril tvojmu otcovi. Ochráni ťa, keď nebudem medzi živými. I keď ja ťa tiež budem ochraňovať, pokiaľ budeš moju

ochranu potrebovať. " usmieval sa, no rýchlo odvrátil tvár, aby nevidela jeho skrývanú bolesť z blížiaceho sa odlúčenia. Zo skrine vytiahol ešte malý fialový kamienok a podal jej ho so slovami: "Tento kameň ti pomôže vidieť viac, keď to budeš potrebovať a keď budeš na to pripravená. " Oba kamienky vložil do ľanového vrecúška, ktoré jej vložil do dlane. "Oba na seba pôsobia, jeden druhému pomáhajú tak ako ja a ty."

"Ďakujem deduško. Ale ešte predsa.. "

"Nie, chcem aby si to mala pri sebe, keď tu nebudem. Nechcem umrieť nepripravený." odvrátil zrak a zapozeral sa do rohu akoby tam niečo videl. Díval sa pozorne, netušila čo tam pozoruje, skúšala zaostriť zrak, no nezahliadla ani len tieň.

"Je čas moja dušička." zdvihol ju zo sedačky, kam sa usadila a utrel jej opakom ruky slzy. Musíš ísť domov, inak budeš mať s otčimom opäť peklo."

"Ale ja chcem byť ešte s tebou." nechcela odísť. Vedela, že len čo zavrie dvere, nadíde ten *správny čas* pre deduška. Chcela predĺžiť posledné minúty s ním.

"Zapamätaj si dieťa moje. V najlepšom treba skončiť. Vyhneš sa tak mnohým problémom." Zasmial sa a jemne ju potlačil k dverám.

"Ale sľúb mi, že sa ešte uvidíme. Sľúb mi to. " takmer kričala od zúfalstva. Vedela, že deduško nikdy neporuší sľub a tak ho chcela donútiť, aby si udržal zdravého ducha ešte aspoň chvíľu.

"Sľubujem dieťa." Uvidíš ma ešte.. Uvidia sa.. nikdy jej neklamal..

Pobozkal ju na čelo a pohladil po vlasoch. "Opatruj sa dieťa moje." zašepkal potichu a privinul si ju naposledy. Vdychoval a jeho vôňu a snažila sa zapamätať každú bunku jeho tela. Rozlúčili sa a pomaly zostupovala po schodoch. Mala pocit, že je Dante a s Vergíliom zostupuje do pekla. Až na to, že jej sprievodca Vergílius práve zomieral v malom byte na námestí. Ostala bez sprievodcu.

Kráčala po ceste úplne zmyslov zbavená. Vo vrecku zvierala batôžtek s kamienkami a peniazmi od deduška. Keď prišla domov, mama s otčimom už boli doma z práce a opäť sedeli v kuchyni s fľašou. Tento krát ich nenávidela ešte viac. Nenávidela viac, ako keď jej dal otčim prvú facku, viac ako keď nemohla týždeň písať, keď ju udrel kutáčom po ruke. Teraz majú na svedomí jej milovaného deduška. "To sa odpustiť nedá. Neodpustím Vám ani jednému. Nikdy." precedila pomedzi zuby a chcela prejsť do svojej izby.

"Monika pod' sem!" zakričal ten hnusný mužský hlas z kuchyne.

Podďajne sa dovliekla do kuchyne. Čo už. Čokoľvek ju tam čakalo, bude to menej bolieť ako lúčenie s deduškom.

"A čo tak smutne! Daj si s nami pohár vína!" chytil ju za plece ako najlepší kamarát. Obyčajne si našiel zámienku, aby jej mohol vynadať, no dnes bol extra milý. Bolo to ako ticho pred búrkou. Dnes sa jej dokonca zdalo, že to myslí vážne. Nerozumela jeho náhlejšiu premene, no nič to nemenilo na pocite nenávisťi voči nemu i matke.

"Nie, ďakujem, idem do svojej izby."

"Ale kam by si chodila. " Pridala sa už pripitá mama. "Ber, kým ti núkajú." a naliala jej pohár vína.

"Nie, nechcem. Tento krát už tvrdšie prehlásila Monika.

"Ale, nechceš si nás azda znova pohnevať?" vyhlásil otčim a pozrel na ňu tak výhražne až sa jej vybavilo všetko, čo jej kedy urobil a preľakla sa.

"No, jeden snád' neuškodí." a sadla si poslušne ku stolu k poháriku. V miestnosti nastalo ťaživé ticho. Nemali ani jednu spoločnú tému, v podstate nikdy spolu nesedeli za jedným stolom.

Ticho prerušila prvá jej matka:

"Bola si dnes za tým starým bláznom?"

"Ak myslíš deduška, tak áno. " odpovedala nahnevane Monika.

"Prepáč, prepáč. " zašklebila sa jej matka. "Ako sa má ten *krásavec*?"

Monika ignorovala jej ďalšiu uštipačnú poznámku a odpovedala to, čo chcela počuť.. "Má sa výborne. "

"Hej, teraz zrejme sedí v tom jeho starom vyšúchanom kresle a číta zas nejakú hovadinu." prskla smerom k otčimovi. Ten sa začal smiať až prevrátil pohárik vína smerom, čo mal pred sebou. Začali skackať, aby zachránili víno čo sa lialo po stole a aby ostali aspoň trochu suchý. No nedokázali udržať rovnováhu a tak to vyzeralo dosť komicky. Teraz sa smiala Monika. "Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie. " pomyslela si s pokojným vedomím.

Len čo sa upokojili a doliali si víno do pohárov, opäť začali nútene debatu.

''A v škole ako sa darí?''

Nechápala prečo sa o ňu zrazu tak starajú. Bývala s týmto odporným chlapom už 6 rokov z toho 5 rokov to bol agresívny maniak a postupne sa k nemu pridala aj táto žena, čo si hovorila jej matka.

''Normálne.'' odpovedala stroho. Mala ich plné zuby a nevedela sa dočkať, kedy sa vzdiali do svojej izby. Dopila pohárik vína a ospravedlnila sa, že má ešte niečo pripraviť do školy. Nechali ju konečne ísť.

Keď vošla do izby, zavolała Andrejke, aby jej rozpovedala, čo sa stalo.

''Haló? Monika? Ahoj. Tak ako ti je?''

Monika začala vzlykať, keď počula príjemný hlas jej kamarátky. Bolo toho na ňu príliš veľa a víno jej tiež nerobilo dobre, keďže nikdy nepila. Jedným dychom rozpovedala Andrejke čo sa stalo u deduška a ako prišla domov a matka s otčimom sú na ňu akýsi milí.

''Dýchaj Monika. Kľul. Takže ty si myslíš, že deduško ti teraz zomiera, lebo povedal, že môže pokojne umrieť? A to si ako myslíš, že si niečo urobí?''

''No, nie celkom. Určite sa neotrávi alebo niečo podobné. Myslím si, že sa udržiaval pri živote nasilu iba kvôli mne a teraz sa vlastne stane iba to čo by možno stalo už dávno.''

''A to akože ako podľa teba robí?'' neveriacky sa vypytovala Andrejka. Vedela, že okolo Monikinho deduška sa diali vždy čudné veci, veď okolo Moniky ich tiež nebolo málo. No snažila sa presvedčiť samú seba, ale hlavne Moniku, že to fyzicky proste nie je možné bez pomoci liekov, či iných prostriedkov, len tak sa rozhodnúť umrieť.

''No to neviem. Ale viem, že dokázal silou vôle všeličo iné, tak prečo nie toto. Ved' vieš, keď si raz bola u neho a vedel presne, ktorú knihu by si si chcela prečítať, aj to, že vedel, že za chvíľku zazvoní pri dverách susedka. Alebo som ti hovorila, ako mi dokázal vyliečiť ne jeden raz chorobu. A vieš, že to nebol človek, ktorý by rozprával do vetra''

''No tak asi hej. Ale aj tak si myslím, že k nemu zajtra prídeš a bude v pohode.'' jej úsmev bolo cítiť aj cez telefón.

''A čo teda tí tvoji drahí *akože rodičia*? Čo to majú v pláne, že sú na teba takí milí?''

''Neviem, ale vôbec z toho nie som nadšená.'' rozhorčene si vzdychla. ''Určite to neveští nič dobré.''

''Hej, ticho pred búrkou, že? Budú na teba milí a potom ťa otčim zmláti, že poletíš na pohotovosť.''

''No obávam sa, že toto bude iné. O matku mi nejde. Tá robí iba to čo jej povie otčim. Keď sa chová on dobre, tak aj ona. Ale čo má *on* za lubom?''

''No netuším. Musím ísť. Mamka ma volá.'' Ukončovala rozhovor Andrejka a v pozadí bolo počuť volanie jej mamičky. ''Zajtra v škole si to rozoberieme dobre? Papa zatiaľ.''

''Ahoj. Tak zajtra.''

Chvíľu ešte písala poznámky, ktoré zrejme zameškala, keď dnes odišla z vyučovania a išla sa osprechovať. Keď vyšla zo sprchy a otvorila dvere na svojej izbe, čakalo ju nemilé prekvapenie. Otčim sedel na jej posteli a v ruke držal dva poháriky. Úlisne sa na ňu pozeral a s motajúcim jazykom jej ponúkol pohár vína. Monika odmietla, no ak nechcela dostať poriadnu bitku, tak nakoniec povolila. Sadla si na stoličku, ktorú mala pri kozmetickom stolíku, čo najďalej od otčima. Víno pila pomaly, no aj tak jej stúpalo do hlavy a začala premýšľať o čo mu vlastne ide. Hľadala po izbe ako vždy predmet, ktorým by sa mohla brániť v prípade útoku. Zatiaľ nikdy nájdený predmet nepoužila, keďže nemala odvalu. No dnes pod ťarchou smútku a s pomocou vína to bolo iné. Celý dnešný deň bol iný.

Otčim jej rozprával ako kedy koho zmlátil, ako mal plno žien a podobné príbehy, ktoré ju vôbec nezaujímali. Nepočúval jej žiadosti, aby už odišiel, že musí ráno skoro vstávať. Vyzeral, že ju vôbec nevníma a dúfala, že ho víno zlomí tak, že doslova odpadne a vyhodí ho do jeho spálne.

Po chvíli sa jej túžby skoro naplnili a začal privierať viečka. Sedel iba tak napoly a hrozilo, že sa každú chvíľu zošuchne na jej posteľ a ona ho nezdvihne. Skočila k nemu a chcela ho pridržať, aby ho ľahšie odvliekla z izby. V tom sa akoby zázrakom prebral a chytil ju za pás. Hodil ju na posteľ a začal ju násilne vyzliekať. Monika sa snažila kričať, no chytil jej rukou ústa. Pritom sa ju snažil pobožkať na krk, no Monika ho pohrýzla do ruky, za čo si vyslúžila silnú facku, až jej navrelo líce. Bránila sa a kopala, no otčim bol silný protivník a podarilo sa mu zachytiť jej ruky. Predmet, ktorý si pred tým pripravila na obranu bol vzdialený z dosahu. Snažila sa ho kopnúť medzi nohy, no otčim na nej ležal celou váhou a trhal z nej druhou rukou tričko. Plakala a kričala na pomoc, no nikto neprichádzal. Hádzala so sebou na všetky

strany a podarilo sa jej vymaniť jednu ruku zo zovretia. Otčim sa snažil rozopnúť si nohavice a keďže bol dosť podnapitý, tak sa nesústredil a Monika to využila. Chytila spomienkovú fľašu v tvare jablka, ktorú mala schovanú pri posteli a udrela ho po hlave. Črepiny sa jej zosypali na tvár a na podlahu. Otčim sa na ňu zvalil celou váhou a rana na hlave krvácala rovno vedľa jej krku medzi črepiny. Horko ťažko ho odsunula a v rýchllosti sa k nemu priblížila, aby videla či sa hýbe. Otčim sa však ani nepohol. "Zabila som ho." preľakla sa Monika. "Panebože, ja som ho zabila. Čo teraz?" pozrela na ruky celé do krvi. Začala behať po izbe a rozmýšľala čo urobí. "Prídu policajti, obvinia ma z vraždy, zavrú ma do vedenia a môj život bude úplne v háji." triasla sa ako osika a srdcervúco plakala. "Musím ísť k Andrejke. Musím zmiznúť." V kúpeľni zmyla krv z rúk no mala pocit akoby jej vsiakla pod kožu. Nemala však čas. Zobrala ruksak a zbalila si doň to najnutnejšie. Obrázok rodiny, kým boli s otcom a deduškou, odkiaľ mala vytrhnutú časť, kde bola matka, bundu, obľúbenú knihu a peniaze a kamienky od deduška a utekala k Andrejke. Zišla po schodoch a na stole v kuchyni zbadala na mol opitú mamu, ako blažene spí. Zrejme nepočula nič z toho kriku a bude veľmi prekvapená, keď sa zobudí.

Vonku už bola úplná tma a lialo ako z krhly. K Andrejke bežala celú cestu, keď prechádzala popri bytovom dome, kde býval jej deduško videla pred domom stáť čierne auto. Zastavila a pozrela na nápis na aute: Pohrebná služba. Slzy spolu s dažďovými kvapkami jej stekali po líkach a srdce jej krvácalo. Pustila sa znova do behu a zastavila sa až pri dome, kde bývala Andrejka. Nechcela zobudiť jej mamičku a tak hádzala do okna kamienky. O chvíľku sa v izbe zažalo, Andrejka už zrejme spala. Vykukla strapatá hlava a šeptala. "Kto je to?"

"To som ja, Monika." odpovedala plačúco dievčina stojaca pod oknom.

"Preboha čo sa stalo? Hneď idem dole." vylakane sa rozbehla otvoriť svojej kamarátke.

Keď pustila Moniku dovnútra videla v akom je stave, tuho ju objala a zaplakala. Vzala ju do svojej izby a zavrela potichu dvere. Šeptala, aby sa nikto nevzbudil a nevidel ako Monika vyzerá. Rýchlo jej kázala vyzliecť premočené, dotrhané a krvavé veci a pripravila jej čisté tepláky a tričko, ktoré mala Monika u nej odkedy tam naposledy prespala. Monika sa snažila zmyť krv, ktorú videla stále na rukách, no tak ako vo sne, mala pocit, že jej ruky ostali poznačené navždy.

Sadli si na posteľ a Monika ju jemne chytila za doráňanú ruku. Bolo vidieť, že jej ju niekto držal veľmi pevne a mala ju posiatu tak ako aj väčšinu tela modrinami. Tvár mala dorezanú od črepín a líce navreté od surovej facky.

"To ti urobil on?" opýtala sa, no sama si aj odpovedala. "Samozrejme, kto iný." slzy sa jej kotúľali po tvári a rozmýšľala čo sa asi mohlo stať, no roztrhané šaty naznačovalo to najhoršie.

"Andrejka. Ty ma budeš nenávidieť." povedala ťažko Monika.

"Prečo preboha. Čo sa stalo? Môžeš hovoriť?" Andrejka sa zadívala na napuchnutú peru a líce dobitej osôbky.

"Nebolí to viac ako to čo som urobila." sťažka vzdychla a Andrejka váhala čo povedať. Čo také hrozné Monika mohla urobiť?

"Andrejka, ja som vrah." srdcervúco rozplakala.

Andrejka si ju pritúlila a hladkala po chrbte.

"Monika. Som si istá, že to bola sebaobrana. Týral ťa už roky. Zaslúžil si to." pozrela jej do očí a snažila sa jej dodať odvahy.

"Ja viem. Ale aj tak nemám právo... Ja." odmlčala sa. "Čo bude teraz?" pozrela skúmavo na Andrejku.

"Príde polícia, zatknú ma, bude súd, akoby ani nebol a rovno ma zavrú."

"Ale veď to bola sebaobrana!" vykrikla nahnevane Andrejka, až sa zľakla, že niekoho prebudí.

"Andrejka. Vieš, že to bol príliš silný človek a ak by to urobil on, tak by to sebaobrana bola, no ak to urobí niekto jemu, tak je to vražda. Jeho spoločníci to určite zahrajú tak, že som sa mu ponúkla a potom zabila."

Dala si tvár do dlaní. Nevládala už ani plakať. "Porad' mi, prosím ťa, porad' čo robiť"

Andrejka stále nevedela presne čo sa stalo, no bola si istá, že jej kamarátka nemohla urobiť nič zlé. Ale bohužiaľ súd zrejme dopadne tak ako vravela Monika. Jej otčim bol príliš silný človek.

"Monika.. myslím, že je na čase, aby si začala nový život."

Monika uprela napuchnuté oči na Andrejku a nechápavo na ňu pozerala.

"Tvoj deduško predsa vravel, že nadíde čas, kedy budeš potrebovať tie peniaze na nový začiatok, nie? Bol to naozaj výnimočný človek. Zrejme vedel aj čo sa stane." jemne sa usmiala. "Myslím, že je na čase, aby

si opustila mesto a schovala sa niekam, kde ťa nikdy nenájdu.“

Monika stále nechápala, čo tým jej najlepšia kamarátka myslí. To ju má opustiť? Odísť zo školy a začať niekde na neznámom mieste s ľuďmi, ktorých v živote nevidela? No najviac ju ťažila otázka, ktorú sa musela Andrejky opýtať “Kde?”

Andrejka zaváhala. “Poznám ľudí jednej farmy na Strednom Slovensku, kde žijú v harmónii s prírodou, tak ako voľakedy. Nemajú elektrinu ani vodu a teda je malá šanca, že by ťa spoznali ako hľadanú osobu. Sú to moji známi a keď povieš, že som ť poslala určite ti poskytnú prístrešie za pomoc na farme. Je to jediné, čo ma napadá..“

“A to tam mám akože prísť a opýtať sa- nepotrebujete náhodou pomocníčku? A čo ak nebudú potrebovať?” spýtala sa Monika so zúfalstvom v hlase.

“Monulka.” Andrejka ju tak oslovila iba dvakrát v živote. Raz keď zomrel Monike otec a druhýkrát, keď dostala prvú bitku od otčima. Monika zistila, že si nemôže asi vyberať. “Čo chceš robiť? Zostať tu a nechať sa zavrieť za nejakú sviňu, čo ti ubližovala? Nesmieme myslieť hneď na zlé. Verím, že ťa prijímú medzi seba a ak aj nie, tak budeš mať stále peniaze na to, aby si skúsila ďalšie miesto a ďalšie. “

Monika mala pocit, že toto dievča je anjel. Ešte aj v tej tme sa jej zdalo akoby bola okolo nej jemná žiara. Vždy mala pocit, že to robí iba slnko, ale teraz videla, že to je ňou – Andrejkou, človekom, ktorý jej vždy nezištne pomáhal. Andrejka na ňu naliehala a Monika nakoniec súhlasila.

“Mala by si odísť ešte teraz. Je to dlhá cesta, pripravím ti nejaké veci a jedlo. Ty si zatiaľ odpočiň. O chvíľku prídem pre teba.” A zišla do kuchyne pripraviť čo sľúbila.

Monika zavrela oči a chcela sa na chvíľku natiahnuť, no navreté líce a modriny po celom tele jej to nedovolili. O chvíľku dobehla Andrejka. V taške niesla jedlo a pitie a do ruksaku jej pobalila ešte pár veci na oblečenie, ktoré u nej mala Monika odložené. “Máš tu základné veci, ostatné si dokúpiš na mieste podľa potreby. Na lístok som ti napísala ako sa dostaneš na farmu, máš tam všetky spoje a na druhej strane nakreslenú mapku, keďže z dediny k nim budeš musieť ísť peši. Nevolaj mi zbytočne, bude lepšie, keď sa ti ozvem ja. Keď budem môcť, prídem ťa pozrieť. Dúfam, že ťa tam nájdem.”

Monika sa cítila akoby sa jej dostávalo viac ako si zaslúžila.

“Ďakujem.” Objala kamarátku a na rozlúčku ju pobožkala na líce. Cítila slané slzy a s plačom opustila jej izbu. Nevedela kedy a či vôbec sa vráti a či ešte Andrejku niekedy uvidí. Vedela však, že je to jediné možné východisko ako sa vyhnúť vedeniu. Nemala čo stratiť a tak sa vydala v ústrety novému životu.

Po ceste jej od únavy klipkali oči. Za oknom vlaku videla iba mihotajúce sa svetlá miest cez ktoré prechádzali. Občas niekto pristúpil, či vystúpil, no inak bolo vo vagóne úplne ticho. Všetci zrejme spali, no Monika sa po každom krátkom zaspatí strhla. Trápilo ju svedomie a strach jej nedovolil spať pokojne. Po 4 hodinách konečne zaspala.

Vlak prišiel s buchotom do stanice. Sprievodca prechádzal vagóny a upozorňoval “Konečná, vystupovať!”

Strhla sa z neprijemného sna a zistila, že zaspala. Rýchlo sa prebrala a trielila von z vlaku. Vystúpila na stanici a cítila sa úplne stratená.. Nevedela kde je, vedela iba, že mala vystúpiť určite skôr. Spýtala sa sprievodcu, no najbližší vlak späť jej išiel o 5 hodín. Staničné hodiny ukazovali 2 hodiny ráno, na stanici nebolo ani nohy a bola 4 km za dedinou, v ktorej mala vystúpiť. “5 hodín nebudem čakať. Štyri kilometre odšliapem aj pešo.” Pozrela si poriadne mapku od Andrejky a farma mala byť niekde po ceste medzi oboma dedinami. Vydala sa na cestu.

Po ceste stretla iba 2 autá, išla už 20 minút a každú chvíľu už mala byť cestička, ktorá mala viesť k farme. Konečne ju zbadala. Aspoň si to myslela. Cestička, ktorá sa tiahla od hlavnej cesty smerom k horám. “To musí byť ono.” pomyslela si a zišla z asfaltovej cesty na poľnú. Pozrela na nebo, no nebolo vidieť ani hviezdy ani mesiac. Nevyzerá to dobre. Snáď tam dorazím, než začne pršať. Svetila si na cestičku baterkou a strach jej podlamoval kolená. To čo by cez deň trvalo pár minút jej teraz trvalo večnosť. Neodolala a baterkou svietila smerom k lesu odkiaľ sa ozýval šuchot a divné zvuky. Bola sama uprostred lúky, kráčala smerom k lesu a netušila, čo behá a chodí okolo nej. Oľutovala, že neostala radšej na stanici do svitania. Zrazu sa v diaľke zablysko. Strach ju donútil zrýchliť kroky. Začala pomaly bežať, no keď prišla k lesu zaváhala. Ako môže mať toľko odvahy a prejsť v noci sama cez les? Pýtala sa sama seba. Slzy

sa jej už kotúlali po tvári. Z neba začalo jemne kvapkať a nevedela už či plače, či je to dážď, čo je steká po tvári. "Snád' je všetko aspoň schované pred dažďom" dodala si odvalu a vstúpila do lesa. Les ju privítal nadšeným šuchotom listov, na ktoré jemne cupkal dážď. Mala pocit, že jej šepká: "Vstúp. Tu si v bezpečí." Postupne sa uvoľnila a kráčala už istým krokom. Dážď postupne silnel, až sa z neho stal nepriepustný závoj. Nevidela kam ide, svietila si iba tesne pod nohy. Cítila ako jej kroky ťažejú od únavy. O nič sa už nepotkávala, cítila iba mäkkú trávu pod nohami. Kráčala pomalšie, nevládala už stáť na nohách. Bola celá premočená a bolo jej zima. Baterka je vypovedala službu a vo svite mesiaca rozoznávala iba neisté obrisy stromov.

Kráčala už vyše hodiny. Podľa mapky tam už mala dávno byť. Dážď neprestával a Monika už nevládala spraviť ani krok. Sadla si k stromu, pod ktorým toľko nepršalo a mala pri ňom pocit bezpečia. Oprela sa o strom a drkotajúc sa od zimy prosila strom o ochranu. Vo vrecku stískala kamienky od deduška. Cítila ako premŕza do kosti a snažila sa zapáliť cigaretu, no dážď jej to nedovolil. Únava si však vybrala svoju daň a Moniku premohol spánok. Strom sa nad ňou sklonil a z vetvičiek jej spravil ochranu. Ibaže to už Monika spala bezsenným spánkom.

Prebralo ju erdzanie koňa a krik nejakého človeka: "Hije"

Ležala na niečom tvrdom, zakrytá dekou, celá skrehnutá od zimy. Natriasalo to ňou a cítila, že sa pohybuje. "Neboj sa dievčatko. Budeš v poriadku" prihovoril sa jej mužský hlas, keď si všimol, že jemne pootvorila oči, no nevládala nič odpovedať. Pery mala suché, opuchnuté líce ju bolelo a boľavé doráňané telo jej nedovolilo sa pohnúť. Hlava sa jej točila a bolo jej zle. Opäť upadla do bezsenného spánku.

"Dorotka. Pod' sem, rýchlo"

Dorotka, staršia pani, s dlhými šedivými vlasmi zapletenými do vrkoča vybehla zo svojej chatky.

Chlapi už pomáhali dávať mladé telo dole z koča Jozefa, starého pána, ktorý bol pre všetkých čudák, iba pre jeho priateľku Dorotku bol niečím viac.

"Kto je to? Kde si ju našiel?" opýtala sa Dorotka, keď videla koho skladajú z koča, no Jozef neodpovedal. Veľa toho nikdy nenahovoril a ak rozprával, tak to muselo byť dôležité a v pravý čas. Dorotka si už zvykla, že si musí na jeho odpoveď počkať. Zrejme ju ešte nemala poznať.

Dievča odniesli do Jozefovej chatrče a položili ju na posteľ. Chlapi odišli a Jozef sa otočil k Dorotke: "Prosím ťa, postaraj sa o ňu. Je celá premočená, má horúčku a celú cestu blúznila." Odišiel z chatrče a nechal Dorotku, nech robí, čo vie najlepšie. Stará pani bola miestnou babicom, bylinkárkou a toto bola jej úloha v osade. Vyzliekla dievčine tričko a zalapala po dychu. Nikdy nevidela tak doráňané mladé telo, nikdy za celé roky necítila toľko smútku, ako keď teraz pohliadla na bledú dievčinu uloženú v posteli. Dievča bolo horúce ako pec. Triaslo sa a plakalo od bolesti pri každom dotyku starej ženy. Pani Dorotka ošetrila Monike rany, poumývala ju s mokrou utierkou a spravila zábal na zníženie horúčky. Pri prikladaní studených zábalov sa Monika miestami prebrala a bojovala so starou paňou "Nie, nechaj ma!! Zabila som ho! Nie, nie! Nechcem!"

Pani Dorotka sedela pri posteli a spievala Monike tichú pieseň, keď vošiel Jozef. Bol to vysoký muž, biele vlasy mu vykúkali spod klobúka a hnedé láskavé oči hľadeli teraz nežnejšie ako kedykoľvek pred tým. Bol to ťažko pracujúci muž s tvrdými dlaňami a tvárou ošľahanou vetrom. Vyzeral veľmi ustarostene.

"Ako to s ňou vyzerá?" opýtala sa s pohľadom stále upreným na dievča.

"Horúčka mierne klesla, no trápi ma iné." odhrnula trochu z dievčaťovej košele a ukázala mu plece s krvavými škvrnami, pričom vyzeralo opuchnuté líce ako bežná drobná boliestka zubu.

Martinovi sa zatočila hlava a sadol si vedľa neznáameho dievčaťa. Určite veľmi trpelo, našiel ju samú niekoľko kilometrov od civilizácie, premoknutú a očividne v biednejšom stave ako vyzerala na prvý pohľad.

"Kto je to?" opýtala sa znova pani Dorotka.

"Našiel som ju na čistinke pri Veľkom Dube. Nevie, kto to je, ale ak sa bude niekto z osady pýtať, tak je to moja neter. Osud nám ju sem priviedol a je našou úlohou sa o ňu postarať. Určite si toho prežila veľa a nechcem ju vystaviť hneď zbytočným otázkam a podozrievaniu od ľudí z osady. Tebe dôverujem, nepreriekni sa." povzdychol si. "Prosím." povedal to tak úpenlivo, až bolo pani Dorotke ľúto aj jeho.

Bolo to snáď po druhý krát v živote, čo ho počula prosiť. Obyčajne jej všetko vrazil akoby to bola samozrejmosť, že preňho niečo robí.

''Samozrejme.'' odvetila.

Chvíľu ju obaja pozorovali. Monika dýchala ťažko, prerušovane kašľom, očividne mala zápal dýchacích ciest. Horúčka klesla, no stále bola v nebezpečenstve. Dorotka jej podávala po lyžičke bylinkový vývar. Chvíľami vyzerala, že spí kľudne a že sa o chvíľu preberie. No jasné chvíľe striedali desivé sny, metanie rukami a kričanie na celú chalupu. Pani Dorotka a pán Jozef pri nej sedeli až do večera.

''Je krásna.'' prerušila ticho pani Dorotka. ''Dokonca aj s tým lícom. Nechápem, ako môže niekto ublížiť tak krásnemu a nevinnému stvoreniu.'' hladila Moniku po vlasoch a nežne sa na ňu dívala s materinskou láskou v očiach. Jozef sedel oproti nej a držal Moniku za ruku. Iba sa na Moniku smutne usmial a pani Dorotka vedela, že to dievča majú už hlboko v srdciach.

Prebudila sa do sychravého rána, kvapky dažďa stekali po okne spolu so slzami na jej tvári. Na hrudníku cítila silný tlak a bolelo ju v hrdle. Posadila sa na posteli a nohami sa dotkla drevenej dlážky. Pretrela si oči a snažila sa cez slzy rozoznať detaily izby v ktorej sa nachádzala. V rohu izby vedľa dverí stála komoda so zásuvkami a vedľa postele malý nočný stolík na ktorom bola miska s vodou, ktorou jej potierali v horúčke telo a vedľa misky stála šálka s bylinkovým čajom. Svetlo prichádzalo do izby cez staré okno s malými tabuľkami a na jednej tabuľke bolo namaľované malé červené srdiečko. Postel' na ktorej ležala mala vyrezávané priečelie a vyzerala ako minimálne z polovice minulého storočia a jej starodávny ráz dotvárali vysoké páperové periny, aké videla iba v starých filmoch. Periny vyzerali čisto no v izbe bolo cítiť trochu ťažký vzduch a zle vetrané a periny boli mierne napáchnuté. Nepamätala sa, ako sa tam dostala a cez okienko bolo vidieť iba lúku a les okolo. Vôbec netušila, kde je. Zrejme bola niekde uprostred lesov, v chalúpke schovanej pred ostatným svetom. Zrazu jej zovrelo srdce, kľudne to mohla byť chalupa nejakého vraha. Preľakla sa až vyskočila z postele.

Opatrne kráčala k dverám a potichu ich otvorila. Vykukla z dverí izby a zašepkala ''Haló, je tu niekto?'' i keď dúfala, že nikto neodpovie a že bude mať možnosť utiecť, ak sa vyplnia jej najhoršie obavy. Dvere viedli do trochu väčšej miestnosti, takisto zariadenej starým nábytkom, pri stene oproti vchodovým dverám bol starý drevený stôl s lavicou a stoličkami, na náprotivnej strane bola stavaná pec, na ktorej stál hrniec, z ktorého sa parilo a pri ňom stála drobná žienka so šedivými vlasmi schovanými pod bielou šatkou. Oblečená bola v krojovanej sukni a blúzke. Otočila sa na Moniku a keď ju zbadala vykrikla: ''Preboha, dieťa moje! Nesmieš sa namáhať! Šup šup naspäť do postele.'' a na svoju drobnú postavu veľmi energicky vstala a nahnala Moniku späť do páperových perín. Monika nestihla ani zareagovať a už ležala v posteli. Pani Dorotka jej napravila perinu, nežne sa na ňu usmiala. Jej nežný pohľad prenikol Monike až hlboko do srdca a z Moniky sa vyparili aj posledné pochybnosti a cítila sa úplne bezpečne. Oči mala napuchnuté od plaču, štípali ju a tak ich mierne privrela. Mala neodolateľnú chuť na cigaretu, no vedela, že toto nie je najvhodnejšia chvíľa pýtať sa na svoje veci. Cez prižmúrené oči sledovala pani Dorotku ako si prisúva k posteli stoličku a sleduje Moniku. Natiahla ruku k Monike a ona automaticky uhla, no namiesto facky, ktorú čakala ju začala pani Dorotka hladiť po vlasoch a spievať nádhernú pieseň. Monika sa cítila ako v raji, oťaželi jej viečka a slabé telo opäť premožla únava a ona zaspala. Tentoraz však spala kľudne bez nočných môt, ktoré jej odohnal skoro čarovný spev pani Dorotky.

Ďalšie ráno Monika vstala už svižnejšie. Vonku bolo krásne slnečné počasie, vtáčiky štebotali a hmyz bzučal. Príroda kontrastovala s jej rozorvaným vnútrom a smutnou náladou. Cez pootvorené okno jej do izby vletel motýľ a Monika sledovala ako sa snaží dostať von z izby. ''Chudáčik.'' Vstala z postele a otvorila okno dokorán a nahnala motýľa späť k jeho slobode. Sledovala ho ešte hodnú chvíľu cez okno až pokiaľ nezmizol v diaľke. Netušila čo má robiť, či sa obliecť a ísť ďalej, čo má v pláne pani, ktorá ju prichýlila, ako ďaleko je od farmy na ktorej mala hľadať prácu, ako dlho je už vôbec tu. Cítila sa úplne stratená. Zrazu sa dvere otvorili a vo dverách stála pani Dorotka. Na tvári sa jej zjavil široký úsmev, keď videla Moniku už zdravšiu stáť pri okne. Lúče slnka dodali Monike zdravšiu farbu líc a Dorotka sa cítila

akoby sa jej podarilo odrodíť nové dieťa. Podišla k Monike a chytila ju jemne za ruku. "Ako sa cítiš dieťa moje?"

"Dobre, ďakujem." primäla sa k úsmevu aj Monika. "Môžem sa spýtať? Kde to som? Ako dlho som tu?"

"Poď, sadni si." potiahla ju Dorotka k posteli a ona si sadla na stoličku, ktoré bola pri posteli a na ktorej zrejme strávila veľa času pri chorej dievčine. "Volám sa Dorota Sekalová. Si v osade Beliarovce a najbližšia dedina je odtiaľto hodinu cesty pešo. Neboj sa, nikto ťa tu nenájde."

Monikou trhlo: "Prečo by ma mali hľadať?" bránila sa.

"Nie, samozrejme. Viem, že si dobré dievča. Nemyslela som to tak." kusla si do pery Dorotka a sľúbila si, že si bude viac dávať pozor na jazyk. "Toto je chalúpka môjho veľmi dobrého priateľa Jozefa Belka. To on ťa našiel v lese a doviedol domov. Je to už 5 dní odkedy ťa doviezol, prvé tri dni si o sebe pre horúčku ani nevedela. Požiadala ma, aby som sa o teba postarala, keďže sa vyznám v bylinkách a v osade som jediná, ktorej môže dôverovať."

"A čo si myslia ostatní v osade? Povedal im, že ma našiel v lese?" pýtala sa vystrašene Monika.

"Ľudia z osady nemajú radi cudzích, preto sme všetkým povedali, že si jeho príbuzná, ktorá sa stratila po ceste k nemu a prechladla. Nikoho sme k tebe nepustili, i keď boli dosť zvedaví. Hlavne chlapi z osady." srdečne sa zasmiala pri predstave ako sa chceli chlapi z dediny pozrieť na spiacu Snehulienku ako Moniku medzičasom nazvali. Monika pri pohľade na smejúcu sa starú ženu taktiež neodolala úsmevu.

"A kde je ten pán Jozef teraz?"

"Išiel do dediny ku krajčírke, aby upravila pre teba oblečenie. Tiež ti išiel kúpiť niečo sladké na upokojenie." Monika sa jemne usmiala.

"Nie si hladná? Na peci je výborná cesnačka. Ešte je teplá." kývla smerom k predizbe, kde bola pec. Až teraz Monika zacítila omamnú vôňu cesnaku a mala pocit, že nejedla snáď celé dni.

"Ako sa Vám len odvdáčim." chytila Dorotku za ruky a pozrela jej vdáčne do očí. Dorotka si ju privinula a pohladila po vlasoch: "Už si sa odvdáčila. Tým, že si sem prišla, dieťa moje." ostali chvíľu ticho v objatí. Prerušil ich štekot psa. "Jozef sa vrátil." nadšene vykričala Dorotka. "Obleč sa dieťa moje a príď za nami. Naložím ti zatiaľ tú cesnačku. Uvidíš, urobí ti dobre." usmiala sa, no jej myseľ už bola na dvore pri mužovi, ktorý práve prišiel.

Monika ostala sama, navliekla si svoje vypraté šaty, ktoré mala pripravené pri posteli a vykročila smerom k dverám. Zrazu počula jemné zaklopanie. "Ďalej." Monika odpovedala sotva počuteľne.

Do izby vošiel pán Jozef. "Dobrý deň. Ako sa cítiš?" starký vyzeral, že sa o jej stav úprimne zaujíma a vyzeral veľmi ustarostene.

"Už sa cítim lepšie. Vďaka Vám." usmiala sa neisto Monika. Starkému očividne jej odpoveď urobila dobre a na tvári sa mu zjavil široký úsmev. "Doniesol som ti nejaké oblečenie. Dúfam, že ti padne." položil šaty na posteľ a vyšiel z izby. Monika sa pozrela na veci, ktoré ležali na posteli. Bola to krásna vyšívaná krojová sukňa a biela blúzka, aké videla iba vo filmoch a na pani Dorotke. Vyzliekla si svoje oblečenie a vyskúšala si veci, ktoré jej priniesol starostlivý pán. Sedelo jej to ako uliate, škoda, že nemali zrkadlo, aby sa v nich videla. A možno je to aj dobre, aspoň nechá kritiku na iných. Vošla do miestnosti, kde stála Dorotka s Jozefom a obaja na nej spočinuli pohľadom. Jozef jej ponúkol miesto na lavici pod oknom a sadol si oproti nej. Na stole už mali naloženú cesnačku. Pustili sa do jedenia a Monika mala pocit, že nič lepšie v živote nejedla. Počas jedla nepovedali ani slovo. Dokonca aj zhovorčivá Dorotka iba pozorovala dievča a jedla polievku. Keď dojedli, pozbierala zo stola a dala zohriať vodu na riad. Monika pozorovala ako rezko sa táto starká pohybuje. Ženy, ktoré poznala v meste chodili v tomto veku iba od doktora k doktorovi a ledva prešli pár schodov. Títo dvaja ľudia s vekom okolo osemdesiatky boli celkom iní. Celý život ťažko pracovali, pleť mali tmavú od slnka, ruky samý mozol, vlasy úplne biele a napriek tomu dokázali zvládať viac ako ktorýkoľvek jej spolužiak. Prvá prerušila ticho pani Dorotka. "Dieťa moje. Nevieme ani tvoje meno. Ak to nie je tajomstvo, prezradíš nám ho?" otočila sa na Moniku a potmehúdsy žmurkla. "Och, áno, ospravedlňujem sa. Volám sa Monika." nevedela čo dodať. Mala im snáď povedať, že utiekla z domu, že nemá kam ísť? No nikto sa jej nič viac neopýtal. "Jozef. Mali by sme pozvať susedov, aby sa zoznámili s Monikou, čo povieš? Alebo sa niekam ponáhľaš?" pozrela spýtavo na Moniku a Monika zahanbene pokývala hlavou. Bola im tak vdáčna za veľa vecí, no najvdáčnejšia bola za to, že sa nič nepýtali.

"Mala by si si ísť ľahnúť. Ešte nie si úplne zdravá."

Monika neodporovala i keď chuť na cigaretu bola neskonale silná. Bola však vďačná za vyličenie choroby i za prichýlenie a nechcela to pokaziť, takže sa opäť prekonala. Cítila sa ešte slabá a tak si ľahla späť do postele a sledovala prírodu cez okno. Nevedela si predstaviť ako to bude ďalej. Andrejka ani netuší, kde skončila. Polícia už zrejme obrátila celé mesto hore nohami, aby ju našla a jej mama ju zrejme nenávidí. A ona skončila v stratenej osade v chalúpke so starenkou a starcom a ani nevedia, koho majú doma.

Keď sa zobudila bolo už predpoludním. Doma nikdy tak veľa nespala, ale tu v tejto panenskej prírode akoby dospávala všetky roky plytkého spánku. Za oknom počula deti ako si spievajú vyčítanku..

Vo dverách sa zjavila Dorotka, mala vlasy schované pod červenou šatkou a v ruke motyku . "Monika, musíme ísť s Jozefom na pole. Ak by si bola hladná pri peci je peceň chleba a na poličke maslo alebo si daj polievku. Vo vedre je voda, ak budeš smädná. Jozef ti v meste kúpil aj čokoládu, tak cíť sa ako doma." usmiala sa a zavrela dvere.

Monika osamela so svojimi myšlienkami. Myslela na to, čo asi robí jej mama. Určite zase leží v posteli opitá na mol a zrejme smúti za otčimom. Videla tie jeho chlípne ruky a úlisný pohľad. Striaslo ju od hnusu. Ticho zrazu prerušilo škripanie dverí na izbe. Monika sa mykla a pozrela tým smerom, no nikto v nich nestál. Srdce sa jej rozbúchalo a premkol ju strach. Odvážila sa vstať z postele. Nakukla do vedľajšej izby a zašepkala roztraseným hlasom: "Je tu niekto?" no v dome bolo ticho. Otočila sa, aby sa vrátila do izby, no v tom počula otvoriť vchodové dvere. Rýchlo sa obrátila, aby videla, kto to robí, no nikoho opäť nevidela. Vyšla pred chalupu, na blízkej lúke bezstarostne šantili deti, pri ďalšej chalupe videla muža ako niečo vyrezáva z dreva a o kus ďalej bola žena, ktorá umývala na chalúpke okná. Nikto si ani nevšimol, že vyšla von, všetci boli zahľbení do svojej práce a deti do hry. Chvíľu sledovala okolie a dumala, kto z nich to mohol byť. Zrejme to boli deti, tie radi podpichujú. V tom si všimla, že pri dverách do pivnice stojí žena celá oblečená v čiernom. Pozrela na Moniku a Monika si všimla akú má neprirodzene bledú tvár skrivenú od bolesti. Žena sa otočila a krivkajúc podišla k dverám pivnice. Vošla dnu. "Počkajte!" kričala Monika a rozbehla sa za ňou, no dvere boli zatvorené. Keď otvorila dvere zacítila pach zeleniny zmiešanej s vlhkom a zrejme aj plesňou. Stúpila na prvý schod pivnice a striaslo ju. Bola tam úplne sama. Cítila sa malátne a pach pivnice jej nerobil dobre. Zostúpila nižšie a zahalilo ju šero. Pivnica bola dobre využitá, boli v nej skladované zemiaky, jablká, rôzna zelenina a pán Jozef tu mal aj rôzne pokazené veci, ktoré nemal kam dať ako rýľ bez rúčky, starý kufor, ktorý zrejme pamätal ešte prvú svetovú vojnu a iné. Poobzerala sa a rozmýšľala či mohla žena niekade vyjsť von. Zatočila sa jej hlava a musela ísť rýchlo von z pivnice nadýchať sa čerstvého vzduchu. Zrazu si ju všimla žena, čo umývala okná a rozbehla sa za ňou. S úsmevom jej kývala a keď k nej dobehla hneď jej chytila ruky do svojich a silno jej ich stískala. "Ahoj. Ja som Zuza Novotová. Tak ty si Monika? Jozef vravel aké trápenie ťa postihlo. Chúd'a, čo sa dá všetko zažiť po ceste k svojmu strýkovi. Ale neboj sa, my sme tu všetko dobrí ľudia a budeme ťa strážiť ako oko v hlave." vychrlila na ňu toľko slov, že Monika ledva zachytila polovicu toho, čo vravela. Žena sa obzrela okolo seba a zbadala otvorené dvere do pivnice. "Čo si tu robila? Je to tu nebezpečné, prekonala si ťažký zápal pľúc a si slabá!" rozprávala rýchlo a Monika nestačila ani odpovedať, ale aj tak sa nezдалo, žeby Zuzka čakala odpoveď. Bola však rada, že opäť nie je sama. Ako vždy keď mala vidiny cítila sa vyčerpane. Sadli si spolu na lavičku pred chalupou a Zuzka jej rozprávala o všetkých obyvateľoch osady. "Tu vedľa Jozefa bývajú Skákalovci. Majú dve deti, Marienku a Paľka. Obe sú to veľmi dobré a poslušné deti. Je to veľmi milá a bezproblémová rodina. O kus ďalej bývam ja s manželom, bohužiaľ deti nemáme, pán Boh nám ich zatiaľ nedoprial." posmutnela. "Nižšie bývajú Kováčovci. Majú tri dcéry z toho dve sú už súce na vydaj. Matka je taká klebetnica, ale inak milá žena, no otec keď si vypije, tak dokáže narobiť veľmi zle. No čo dokáže robiť najlepšie sú deti, opäť je ďalšie na ceste. 'prevrátila očami a pokračovala: "Vedľa nich žije osamelá vdova Máchalová, ktorá má jedného syna Jána. Veľmi slušný chlapec a dost' sa už o teba zaujímal." žmurkla na Moniku. Monika sa začervenala. Práve sa k nim blížil vysoký blond'avý chlapec s peknými črtami tváre. Trochu ufúľaná košeľa od trávy prezrádzala, že ide z lúky.

"Áha. My o vlku.. "vyskočila z lavice Zuzka. "Toto je náš Janko. " predstavila Monike chlapca. "Teší ma." podal jej ruku, pričom sa mu napli svaly. Bol naozaj pekný a pôsobil veľmi galantne. Ján z nej nemohol spustiť oči a ruku je podržal trochu dlhšie ako sa patrí , i keď Monika si nič nevšimla.

"Sadni si k nám. Práve jej vykresľujem našich susedov. " skočila medzi nich Zuzka.

"Nie ďakujem. Ponáhľam sa späť na lúku, o chvíľu sa zotmie. A rozprávanie je aj tak viac vaša parketa. "

šibalsky sa na ňu usmial a ako prišiel tak odišiel. Monika si uvedomila, že je už skoro večer. V pivnici zrejme strávila viac času ako si myslela. Cítila sa hladná, no nechcela prerušiť Zuzkino rozprávanie.

Zuzka si nič nevšimala a pokračovala akoby nikto ani neprišiel. Opísala jej ďalšie dve chalúčky a ich osadenstvo samotára Mateja a rodinu Javorkových s dvomi synmi Jurajom a Tomášom.

Monika si z nich pamätala sotva polovicu a priala si už aby pani Zuzka odišla. No Zuzka bola rada, že má vďačného poslucháča a rozprávala jej svoje vtipné zážitky, kým sa skoro úplne nezotmelo. Keď už slniečko viselo tesne nad obzorom blížili sa k domu dve siluety. Jozef s Dorotkou ani neboli prekvapení, keď videli Moniku na priedomí, no trochu mali obavy z toho, že tam sedela s najväčšou klebetnicou Zuzkou. "Už sa zotmelo, poďme do vnútra" poručila Dorotka a Monika vďačne poslúchla. Zuzana sa konečne vrátila k svojej chalupe, kde jej ešte visela handra na nedoumývanom okne.

Keď už boli dnu, posadali si ku stolu, Dorotka nakrájala chlieb a vytiahla slaninku a cibuľu. Monika bola hladná ako vlk a tak jej ani nevadilo, že je slaninka tučná. Počas večere sa pustili do reči. "Čo ti to tá pochabá Zuzana vravela?"

"Porozprávala mi o všetkých susedoch, potom svoje zážitky z detstva i dospelosti a predstavila ma Jankovi Máchalovi." pri posledných slovách sklonila hlavu a dala si do úst kus slaniny.

"Janko je veľmi milý chlapec. On sa najviac zaujímal, koho sme to k nám priviedli." Dorotka pozrela potmejúdsky na Jozefa a ten sa zamračil.

"Nechaj to dieťa. Veľa si vytrpelo určite ju teraz nezaujímajú nejaký chlapec z osady. A je ešte príliš mladá."

"Ale veď ja nič v zlom. Je to pekný chlapec a prečo by sa mu nemohlo páčiť také pekné dievča ako Monika." zvýšila naňho hlas vždy pokojná Dorotka. Monike zabehol pri týchto slovách kúsok chleba a začala sa dusiť a kašľať. Jozef sa zľakol a začal ju búchať po chrbte. Dorotka jej dávala napit' a i keď už Monike bolo lepšie obaja ju ešte držali za ruku a dívali sa na ňu pokiaľ si neboli istí, že dýcha pokojne a kúsok chleba je naisto vonku. Toľkú obetavosť videla naposledy ako dieťa a slovné spojenie Monika - pekná už tiež veľmi dlho nikto nepoužil. Jediný, kto jej stále tvrdil, že je najkrajšia bol deduško a otecko. Pokračovali vo večeri a Dorotka už viac neprehovorila ani slovo. Po večeri sa rozlúčila s Monikou a pobrala sa do svojho domčeka, Monika si ľahla do postele v malej izbe a Jozef sa uložil za pecou. Bolo jej chudáka starého pána ľúto, no na jej naliehanie, že si tam ľahne ona nereagoval. Jozef zhasol lampáš a do izby prenikal už iba svit mesiaca. Moniku premkla neodolateľná chuť na cigaretu. Vytiahla z krabičky posledné dve cigarety a uistila sa, že sú celé. Jednu vrátila do krabičky a s druhou vyšla pred chalupu. Pomaly si potiahla z cigarety a na prieduškách zacítila silný tlak. V ústach mala pocit akoby žula zhorenú gumu. "Fuj!" odpľula si. Skúsila to ešte raz, no začala sa jej točiť hlava a pachuť v ústach bola ešte horšia. Zahodila nedohorenú cigaretu a prisahala si: "Začínam nový život a so starým zmiznú aj staré zlozvyky. Posledná cigareta pre prípad núdze." Pohládila krabičku, kde ostala "posledná záchrana" a vrátila sa späť do chalupy.

Na druhý deň vstala ako znovuzrodená. Chuť na cigarety ju už úplne prešla a zatiaľ na ne ani nepomyslela. Dorotka už dojila kozu a ukázala to aj Monike. Potom jej ukázala ako nakŕmiť sliepky a pozbierať vajčka. Po vykonaní týchto prác sa vybrali na blízku lúku. Dorotka jej ukázala bylinky, ktoré sú liečivé. Natrhali myší chvostík, kamilky, alchemilku a iné. Zobrali ich späť do osady, sadli si pred chalupu a Dorotka ju preskúšala ako si zapamätala bylinky. Monika si pár pomýlila, ale inak akoby bola rodená bylinkárka. Vtom zbadala kráčať smerom k nim blondáveho chlapca. "Ahoj Janko." oslovila ho Dorotka. "Ako sa má mamka?"

"Dobre, ďakujem. Tá masť od Vás jej pomohla." odpovedal Dorotke no nespustil z Moniky oči. Lichotilo jej to, ešte nikdy sa na ňu žiaden chlapec takto nepozeral. "Môžem sa k Vám pridať?" opýtal sa Janko a na Dorotkine kývnutie začal viazať bylinky do kyticiek na sušenie. Začalo sa zvečerievať a popri chatke prebehli deti Skákalovcov a najmladšia Jarka Kováčová. Marienka a Paľko boli milé deti, ktoré sa hneď začali okolo Moniky točiť, Marienka hneď obdivovala Monikine koráliky a Paľko podpichoval sestru a snažil sa ju vyprovokovať k naháňacke. Jarka Kováčová bola zhruba vo veku šesť rokov a bola tichšia a hanblivejšia ako títo dvaja rovesníci.

Zrazu Paľko zakričal. "Už ide!" a deti sa rozutekali. Do kopca k chalupe šliapal muž, ktorý ledva išiel, v ľavej ruke mal fľašu akéhosi vína a v pravej ruke držal remeň. Kričal na deti a trochu pobehol, no nohy ho neposlúchli a zmizol vo vysokej tráve. Keď sa postavil, na tvári mal nenávisťný výraz a Monika pocítila

strach ako keď sa blížil k jej izbe otčim. Rýchlo vstala, položila bylinky vedľa seba a utekala do chalupy. Dorotka si všimla Monikin strach a keď utiekla sadla si na jej miesto, priamo ku dverám chalúčky. Starý Kováč sa dotackal ku chalupe a knísal sa nad Dorotkou. "Tak kde.. hik... kde je tá krásavica, čo.. hik.. ju k nám Jozef dotiahol?" zatackal sa a snažil sa otvoriť dvere do chalupy. Monika keď videla, že sa snaží opitý chlap dobiť do chalupy prebehla do izby a schúlila sa v kúte. . Neprijemné spomienky, ktoré sa za posledné dni nevynárali sa teraz predrali na povrch a Monika mala pocit, že sa jej na chvíľu ruky sfarbili opäť do červena od krvi. Pri dverách sa spustil hurhaj, opitý Kováč sa snažil dostať do chalupy a Dorotka s Jankom ho držali a snažili sa ho odohnať. Monika iba ticho plačúco tľpla v kúte izby. Konečne to Kováč vzdal a odišiel, no Monika nemala odvahu vyjsť z izby. Dorotka vošla k nej a objala ju. Monika začala srdcervúco plakať a Dorotka s ňou. "Dieťa, ty si si musela prejsť hrozným utrpením. Neboj sa, my ťa ochránime." a utišovala ju jemným kolísaním. Po chvíli sa ukludnila a vo dverách sa objavil aj Janko. Pozeral na ňu tak súcitne, no nedovážil sa vstúpiť do izby.

Dorotka pozvala na večeru aj Janka. Sedeli spolu u stolu a Monika bola duchom neprítomná a premýšľala, či starý Kováč takisto týra svoje dcéry ako to zvykol robiť jej otčim. Premýšľala, či sa takíto muži dostanú do pekla alebo je možné, že Kováč sa ešte zmení. No dá sa vôbec niečo také odpustiť?

Z týchto myšlienok ju vytrhol Janko: "Monika, rád by som ťa zajtra zobral na prechádzku do lesa. Išla by si so mnou?" Monika ešte nikdy nedostala od chlapca takéto pozvanie a bez rozmýšľania súhlasila. Aspoň príde na iné myšlienky.

Bola už v Betliarovciach rok a skoro dokonale zapadla. Janko bol dokonalé garde a snažil sa ju cez deň čo najviac zamestnať a odpútať ju od nepríjemných myšlienok. Dokonca sa občas pristihla, že na seba nepozera ako na vraha, ale na pekné dievča. Janko mal tú schopnosť, že čokoľvek pokazila dokázal to v jej očiach obrátiť na dobré. S Jankom si mali čo povedať, stali sa z nich nerozluční priatelia, chodili spolu každú voľnú chvíľu na prechádzku a pomáhal jej aj s prácami okolo domu. V ten deň sa spolu prechádzali popri potoku, tak ako to robievali každú nedeľu. Obloha bola šedá a signalizovala blížiacu sa búrku. Dvíhal sa vietor a Monike vlasy lietali po tvári. Moniku už dlho trápilo, že nevie, kto mohla byť tajomná pani, ktorú videla vojsť do pivnice, keď prišla do tejto osady.

"Janko?" prehovorila ustráchaná a odhrnula si vlasy z pery. "Môžem sa ťa niečo spýtať?"

"Samozrejme." pozrel na ňu Janko s láskou.

"V deň keď sme sa spoznali.. pamätáš ako som sedela na priedomí s tetkou Zuzkou?"

"Áno, samozrejme. To sa nedá zabudnúť." usmial sa na ňu Janík.

No Monika váhala, či má pokračovať. Na nebi blikali svetlá bleskov a tak sa nevzdávali od osady.

"Vieš.. videla som vojsť do pivnice uja Jozefa jednu ženu. Bola vysoká asi ako ja, bola celá v čiernom mala neobyčajne bielu tvár a krívala na pravú nohu." Janko zbledol a vystrašene pozeral na Moniku.

"Nevieš, kto to mohol byť? Nasledovala som ju, no v pivnici zmizla."

Janko preglgol a chytil Moniku za ruky. "Monika, to nie je možné. Osoba, ktorú opisuješ nie je už viac ako desať rokov na tomto svete." pozrel jej vrúcne do očí, no nedokázal sa premôcť aby veril, že videla to čo mu hovorí. "Zrejme sa ti iba niečo zdalo, bola si ešte slabá a zrejme si videla iba jej obraz a snívalo sa ti to." usmial sa.

"Ty mi neveríš!" vyhrkla sklamaná Monika a vytrhla sa mu. "Prepáč, ale musím byť chvíľku sama." rozbehla sa späť do domu.

"Ale Monika.. ja len.. " rozbehol sa za ňou no zastal, keďže vedel, že to aj tak nemá význam.

Monika dobehla do domu celá udychčaná a z očí jej tiekli slzy. Prečo mi neverí najlepší priateľ?"

V osade sa konala slávnosť slnovratu. Monika pokladala na stoly drevené misky s občerstvením, pomáhala s kvetinovou výzdobou. Janík sa točil okolo Moniky a pokúšal sa ju udobriť, no bola stále nahnevaná pre jeho nedôveru voči nej. Rozhovor s Dorotkou jej však pomohol a pomaly Jankovi odpustila. Kým pripravili výzdobu boli už opäť veselí obaja a šantili medzi stolmi. Pomaly prichádzali obyvatelia osady a medzi nimi dievča, ktoré doteraz nestretla. Mladá dievčina sa pohybovala pomaly a sadla si k stolu, kde sa rozprávala

s najbližšími. Bola veľmi bledá, určite nepracovala na poli ako ostatní, ostatne ani ju tam za tie týždne nevidela. Mala krásne čierne vlasy a tmavohnedé oči. Pozerala na Moniku vlúdne a Monika mala pocit akoby ju odjakživa poznala.

''Kto je to dievča?'' spýtala sa Janíka.

'' To je Svetlana Javorková. ''

''Ale tetka Zuzana mi nepravala, žeby Javorkovci mali aj dcéru. ''

''To preto, že ju chúd'atko všetci berú tak, akoby mala každým dňom odísť z tohto sveta. Narodila sa totiž s vážnou srdcovou vadou a všetci si mysleli, že sa nedožije ani päť rokov. V podstate je zázrak, že je ešte medzi nami. '' Súcitil s ňou Janík. ''Každý sa snaží na ňu veľmi citovo nepripútať a všetci ju veľmi šetria. Nechodí pracovať, nikdy sa nehrala poriadne žiadne hry s deťmi, nesmie sa veľmi namáhať. '' Monike zvlhli oči pri predstave, aký život vedie toto dievča.

''Musím sa s ňou zoznámiť. '' vyhrkla zrazu Monika.

Za chrptom sa im zjavila pani Dorotka s plnou miskou koláčov. ''Dajte si deti moje. '' ponúkla im.

''Pani Dorotka. Môžete ma zoznámiť s tým dievčaťom , ktoré sedí pri Javorkových?'' poprosila ju Monika.

'' Myslíš Svetlanku? Pod' so mnou. '' neprotestovala Dorotka.

Svetlanka s Monikou si padli do oka a Monika sa od nej celú slávnosť ani nepohla. Janko za ňou dobiedzal, no Monika sa nedokázala od chorého dievčaťa odpútať.

Starý pán Kováč mal opäť dosť vypité a nadával svojim dcéram, ktoré sa chystali tancovať.

''Ja aj tak neviem tancovať.'' povedala s rozpakom Monika a pozrela na Kováča.

''Naučím ťa. '' žmurkol na ňu Janko a už ju aj ťahal do kola. Išlo im to spolu akoby boli odjakživa spolu tancovali a všetci v osade obdivovali pekný párik. Monika stále bokom očka sledovala starého Kováča, no vyzeralo to, že si ju nevšíma. Janko sa s ňou zatočil, zdvihol ju do vzduchu a keď ju položil, celý svet sa s nimi zastavil. Prestala hrať hudba a boli iba oni dvaja. Pozerali si do očí a vcítli sa jeden do druhého. Ich tváre boli tak blízko, že cítila jeho dych na tvári. Srdce jej bilo na poplach. ''Nie!'' chcela vykriknúť. Vtom medzi nich skočil mladý Tomáš Javorka a so smiechom Moniku vytrhol z náručia Janíka. Monika nedokázala utíšiť svoje mladé srdiečko. Janko ostal stáť prekvapený a zamilovane hľadel na Moniku zvrátajú sa s Tomášom, ktorý ju tak neohrabane zobral do tanca. Bola mu však vďačná, že ju vyslobodil v poslednej chvíli. Janko sa však pri pohľade na nich dvoch nedokázal ovládnuť a odstrčil Tomáša. Monika nechápala zmenu v jeho chovaní. Tomáš skočil k Jankovi a udel ho do tváre. Janko sa zatackal a spadol na stôl. Monika k nemu pribehla a snažila sa ho prebrať. Janko otvoril oči a vyskočil na rovné nohy. Chytil Tomáša za bundu a hodil ho na druhý stôl. Vtom už medzi nich skočili chlapi z osady a upokojili ich. Monika plačúc pozorovala bitku o jej osobu a nechápala. Stojí ona vôbec za to? Ani jeden z nich ju poriadne nepozná. Cítila sa sklamaná. Odišla z oslavy a pomaly schádzala dolu kopcom k potoku. Ani si nevšimla, že za ňou kráča drobná postava. Zrýchlila krok a snažila sa ujsť. Očividne človek, ktorý ju nasledoval nestíhal. Zrazu počula ťažký vzdych a telo sa zosunulo na zem. ''Monika'' začula tiché volanie. Bola to Svetlanka. Bežala rýchlo na miesto, kde ležalo telo. Zdvihla ju zo zeme a posadila na veľký balvan pri potoku. Svetlanka dýchala veľmi ťažko a držala sa za hrud'. Monika načrela do potoka a ovlažila chorému dievčaťu tvár.

''Si v poriadku?'' spýtala sa vystrašene.

''Áno, už je to lepšie. Ďakujem.''

''Prečo si šla za mnou? ''

Svetlanka vyzerala ako ranené srnča. ''Lebo možno budeš potrebovať niekoho na blízku. '' usmiala sa.

Vo svite mesiaca sa Monike ligotali na lícach slzy. Objali sa a Svetlanke sa srdiečko utíšilo.

''Mohla by si byť rada, že sa kvôli tebe pobili.'' usmiala sa '' Nejedno dievča by chcelo byť na tvojom mieste.''

''Hej, byť ako nejaká trofej.'' usmiala sa ironicky Monika .

''Pozeráš sa na to zo zlej strany. Znamená to skôr, že si môžeš vybrať. Janko ťa má určite radšej ako kamarátku. ''

''Nemyslím si. Iba si ma privlastnil, pretože spolu trávim veľa času. Sme najlepší kamaráti, no nie sme stvorení jeden pre druhého. '' sklonila hlavu medzi kolená.

''A teba Janko vôbec nepríťahuje?'' snažila sa vyzistiť Svetlanka.

''Noo, nie je škaredý, keď nad tým premýšľam. '' zdvihla obočie a obe sa pustili do smiechu. ''Ale mám ho rada ako brata.. A Janko si tiež iba namýšľa, že ma ľúbi, lebo láska je slobodná a nie majetnícka. Keby ma ľúbil, nebol by taký majetnícky. Myslím, že sme ešte mladí a obaja si musíme počkať na to, čo nám život prinesie''

''Kiež by som aj ja mala toľko času ako vy. V podstate je zázrak, že som ešte tu.'' posmutnela Svetlanka. Monika ju objala a hladila po vlasoch. ''Neboj, vždy je tu šanca, že spolu zostaneme. Medzi Nebom a Zemou sa dejú rôzne veci. '' pozrela jej presvedčivo do očí a usmiala sa. ''Dedko vravieval, že pán Boh dá a iba pán Boh môže vziať, ale my môžeme prispieť k tomu, aby to bolo čo najneskôr. '' obe dievčatá sa usmievali pomedzi slzy nádeje.

Na brehu potôčka vo víre emócií šťastia i smútku vzniklo pevné priateľstvo.

Dorotka sedela s Jozefom pri stole a obaja boli zabratý do svojej práce. Ticho by sa dalo krájať, každý sa zaoberal svojimi myšlienkami. Prvá prehovorila Dorotka.

''Monika je zlaté dievča. Zvykla som si na ňu akoby to bola moja vnučka. '' bokom očka sledovala Jozefovu reakciu.

Myklo ho, položil na stôl nôž, ktorý brúsil a zamyslel sa. ''Áno, prirástla mi k srdcu. Dúfam, že nikdy nebude musieť odtiaľto odísť. ''

''Prečo by mala?'' Dorotka naňho spýtavo pozrela. ''Je tu v bezpečí, v osade si ju tiež obľúbili, nikto nikomu neprezradí, že je tu. Nech urobila čokoľvek, tu je v inom svete. ''

''Veď práve. Bojím sa, že v tom prehnitom svete ľudí, ktorý sa úplne odpojili od všetkého dobrého ju hľadajú a nedajú si pokoj, kým to úbohé dievča nezničia. ''

''Jozef, Jozef. Ty si bol vždy taký pesimista. '' položila nohavice, ktoré plátala a pozrela mu až do srdca.

''Vieš, že máš myslieť iba na dobré. Ešte to privolaš a odvedú nám ju. ''

Jozef zbledol a pri predstave, že by mal prísť o to milé dievča, ktoré tak spestrilo ich život mu stislo srdce. Nesmie myslieť na zlé, už sa mu to raz vypomstilo a Dorotka mu to teraz opäť pripomenula. Akoby mu čítala myšlienky rýchlo zmenila tému.

''Všimol si si na Monike, že je iná?''

''Ako iná?'' opýtal sa so záujmom.

''Myslím, že má väčší dar ako my ostatní. ''

''Myslíš niečo ako .. ''

''Možno, niečo podobné. Vidí mŕtvych, no neviem. Je ešte mladá, ak otvorí oči aj srdce viac, tak určite by bola dobrou vedmou. ''

''A ako vieš, že vidí mŕtvych?'' Jozef netušil kam tým mieri.

Dorotka váhala s odpoveďou.

Nahla sa k Jozefovi a zašepkala: ''Janko mi vravel, že videla Máriu. ''Významne naňho pozrela a začala opäť šit'. Vtom sa pichla do prsta a ľanové nohavice sfarbila kvapka krvi. Dorotka vyskočila a snažila sa to vyčistiť.

Jozef pozeral na Dorotku bez slova. Ostal mimo zmyslov a hlavou mu vírilo tisíc myšlienok. Už toľko rokov to meno pred ním nikto nespomenul a teraz sa mu otvorila stará rana. ''Mária'' vyslovil polohlasne. Dorotka sa sústredila na nohavice a keď sa jej podarilo škvrnu odstrániť upriamila pozornosť na Jozefa. Stále sedel s neprítomným pohľadom, nôž položený na stole a stále hľadiac na Dorotku, no nevnímal ju. Svetlo sviečky osvetľovalo miestnosť a pri vyslovení mena Mária jemne zablíkalo.

Jozef cítil ako ho ovial studený vánok a po chrbte mu prebehol mráz. Prebral sa a spozornel. Dorotka naňho začudovane pozrela: ''Cítil si to?''

Nervózne vstala zo stoličky a začala sa prechádzať po izbe. ''Mala by som asi radšej ísť. ''Vyzerala veľmi vystrašená. Pozrela na Jozefa a čakala, že ju povzbudí, že sa nič nedeje a dúfala, že bude chcieť aby ostala, no Jozef bol rozrušený a túžba po Márii sa opäť obnovila. Cítil jemný vánok a štipka nádeje ho celého opantala. .

''Áno, bude lepšie ak pôjdeš. '' objal Dorotku a odprevadil ju k dverám.

Keď ostal sám sadol si späť ku stolu a zavrel oči. Vybavil si obraz Márie ako sedí oproti nemu, svetlo sviečok jej lemuje krásnu tvár a ona sa na neho usmieva. Obraz si v mysli podržal pokiaľ necítil hrejivé

teplo pri srdci a Máriinu prítomnosť. Cítil jej lásku a zrazu z neho opadol všetok strach a neistota. Keby ju tak mohol ešte aspoň raz objať. Z očí mu vyhrkli slzy a obraz sa stratil. Tvár si zaboril do dlaní a slzy sa mu kotúľali po lícach. Triasol sa ako osika a nedokázal zastaviť plač, ktorý odnášal bolesť, ktorá sa pomaly hromadila v jeho vnútri. Od pohrebu sa vystríhal na Máriu čo i len pomyslieť. Tak ju miloval, tak veľmi mu chýbala. Emócie prenikli cez škrupinu, ktorú si vytvoril a Jozef strácal pevnú pôdu pod nohami. "Prečo si ma opustila!" kričal a tresol päťami do stola. Plač ho však opäť premohol a od únavy sa zosunul na stôl. V izbe bolo cítiť jemný vánok a plamienok sviečky tancoval. Jozef opäť zacítil jej prítomnosť a upokojil sa. "Prepáč." vyslovil nahlas a tvár si skryl do dlaní. "Mrzí ma to."

Monika sa vrátila z večernej prechádzky s Jankom a počula z chalúčky akýsi krik. Pomaly otvorila dvere a videla Jozefa ako sedí s očami plných slz a oproti nemu sedí žena, celá odetá v čiernom. Žena otočila hlavu a pozrela na Moniku. Monika sa preľakla a privrela dvere. Bola to tá istá žena, ktorá ju volala do pivnice. Držala Jozefa za ruky a smutne pozerala na Moniku: "Chcem iba, aby bol šťastný. Povedz mu to Monika." Jozef si pohladil ruku akoby cítil jej dotyky. Monika pozorovala tento výjav ako z románu a do očí sa jej vtisli slzy. Podišla k starému pánovi a sadla si vedľa neho. Váhala či niečo povedať a chvíľu sedeli v úplnej tichosti.

Chytila ho za ruky a so sú citom ho sledovala. "Bola to moja druhá polovica. Už v živote nenájdem takú spriaznenú dušu." sklonil hlavu a snažil sa opäť nemyslieť na Máriu. Duch Márie posmutnel a pomaly mizol. Monika nevedela či povedať starému pánovi čo videla a počula. Očividne bol rozrušený a nechcela ho viac raniť. Chápala ho v jeho bolesti. Vedela, čo to je stratiť spriaznenú dušu.

Každý deň mala Monika plné práce okolo kozičiek, sliepok v záhrade a chodila pomáhať i na pole. Stala sa pravou rukou Dorotky a keď trebalo asistentku pri pôrode Monika vďaka Dorotke pomohla. Pomáhala pani Dorotke aj variť a často už zvládla navariť aj sama. Jedla zdravo, keďže ujo Jozef sa živil výhradne tým, čo sami dopestovali a iba občas jej kúpil v meste niečo sladké. Monika mala na zdravom vzduchu rumené líca a schudla na ideálnu postavu. Aspoň tak jej to hovorieval Janko, keď sa Monika sťažovala, že by chcela byť ešte trochu chudšia, i keď sama videla pokrok odkedy bola v Betliarovciach. Na tajomnú skrinku v pivnici už pomaly zabudla, kľúčik hľadali s pani Dorotkou už všade a uja Jozefa sa na to nechceli pýtať, tak pomaly rezignovali. "Niektoré tajomstvá zrejme nemajú byť odhalené": vravela pani Dorotka. Pomaly sa blížil august a s tým Monikine devätnáste narodeniny.

Práve boli s pani Dorotkou na poli a okopávali zemiaky, keď Monika načala tému narodeninovej oslavy. "Pani Dorotka? O dva týždne mám devätnásť." Monika sa oprela o motyku a čakala na Dorotkinu reakciu. Dorotka tiež prestala kopat' a široko sa na ňu usmiala. Vedela kam tým mieri. "Áno, viem."

"A chcela by som pozvať pár hostí. Smiem?" spýtala sa nesmelo Monika.

"Nie, nesmieš." Monika ostala ako obarená. "Ty musíš!" vyprskla do smiechu Dorotka a s ňou aj Monika.

"Ale mám lepší nápad. Čo keby sme to oslávili spolu celá osada? Bola by to oslava ako na letný slnovrat, všetci by doniesli niečo na pitie, každý by prispel niečím na jedenie a má to aj jednu výhodu." žmurkla na Moniku.

"Akú?"

"Dostaneš aj viac darčiekov." opäť sa začala smiať priamo od srdca a Monika nemohla odolať, aby sa nepridala.

"Ale mne vôbec nejde o darčeky. Nikdy som nijaké nedostávala, no nikdy som nemala ani oslavu i keď som si to vždy priala. Ja som bola na pár oslavách no nebola som veľmi obľúbená a v podstate zrejme by na moju oslavu nikto aj tak neprišiel okrem..." do očí sa jej vtisli slzy.

"Okrem Andrejky." dokončila Dorotka a hneď ju aj objala.

Dievča zavzlykalo. "Veľmi mi chýba. Je to už viac ako rok čo som ju nevidela, nemôžem jej ani napísať ani ísť za ňou, nesmie prísť ona sem, v podstate ani.. ani nevie kde som." vzlykala a hlas sa jej triasol.

"Neboj sa dieťa moje. Všetko má svoj čas. Vieš to čo sa stalo, to že si sa ocitla tu, to všetko má svoj zmysel. Náhody neexistujú a tak ako si sa sem dostala ty, tak sa dostane aj Andrejka, ak ju máš ešte vidieť."

“A ak nemám?” uprela na ňu oči plné slz.

“Tak sa tým netráp, lebo načo sa trápiť nad niečím čo sa nedá zmeniť? Netráp sa nad tým, čo ešte nie je. Vieš moja mama hovorievala. Minulosť je história, budúcnosť je záhada, treba žiť pre to čo je teraz” usmiala sa a nedala Monike možnosť pokračovať v citlivom rozhovore. “Teraz začni kopat’, lebo tu budeme do rána.” milo ju postrčila motyčkou a začala pracovať. Monika sa uzemnila a pustila sa do okopávania. Slnko bolo vysoko a po tele im stekali kvapky potu.

“Dajme si prestávku.” Sadli si pod strom a napili sa vody. Čerpali energiu zo stromu pod ktorým sedeli, vdychovali čerstvý vzduch.

Zrazu Dorotka zacítila dym. Vstala a vetrila odkiaľ prichádza. “Preboha. V osade horí!” vykrikla a rozbehla sa do osady. Monika bežala za ňou, no ledva tejto starej pani stačila.

V osade už boli všetci zhromaždení pri horiacej chalúpke a podávali vedrá s vodou. Dorotka s Monikou ticho sledovali besnenie plameňov a odvalu s akou chlapi z osady hasili. Dokonca aj podnapitý Kováč aj samotár Matej sa pridali. Chalupu vdovy Máchalovej však stihli ohnivé jazyky skoro úplne pohltiť. Keď zhasli posledné plamene, ľudia sa upokojili. Vdova plakala pred tlejúcou chalupou a Janko ju objímal a plakal s ňou. Monika podišla k Jankovi, pozrela mu do očí a objala ho. Vedel, že s ním súcíť a mal ju naozaj rád.

Samotár Matej sa obďaleč prizeral na vdovu so synom a snažil sa schladit’ ešte tlejúce zvyšky chalupy. Bol to vysoký statný muž s prešedivenými vlasmi a bradou. Pokožku mal opálenú a na svoj vek dosť vráskavú, ale bol to mimoriadne sympatický muž. Medzi ľuďmi chodil veľmi málo, väčšinu času trávil pri práci na poli alebo vyrezával v chalupe rôzne drevené predmety pre dennú potrebu ľudí. Nikdy nebol ženatý a nikdy sa o ženy ani nezaujímal, no Monika si všimla, že vdovu Máchalovú nespustil z dohľadu.

“Kam sa len pojdeme? Čo budeme robiť!” horekovala vdova.

“Nebojte mamička, postavím novú chalupu, ešte lepšiu.” snažil sa ju upokojit’ Janko.

“A ja mu pomôžem.” zjavil sa pri nich Matej.

“A my tiež!” pridali sa ďalší chlapi až nakoniec sa celá osada zhodla, že pridajú pomocnú ruku k dielu a vdova bude mať chalupu skôr ako vychladne jej stará. Vdova sa jemne usmiala a ďakovala Bohu, že v nešťastí našla toľko šťastia, toľko spriaznených duší.

“A bývať môžete zatiaľ u mňa.” navrhol Matej. Nastalo ticho a ľudia sa na neho začudovane pozerali.

“Bývam sám, miesta mám v chalupe najviac zo všetkých.” zasmial sa a vdova ho objala okolo krku a ďakovala mu. Matej jej objatie opäťoval a cítil sa najšťastnejší na Zemi.

Chýlilo sa už pomaly k večeru a na pole sa už neoplatilo vracat’. Pobrli sa teda Monika s Dorotkou späť do chalupy a pripravili Jozefovi chutnú večeru. Pri večeri rozoberali prípravu na Monikinu oslavu, ale i dianie toho dňa.

“Dnes ste to skvele zvládli.” pochválila hasičskú prácu Monika.

Jozef neodpovedal a usmial sa iba popod fúzy.

“Neviem, či táto udalosť nenaruší Monikinu oslavu. Zrejme dovtedy nebude chalupa postavená?” neisto sa vypytovala Dorotka.

Jozef na ňu pozrel a optimisticky, posilnený chválou jeho dievčatka odpovedal: “Dorotka. Keď pán Boh dá, aj motyka vystrelí. Nevieš?” a pustil sa opäť do jedla. Monika s Dorotkou najprv ostali ako skamenené, no hneď sa spolu pustili do smiechu.

“Ako dobre, že všetko zlé prebolí a že má Máchalová toľko priateľov. Vlastne, že všetci máme okolo seba takých dobrých ľudí.” dodala Dorotka a pustila sa do jedla. Monika iba ticho prikyvovala a predstavovala si romantickú lásku vdovy Máchalovej a samotára Mateja. Určite ju tajne ľúbi a ona jeho možno tiež. Bola pohltená do svojej predstavivosti až sa nezbadala, že miesto Máchalovej si predstavuje samú seba a tajný ctiteľ bol v jej predstave Janko. “Bože” striaslo ju.

“Čo sa stalo?” prestrašene na ňu pozerali Jozef s Dorotkou.

“Haha, ale nič. Len som si predstavila, žeby pani Máchalová pozvali k sebe Kováčovci. Všimla som si, že po nej poškuľuje totiž aj ich hlava rodiny.” vynašla sa.

“No to by si dala.” zhnusila sa Dorotka. “ten poškuľuje po každej, hlavne keď si vypije, tak je mu to jedno. A jeho žena chud’atko robí aj za neho a iba rodí.” mykla hlavou smerom k chalupe Kováčovcov.

“Minule som jej dávala masť na boľavý chrbát, no už ani tá nezaberá. O chvíľu sa nebude môcť chudera ani pohnúť, keď bude takto pracovať.” odmlčala sa. “Cez leto sa stará o celú domácnosť a chodí

namiesto neho aj na pole aj trávu kosiť. Cez zimu zase drevo znáša a ešte ho aj pokáľa. " nahla sa k Monike a zašepkala: " Dlhو nevydrží chuderka, neviem, či bude dieťaťko zdravé. " pokrútila smutne hlavou a vstala odložiť zo stola. Monike vrtali Kováčovci už dlhšiu dobu v hlave, no pani Kováčová nebola zrovna zhovorčivá a konverzáciu s Monikou obmedzila na pozdrav a slušné dialógy o počasí. Poumývali riad, Monika si nabrala zohriatu vodu do kovového lavóra a umyla sa. Dorotka už odišla a Monika ešte sedela pri stole a študovala malú knižočku s básňami, ktorú jej daroval Jozef na skrátenie chvíle.

" Až na ten dnešný desivý zážitok sa ti u nás páči Monika? " začal znenazdajky Jozef.

" Oh, áno. Som tu ten najšťastnejší človek na svete. "

" A ak sa môžem spýtať. . to čo sa ti stalo doma.. cítiš sa už lepšie? "

Moniku pri spomienke na otčima prešla chuť na čítanie. Vedela, že Jozef by chcel počuť, čo vykonala, no s vraždou sa predsa nedá zdôveriť iba tak. Odvrátila tvár od Jozefa a oči sa jej zaliali slzami.

" Monika. " Sadol si k nej Jozef a pohladil ju po hlave. " Nech sa ti stalo čokoľvek, chcem aby si vedela, že ťa máme s Dorotkou radi takú aká si. Nebudeme ťa odsudzovať za nič na svete, lebo vieme, že si na to čo si urobila mala určite dôvod. Za toho pol roka, čo si tu sme si na teba zvykli a berieme ťa ako vlastnú vnučku. " usmial sa na ňu. " S niektorými tajomstvami sa treba zdôveriť inak sa môže stať, že raz tú ťarchu nezvládneš a tvoje telo ochorie. " odmlčal sa a pozoroval Monikinu reakciu. Zdalo sa, že jeho slová padli na úrodnú pôdu. Otvorila ústa akoby chcela niečo povedať, no nenabrala odvahu a opäť ich zavrela.

" A to by bola škoda, vieš? Lebo si výnimočná. "

" Ale ako viete, že som výnimočná? Ako môžete vedieť, že nie som tá najhoršia osoba na svete? " plakala Monika.

" Mária mi povedala.. " usmieval sa Jozef.

" Vy.. Vy ju vidíte? " jachtala prekvapene.

" Oh, nie. JA nie som taký výnimočný. Povedala mi ešte počas života, že prídeš. Čakal som ťa. Ani to, že som bol v hore práve v takú hlbokú noc a našiel som ťa nebola náhoda. Vieš, máš výnimočný dar a ak otvoríš oči uvidíš omnoho viac ako doteraz. "

" Vy to viete...? " oči doširoka otvorila a nevedela čo povedať, no Jozef ju predbehol.

" Dieťa zlaté. Viem toho o tebe viac ako si myslíš. " hlasno sa zasmial. Postavil sa a chystal sa odísť, no vo dverách sa zastavil:

" A ak nedôveruješ dostatočne mne, tak o svojej minulosti povedz, prosím, aspoň Dorotke. Ona ti pomôže to prekonať, možno dokonca lepšie ako ja. " v očiach sa mu zaiskrilo pri predstave Dorotkinej starostlivosti. Očividne mu nebola ani trochu ľahostajná. Monika prikývla na znak súhlasu a pobrala sa do postele. Dlhو sa prehádzovala a rozmyšľala nad tým, čo Jozef povedal. Ako vie o nej toľko vecí? Žeby mu Dorotka rozprávala? Určite. Ona jediná vedela o tom, že vidí duchov. A ešte Janko samozrejme, no ten jej neveril. No aj tak. Ako mu mohla Mária povedať, že príde? Bola snáď jasnovidka? A prečo si myslí, že niečo urobila? Jozef je naozaj veľmi zvláštny, no napriek tomu jej prirástol k srdcu. Tak ako celé Betliarovce.

Dorotka pripravila na raňajky hustú krupicovú kašu. Monika vyšla von. Obloha bola tmavá, no kým nebude pršať, môžu ísť okopávať. Zišla do pivnice zobrať jablká, ktoré si brávali so sebou na pole. Jedno jablko sa jej skotúľalo z koša a padlo za mechy s obilím. S námahou odsunula dva mechy, aby sa dostala k spadnutému jablku. No ako odsunula druhý mech zbadala na stene niečo kovové. Podišla bližšie a obzerala predmet striebornej farby. Boli to dvierka, zrejme nejaká skrinka zamurovaná v stene. Pokúsila sa s nimi pomykať no visací zámok na dvierkach držal pevne. Prešla rukou po motíve, ktorý bol na dvierkach vytesaný. V oboch rohoch boli dve holubice. Zrazu sa jej zdalo, akoby kovová skrinka svietila. Dotkla sa jej a dostala úder do ruky, akoby ju kopol elektrický prúd. Zrazu počula ako vonku zahrnelo. Zľakla sa, rýchlo vrátila mechy namiesto a utekala späť do chalupy. Sadla si na lavicu k stolu a s búchajúcim srdcom sedela bez pohnutia. Zahĺbila sa do svojich myšlienok tak, že ani nezbadala, že vošla Dorotka. Vonku sa rozpútalo hotové peklo, stromy sa ohýbali pod tlakom vetra a oblohu križovali blesky, okná drnčali

" Čo sa stalo dieťa moje? " Monika na ňu pozerala veľmi preľakane. " Bojíš sa búrky? " opýtala sa Dorotka. No keď Monika neodpovedala začala tušiť, že pravda bude niekde inde. Dorotku jej intuícia

nikdy nesklamala a vedela, že Monika má iný problém. Vedela, že je výnimočná, a trápi ju niečo, čo bežní ľudia neprežívajú, bojí sa to niekomu povedať..

''Vieš, každý človek má nejaký dar. Každý má na svete svoje miesto a úlohu, ktorú musí splniť a prispieť tak k rozvoju ľudstva. Ak si v niečom výnimočná, a to určite si, nemusíš sa za to hanbiť.''' pohladila Moniku po vlasoch a otočila sa na odchod, no dúfala, že ju Monika zastaví. Monika si túto ženu tak obľúbila, že mala pocit, že bez jej vrúcich slov by neprežila jediný deň.

''Pani Dorotka!'' zastavila ju vo dverách. ''Máte na mňa chvíľku čas?'' . Dorotka si sadla vedľa nej a počúvala, čo má toto dospievajúce dieťa na srdci. ''Viete, nikto mi neverí, až na moju kamarátku Andrejku, ktorú však už zrejme neuvidím. Do očí sa jej nahrnuli slzy.

''Monika. Nie som tu na to, aby som súdila. A verím každému tvojmu slovu.'''

Vďaka na Dorotku pozrela a rozpovedala jej všetko tak ako Jankovi. No Dorotka sa netvárila prekvapene a už vôbec nie neveriacky ako mladý Ján.

''Tá pani, čo si videla je mŕtva už desať rokov.'''

''Áno, to mi povedal už aj Janko. Ale kto to je?''

'' Bola to Jozefova žena. Zomrela znenazdajky, Jozef sa s ňou nestačil ani rozlúčiť. Jedného dňa ju Jozef našiel pod Petrovým bralom. Bola celá dolámaná, zrejme odtiaľ skočila dole. Mali sme ju veľmi radi a Jozef si jej smrť stále vyčíta a nedokáže sa cez to preniesť. Myslí si, že to čo urobila, urobila kvôli nemu.'''

''To je mi ľúto. Ale myslela som, že Vy a ujo Jozef..'' pozrela na Dorotku chápano. Vedela, že by za Jozefa dala život a Jozef nebol tiež voči Dorotke ľahostajný..

''Nie, nie. To sa mylíš dieťa. My sme iba priatelia.''' smutne sa usmiala Dorotka. '' Nedokáže na Máriu zabudnúť a pokiaľ si bude vyčítať jej smrť, tak sa neodváža pre svedomie vpustiť do srdca inú ženu.'''

''A prečo krívala na jednu nohu?''

''Tú nohu si liečila dlhé roky. Nikto nevedel prísť na to, čo jej je. Skúšala bylinky, obklady a dokonca zašla ešte ďalej. Jozef spomínal, že našla akýsi tajomný predmet a pomocou neho získala magické schopnosti. Dokázala už aj čítať myšlienky, dokázala vyliečiť ranu dotykom ruky. No zaplatila za to krutú daň. Vyzerá to, že sa zbláznila a zrejme preto skočila z tej skaly. Neverím, že by za to mohlo manželstvo s Jozefom. Veľmi ju miloval.'''

Chvíľku sedeli potichu a každá premýšľala o smutnom osude Jozefa a Márie. Ticho prerušila až Monika, keďže jej víťalo hlavou ešte niečo.

'' Jedno, ale nechápem. Prečo ma vábila do pivnice? Môže to byť kvôli tej kovovej skrinke v stene?'' spýtala sa Monika.

''Kovovej skrinke? Ty si našla v pivnici kovovú skrinku?'' opýtala sa prekvapene Dorotka.

''Áno. Videla som niečo lesklé medzi zeleninou a keď som odtiahla bedničku, tak som našla v stene zamurované kovové dvierka, na ktorých boli vyryté dve holubice.'''

''Dve holubice...'' zopakovala Dorotka premýšľajúc. '' Holubice boli obľúbené Máriine symboly. Skrinka akiste patrila Márii. A čo bolo vo vnútri?'' pozrela so zvedavosťou na Moniku.

''Bohužiaľ neviem. Bola zamknutá.''' Monika si obhrýzala končeky vlasov a nervózne premýšľala, čo mohla ukrývať tajomná skrinka.

V tom vošiel do izby Jozef. ''Ahojte. Čo tu preberáte?'' opýtal sa veselo, no keď zbadal aké sú nervózne a so slzami v očiach tak sa zháčil.

''Iba babské veci..'' odpovedala rýchlo Dorotka a vstala s ospravedlnením, že je už neskoro a pobrala sa domov.

Monika sa umyla a išla si ľahnúť. Musí zistiť, čo sa skrýva za zamknutými dvierkami skrinky.

Monika sledovala ako sa jej v teplom jedle roztápa maslo a myslela na Jozefa s Máriou.

''Môžem sa Vás niečo spýtať?'' obrátila sa na Jozefa.

''Samozrejme.'''

''Viete, keď som si išla do pivnice pre jablko zbadala som tam takú striebornú skrinku zamurovanú v stene. Bol na nej visací zámok.''' čakala, čo povie Jozef.

''Tá skrinka'' začal veľmi pomaly'' patrila Márii. Bokom očka pozrel na Dorotku ako na ňu zapôsobí keď bude hovoriť o svojej žene.

''Mala v nej ukryté svoje tajomstvá a ja som sa nikdy do toho, čo tam ukrývala nemiešal. ''

''Ale máte od nej kľúčik?''

''Nie. Mária mi povedala iba to, že kľúč nájdeš ty, presnejšie dievča, ktoré k nám príde v daždi Kľúč je vraj ukrytý tam, kde plače Zem. ''

''Čože? To bola aká zvláštna žena, že Vám nemohla ani povedať, kde ho nájdem?''

''Vedela prečo to robí. V slabých chvíľach, keď mi najviac chýbala, by som zrejme neodolal pozrieť do skrinky. Ale to čo ukrýva nie je určené mne, ale tebe. ''

Monika premýšľala čo to má znamenať, no v tom sa vo dverách objavil Janko so Svetlankou.

''Dobrý deň. Môže ísť Monika s nami?''

''Budeme radi, ak si užije trochu zábavy. '' pustila ju Dorotka.

Mladí sa vytratilí z chalupy a namierili si to k lesu. Prešli cez Hájnikov kopec , cez borovicové lesy a vyšli na nádhernú lúku posypanou najrozmanitejšími kvetmi, na ktorých poletovali tie najkrajšie motýle. Monika tu bola prvý krát. Z lúky videla na kopce oproti za dolinou. . Janko ich zrazu zastavil a potichu im ukázal smerom na lúku, kde sa pásala srna s malou srnkou. Bolo to to najkrajšie čo kedy videla. Chvíľu sledovali srnky, no mama srna ich zavetrila a skočili do krovia. Všetci traja si ľahli do trávy a pozorovali oblaky pľujúce po nebi.

''Tento vyzerá ako zajac. '' smiala sa Svetlanka.

''Ale nie. Vyzerá ako kôň. '' hašteril sa Janko. Svetlanka odporovala a tak ju Janko začal štekliť. Monika pozorovala ako im to ladí a zrazu sa cítila navyše. Zadýchaní Janko so Svetlankou si sadli a Svetlanka ťažko lapala po dychu. Janko a cítil previnilo a hladil Svetlanku po chrbte. V Monike sa prebudil majetnícky cit, aký spôsobil pred rokom bitku na oslave. ''Svetlanka, nemala by si sa tak namáhať. ''

Svetlanka zbadala o čo Monike ide a sadla si k nej bližšie.

''Neboj Moni. '' objala ju jednou rukou a usmiala sa. ''Nemáš niečo zajesť? '' Usmiala sa a Monika sa opäť cítila súčasťou trojuholníka.

Monika rozbalila kus plátna, v ktorom boli zabalené buchty, rozdelili sa a opäť si ľahli. Pomaly sa deň prehupol do druhej polovice. V diaľke počuli kostolné zvony odbíjať dvanásť.

''Pán farár chce, aby si prišla na spoveď. '' začal znenazdajky Janko. Zrejme sa mu pri zvuku zvonu pripomenul. Bol to veľmi milý človek, ktorý bol nápomocný celej osade. Ľudia z Betliaroviec pomáhali stavať vo vedľajšej dedine kostol, pánu farárovi nosili na všetky sviatky dary a ak sa konala svadba, bolo jedno či z osady či z blízkej dediny, vždy pomáhali upratovať i ženy z Betliaroviec.

''Nepripadá v úvahu. '' mykla sa Monika. Nemohla sa priznať na spovedi, veď farár by ju akiste udal .

''Vieš, ale ak nepôjdeš na spoveď, ľudia sa začnú pýtať. '' pridala sa Svetlanka.

''Čo už. Buď ma majú radi aká som alebo nie. ''

''Ale ľudia z osady sú veľmi staromódni. Monika daj na nás. '' Janko ju chytil za plecía a jemne ňou zatriasol. '' Ak sa v osade niečo stane, niekomu zdochne krava alebo podobne, budeš za to zodpovedná len preto, že odmietaš spoveď. ''

Monika vystrašene pozerala na Janka. ''Ale veď v osade ma majú radi. ''

''Áno, ale všetci starší takisto veria na bosorky a na všetky tie povery. Daj na moju radu. Chod' na spoveď, veď pán farár je dobrý, určite ti dá rozhrešenie. ''

''To určite. '' povedala ironicky a sklopila zrak. Chvíľu sedeli vedľa seba nepohnuto a pozorovali obzor. Monika zrazu vykrikla: ''Tam. Vidíte to?'' vyskočila a ukazovala prstom na druhú stranu na kopec oproti. ''

''Čo? Čo máme vidieť?'' nechápal Janko.

'' Vyzerá to ako oko. Tam, kde vyviera ten potôčik. Odtiaľto tie skaly vyzerajú ako oko. '' rozbehla sa dole kopcom smerom k potoku. Janko so Svetlankou bežali hneď za ňou. Prešli cez potok a vyškriabali sa do kopca smerom k prameňu. Keď ta došli, Monike išlo od vzrušenia srdce z hrude vyskočiť. Niekde tu je ten kľúč. Ale kde?

''Čo presne hľadáme? '' pýtala sa znepokojene Svetlanka.

''Kľúč od skrinky. Je vraj schovaný tam, kde Zem plače. A tu to vyzerá z diaľky ako oko a vyviera tu voda. Musí to byť ono, musí to byť ono! '' kľakla si a prehrabávala rýchlo lístie napadané okolo prameňa. Nikde však nenašla nič podozrivé. Janko sa motal okolo a iba kopal do hrby lístia . Svetlanka kľáčala pri Monike a pomáhala jej hľadať.

''Nič tu nie je. Podme naspät', zvolal netrpezlivý Janko a celou silou kopol do ďalšej kopy. ''Áu, au, au. ''Vyskočil a držal si nohu. Kopol do niečoho tvrdého. Monika si klakla ku kope a odhrnula lístie, tam kde Janko zakopol. Našla kameň na ktorom bol nejaký symbol. Nedokázala ho rozlúštiť. Vyzeral trochu ako kľúč, ale bol už dosť ošúchaný, zmytý dažďom. Chytila kameň a chcela ho zdvihnúť, no kameň Vyzeralo to, že je zahrabaný hlbšie v zemi. Svetlanka s Jankom pomáhali Monike odhrabať zem okolo kameňa. Pod zemou bola jeho väčšia časť a keď sa im ho podarilo konečne vybrať zo zeme Monika do nej našli do ním malú krabičku. Monika ju otvorila a vytiahla malý predmet. Tvár sa jej rozjasnila od šťastia. V ruke držala tepaný kovový kľúčik k starému visaciemu zámku na skrinke v pivnici. Teraz sa dozvie Máriine tajomstvá. Je na to vôbec pripravená?

Janko so Svetlankou sa k nej zohol a obzerali predmet, čo držala v rukách. ''Tak predsa. '' krútili hlavou nad Monikiným nálezom. Schovala ho do vrečka a sledovala reakcie priateľov. ''Naozaj máš dar.'' uznala Svetlanka. ''Hľadať stratené veci. '' podpichol neveriaci Janko a začal sa strašne smiať. Monika vyskočila a začala ho spolu so Svetlankou naháňať. Lúka jasala s nimi a všade bolo toľko farieb, voda v potôčiku jemne žblnkotala a na vode lietali tri vážky, ktoré spolu šantili presne ako títo traja nerozluční priatelia..

Ráno keď Jozef s Dorotkou odchádzali na pole pracovať sa Monika vyhovorila na bolesť zuba a ostala v chalupe. Deň pred tým nenabrala odvalu ísť pozrieť do skrinky a z akéhosi dôvodu chcela skrinku otvoriť sama, preto nepovedala o svojom objave ani Jozefovi ani Dorotke.

Vošla do pivnice a zahalilo ju šero. Prstami prešla po rytine holubíc na dvierkach. Mala pocit, že ju niekto pozoruje, otočila sa a pri vchode videla stáť pani v čiernom, Jozefovu mŕtvu manželku. Usmievala sa a akoby vravela: Neboj sa, naber odvalu, otvor to! Monika jej bola vďačná, že stojí pri nej. Vytiahla z vrečka kľúčik, strčila ho do zámku a otočila. Zaznelo jemné cvaknutie. Zámok sa roztvoril a jemne ho vytiahla. Otvorila dvierka skrinky a nazrela dnu. V skrinke ležala stará zaprášená kniha alebo to bol skôr zošit. Vytiahla ho a zbežne v ňom listovala. Bol zapísaný asi do trištvrté a vyzeralo to ako poznámky. ''Máriine tajomstvá.'' zašepkala. Vtom sa jej zdalo, že sa v rohu skrinky niečo zablysko. Nahmatala tam niečo kovové, akýsi okrúhly predmet. Ruku zavrela v päť a predmet zavrela v dlani. Vybehla hore do chalupy a zavrela sa v izbe. Na dennom svetle si obzerala tajomný predmet. Vyzeral ako nejaký kameň tmavomodrej farby a na ňom bolo niečo vyryté. Snažila sa nápis rozlúštiť: ''Deus, Aperio..'' v izbe sa objavilo slabé svetielko. Monika sa zľakla a obzrela sa, no nevidela nič podozrivé. ''cealo ..'' dočítala posledné slovo. Svetlo zmizlo tak ako sa objavilo a Monika ostala nepokojná. Čo to bolo? Pozrela poriadne na nápis a pretrela ho ešte rukou, aby videla posledné písmenká zreteľnejšie.

''Nie, je to Deus, Aperio caelus! '' Izba začala žiariť, zmizli drevené steny, zmizla podlaha, ostalo iba silné svetlo, ktoré nádherne hrialo. ''Kiež by tu bol deduško.'' pomyslela si. Pozerala do svetla a zrazu zmizla všetka bolesť, všetok strach, celý svetský svet. Svetlo ju objímalo a cítila sa ako v maminom bruchu, kde neexistovali problémy a jej celým svetom bolo prenikajúce svetlo a zvuky cez brušnú stenu. Obzerala sa okolo seba a zrazu vo svetle zbadala tri postavy ako sa k nej približujú. Pocítila obrovskú radosť, akoby tých ľudí poznala. Postavy vystúpili zo svetla a pred svojimi očami zbadala svojho milovaného otecka, deduška i Jozefovu Máriu. Rozbehla sa k nim a vrhla sa okolo krku oteckovi i deduškovi. Slzy šťastia jej stekali po lícach a jej duša sa nevedela nabažiť ich prítomnosti. Potom svoju uplakanú tvár otočila smerom k Márii a objala ju s veľkou vďakou. Odstúpila o krok, aby si mohla všetkých obzrieť. Prvý prehovoril deduško: ''Monika. Som rád, že si sem prišla. Máme chvíľu na to, aby sme boli spolu''

''Ale ja odtiaľto nechcem nikdy odísť. Je tu nádherne. ''ohradila sa Monika.

''Bohužiaľ, tvoje telo je živé a nemôžeš byť dlho mimo tela. Inak by zomrelo. ''

''Tak nech! Ja chcem byť s Vami. '' odporovala a mala pocit, že keby odišla, tak sa už v živote nebude cítiť šťastná.

''Monička, nemôžeš tu ostať. '' pohladil ju po hlave otecko. ''Na Zemi máš ešte nesplnenú úlohu. Čaká ťa tam ešte kopec práce.'' usmieval sa.

Monika posmutnela no všadeobklopujúce svetlo ju zahalilo do svojej prítomnosti a zmiernilo pocit smútku.

'' V poriadku. Poviete mi aspoň, čo je mojou úlohou na Zemi?''

''Časť úlohy si už splnila. Našla si moje poklady. A keď ich budeš správne používať, tak naplníš svoj osud už veľmi skoro. ''

Monika sa viac nepýtala. Bola rada, že opäť vidí milovaných ľudí .

''Ale čo ak sa zbláznim?''

''Monika.'' oslovila ju Mária. ''Viem kam mieriš, no sú to iba dohady. Ten kameň čo si našla... Stačí keď prečítaš nápis a budeš sa riadiť pokynmi v knihe. Objavíš toho veľa. Všetko je v tebe, iba to potrebuješ nájsť. Nemôžeš sa zbláznit' z toho, že budeš vedieť využiť energiu, ktorú v sebe máš..''

''Ale, prečo ste teda skočili..?'' odvážila sa opýtať.

''Nemohla som viac zniesť tú bolesť. Nepomáhali už bylinky ani čary. Jednoducho som už nevládala ani chodiť a nechcela som, aby sa Jozef staral o mrzáčku, ktorá nevie vstať z postele.''

''A vy ste dokončili svoju úlohu na Zemi?'' spýtala sa prekvapený Monika, keďže bola naučená, že samovražda je to najhoršie, čo môže človek urobiť.

''Máš pravdu. Nedokončila. Preto ťa sprevádzam a dokončujem všetko začaté odtiaľto. A nie je to bez utrpenia. Keď vidím ako Jozef veľmi trpí a aj mu nemôžem pomôcť, je to horšie ako peklo.''' smutne sa usmiala na Moniku a dodala. ''Prosím, iba mu povedz, že to nebola jeho chyba. Že si prajem len, aby bol šťastný. Potom nájdem svoj pokoj.''

Monika hltala každé slovo. Nevedela, ako dlho môže pobudnúť v tomto priestore, snažila sa vryť do pamäte každé slovo a každý pohľad od týchto troch ľudí.

''Monika je čas sa vrátiť.''' prerušil rozhovor deduško. ''Jozef každú chvíľu príde a mohol by sa o teba báť.''

''Uvidím Vás skoro?'' rozplakala sa opäť Monika. Nechcela sa s nimi rozlúčiť.

''Skôr ako si myslíš Monička.''' vrúcne ju objal otecko a Monika začala mať pocit, že padá niekam dole a že sa od nich vzdaluje. Bolo jej ťažko na duši, svetlo, ktoré ju držalo vo svojom ukludňujúcom objatí sa niekam stratilo a ona sa ocitla opäť v realite všedného dňa na posteli v chalúpkke uprostred hôr. Tíško plakala a keď vošiel do izby Jozef tvárila sa, že spí.

V tú noc sa jej snívali tie najdivnejšie sny, aké kedy mala.

Bola žatva a ľudia z osady celé dni pracovali na poli a keď prišli späť do chalupy bola Monika tak unavená, že nedokázala ani vziať do ruky knihu ručne písanú Máriou a prečítať si čo jej vlastne odkazuje. Konečne sa dostala ku knihe a mala aspoň toľko síl, aby si prečítala pár riadkov. Prešla rukou po obale a vpíjala do seba enrgiu, ktorá tam bola vložená počas všetkých tých rokov. Otvorila prvú stranu a čítala:

''Drahé dievča, Výnimočná, ktorá máš v rukách túto knihu.. Vitaj v mojom svete!

Ukážem ti ako využiť dar, ktorý v sebe máš a ktorý som mala aj ja. Dávaj si však veľký pozor, lebo ľudia sú poverčivý a ak sa im budeš javiť iná, budú ťa pokladať za hrozbu.''

''To som už zistila.''' zaškerila sa Monika, keď si predstavila Jankovu reakciu na jej neochotu ísť na spoveď.

''Prečítaj si nasledujúce strany pozorne, zhromažďovala som tieto návody roky a vyplývajú z mojich vlastných skúseností a verím, že k nim určite pridáš vlastné.

Máš neobyčajný dar vedmy a liečiteľky. Určite sa pýtaš, ako to viem. Pretože aj ja vidím viac ako ostani ľudia a dokážem vytušiť možnú budúcnosť. Vravím vytušiť, lebo budúcnosť je sčasti ovplyvniteľná a závisí od tvojich rozhodnutí. Takže verím, že osud ťa zaviedol do Betliaroviec a presne podľa mojej veštby nájdeš túto knihu.

Svoj dar si stráž a využívaj ho iba na konanie dobra''

Monika knihu doslova hltala, a i keď niektorým veciam absolútne nerozumela, čítala všetko zaradom a s nadšením. V knihe boli návody na odvary, na liečenie energiou, ale dokonca aj na astrálne cestovanie, zhmotnenie predmetov a iné. Bola tak pohrúžená do čítania, že si ani nevšimla, že vo dverách stojí Janko.

''Monika, nemáš chuť sa prejsť?'' spýtal sa ako džentleman no vtom zbadal knihu. Skočil k Monike a snažil sa hrubý zošit prehliadnúť a nájsť nejaký nadpis. Monika zošit zavrela a strčila pod vankúš. ''To nie je nič pre teba.''' zasmiala sa a utekala von. Janko bežal za ňou. Utekali do lesa a Janko sa snažil Moniku dolapiť a zhodiť na zem. Vždy keď ju už skoro mal Monika sa obtočila okolo stromu a zmizla mu. Zrazu za sebou začula krik a nadávanie. Janko sedel na zemi a držal si nohu, ktorá mu puchla.

''Au au, sakra.''' horekoval. ''prekliate drevo''. Monika sa k nemu zohla a keď videla napuchnutú nohu preľakla sa. Odtrhla si kus spodničky a obviazala mu boľavý členok. Janko sa oprel o Moniku a pomaly kráčali späť do osady. Keď ich zbadala jeho mama, bežala im oproti. Zobrala Janka do chalupy a Monika

ostala stáť vonku. Premýšľala čo urobí. "Chudák Janko." šepkala sama pre seba. Nakoniec sa rozhodla vrátiť k rozčítanej knihe. Niečo jej vravalo, že tam nájde recept, ktorý mohol Jankovi pomôcť.

V chalúpke bolo šero. Obloha sa zatiahla oblakmi a cez okienko prenikalo iba málo slnečného svitu. Monika mala problém rozlúštiť písmenká v knihe no usilovne, napriek boľavým očiam, hľadala recept na vytknutý členok. Konečne našla, čo hľadala. "Levandul'a, harmanček, rozmarín.. Gáfor?" Musí ísť pozbierať bylinky a spraviť z nich odvar. Všetky kvety až na Gáfor poznala vďaka usilovnej snahe Dorotky. Pripravila si košík, uviazala šatku a vybrala sa na lúku za osadou.

Bola vonku už vyše hodiny a ani si nevšimla, že pri hľadaní sa vzdialila od osady. Myslela iba na to, ako pomôcť Jankovi. Vytknutý členok ho náramne bolel a Monika pred sebou stále videla jeho bolesťou skrivenú tvár. Zrazu oblohu v diaľke preťal blesk. Monikou myklo a precitla. Blíži sa búrka a ona je na mieste, kde to nepozná. Obzrela sa okolo seba a cítila sa úplne stratená. Nepoznala jediný strom, jediný kvet, nevidela žiadnu cestičku. Rozbehla sa smerom, kde si myslela, že asi leží osada. Pustila sa do kriku: "Ujo Jozef!! Dorotkaaaa!!!" kričala, čo jej sily stačili. "Pomôc!" no na oblohe sa už križovali blesky a hrmenie prehlušilo aj jej výkriky. "Musím nájsť úkryt pred búrkou" rozhodla sa. Kráčala po lúke a nevedela čo robiť. Zo školy vedela, že stromy priťahujú blesky, no sama na lúke bola ako hromozvod. A búrka sa blížila ukrutnou rýchlosťou. Z oblohy začali padať ťažké kvapky a Monika bola o pár sekúnd premočená na kosť a tak sa schovala pod košatý strom. Zrazu sa pri nej ozvala silná rana, videla iba silné svetlo a padla na zem.

Svetlo ustúpilo a Monika otvorila oči. Búrka zmizla a okolo nej bola lúka tak plná kvetov, akú ešte nikdy nevidela. Pred ňou sa zjavila drobná bytosť, vysoká asi meter. Mala bledú pokožku, veľké oči zvláštnej farby, do ktorých sa Monika nedokázala priamo pozrieť a celá vyzerala taká jemná akoby bola utkaná z pavučín. Mala krásne šaty akoby boli zo svetla, ktoré nikde nekončili akoby splývali so Zemou. Okolo bytosti sa vznášala jemná žiara akoby okolo nej iskrilo tisíc trblietok. Bytosť sa na Moniku tak nádherne usmievala, že Monika, ktorej srdce zvieral strach cítila, že sa niet čoho báť. Bytosť sa do nej vcítila a načiahla k nej ruku. Monika vložila svoju ruku do jej a bytosť jej pomohla vstať. "Ahoj Monika." počula ako rozpráva, no nevidela, že by otvorila vôbec ústa a neprestala sa usmievať. Premýšľala odkiaľ pozná jej meno. Bytosť jej hneď odpovedala tak ako pred tým, telepaticky. "Poznám ťa Monika od malička. Vždy keď si vošla s deduškom do lesa bola som tam. Vždy keď si sa starala o nejaký kvet, bola som v ňom. Keď si ležala pod dubom premoknutá a vystrašená, objímala som ťa. Volám sa Kira a patríam k bytostiam, ktoré pomáhajú správnej rovnováhe v prírode. Pomáham kvetom a stromom rásť, usmerňujem zvieratká a pomáham ich liečiť." Monika neprestala na bytosť začudovane pozeráť. Nechápaná, prečo sa jej táto nádherná bytosť ukázala.

"Snažíš sa pomôcť svojmu priateľovi a chceš to urobiť pomocou prírody, preto som tu. Aby som ti pomohla. Tu je bylinka, ktorú hľadáš." podala Monike malý žltý kvietok. Monika ho vzala jemne do rúk a priložila si k srdiečku. Nežne ho pohladila. Bytosť sa na ňu usmievala s láskou a bola vďačná tomuto dievčaťu, že tak ctí prírodu.

"Pomôže mu to?" spýtala sa s obavou Monika.

"Určite. Všetko, čo robíš s láskou, pomôže. A máš skvelú učiteľku. Pozrela vedľa Moniky, kde stála Mária. Monika sa pozrela tým smerom a musela sa usmiať. Mala pocit, že z tejto ženy sa stal jej anjel strážny. Pri tejto myšlienke sa jej zacnelo za Andrejkou. Bytosť to vycítila a poslala jej vyrovnanú energiu. "Neboj sa, s Andrejkou sa ešte stretneš. Teraz ťa však už hľadajú. Musíš sa vrátiť." Monika zavrela oči. Prebrala sa niekomu na rukách a keď otvorila oči videla Jozefovu ustarostenú tvár. "Dieťa, prečo mi to robíš." horekovoal a niesol ju rýchlo do bezpečia. Nevedela, či plakal alebo mu po líci stekali kvapky dažďa. Už druhý krát jej tento muž zachránil život.

Monika sa prebudila až ráno. V hlave jej hučalo a mala sucho v ústach. Vstala z postele a pomaly došla do kuchyne. Na lavici sedela Dorotka s Jozefom a keď ju zbadali Dorotka vyskočila a pomohla jej sadnúť si. Rýchlo podišla k peci a pripravila jej raňajky. Monika nevládala otvoriť ani ústa.

"Je ti už lepšie?" spýtal sa jej ustarostene Jozef.

"Áno, ďakujem. Čo sa vlastne včera stalo?" ťažko zo seba dostala Monika.

"Bola si príliš ďaleko od osady a nestihla si sa vrátiť, kým začala búrka." Toto si ešte Monika pamätala.

''Našiel som ťa omráčenú pri strome rozťatom od blesku. Hovorila si niečo o bylinkách a vedľa teba ležal košík. Vzal som aj ten a snažil som sa ho doniesť bez vytratenia jedinej, lebo očividne to bolo v tvojom stave pre teba dôležité. '' pozeral na ňu zvedavo a čakal, že im povie, načo tie bylinky chcela, no Monika iba mlčala. Pomaly sa rozpomätávala na bytosť z lesa, ktorá jej darovala kvet, ktorý nikde nemohla nájsť. ''Ako sa ti podarilo nájsť gáfor? Ved' ten rastie iba v Číne a Japonsku?. Načo ho potrebuješ?'' spýtala sa zvedavá Dorotka.

Monika však nechcela hovoriť o knihe, ktorú našla, pokiaľ si nebude istá, že je dobré im to povedať.

''Zbierala som bylinky len tak pre radosť a ten kvietok tam proste rástol. ''

Jozef s Dorotkou sa na seba pozreli a Dorotka mu kývla hlavou. Nechali ju tak a pustili sa znova do raňajok.

Keď sa najedli, Monika sa vrátila do izby a prezliekla sa na bežné domáce práce. No Jozef s Dorotkou ju chceli šetriť a nepustili ju ani ku koze ani na pole. Musela ostať v chalupe, no bola im za to vlastne vďačná. Keď odišli, sadla si opäť ku knihe. Podľa návodu v knihe zmiešala bylinky a zaliala ich horúcou vodou. Bylinky sa sparili a z misky stúpala horúca para s úžasnou vôňou. Podľa knihy odriekala nad odvarom rôzne formulky, až odvar zmenil farbu zo zelenohnedej na mliečnu bielu. Monike sa trochu točila hlava a musela si sadnúť. Cítila sa vyčerpaná. Pozerala na svoj výtvor a váhala, či s tým má ísť za Jankom. Čo ak niečo pokazila a vývar bude mať opačný účinok? Chvíľu bojovala sama so sebou, no chuť pomôcť priateľovi bola silnejšia. Vybrala sa smerom k chalupe samotára Mateja, kde býval Janko aj s jeho mamou. Zaklopala na dvere a z izby sa ozval tlmený výdych: ''Áno. ''

Monika so škripotom otvorila dvere a nakukla dnu. V chalupe bolo pekne, čisto a Matej mal oproti ostatným aj pekné zariadenie. Nábytok z orechového dreva, vyrezávané poličky, pec čerstvo natretá sa belela v nevelkej kuchynke, kde bol stôl takisto z orecha so štyrmi stoličkami. Na stoličkách boli štyri podušky z károvanej modrobielej látky a z toho istého materiálu bol ušitý obrus. Ostala stáť medzi dverami a obzerala si domček.

''Pod' dnu. '' pozval ju s úsmevom Janko. Keď ju zbadal, hneď sa mu zlepšila nálada.

Monika držala fľaštičku s odvarom za chrbtom a pomaly stúpala k Jankovi.

''Ako sa cítiš?'' sadla si vedľa neho na posteľ, ktorá bola v rohu za stolom.

''Dá sa to vydržať. Hrozne to bolí, ale teraz je mi už trochu lepšie, keď si tu. '' chytil ju za ruku a pobožkal jej ju. Monika sa červenala ako zapadajúce slnko. Ruky sa jej triasli a iba sťažka udržala fľaštičku za chrbtom.

''Janko, niečo som ti priniesla. '' pomaly vybrala spoza chrbta fľaštičku a čakala jeho reakciu. Janko na ňu nechápavo pozeral, no netváril sa odmietavo a tak sa Monika odvážila pokračovať. ''Je to bylinkový vývar, ktorý by ti mal pomôcť. ''

''To si pripravovala s Dorotkou? '' spýtal sa trochu nedôverčivo, keďže odvar bielej farby ešte nevidel.

''Nie sama. Sama som nazbierala bylinky a skoro pri tom aj prišla o život..'' snažila sa naňho zapôsobiť ''...a sama som to potom aj uvarila. ''

Na Janka zapôsobil jej snaha uzdraviť ho a aj keď s neochotou jej nastrčil nohu. ''Dúfam, že to netreba piť. '' zasmial sa, no naozaj sa obával, keďže ho farba odvaru odrádzala.

''Nie, samozrejme netreba. '' smiala sa aj Monika. ''Teraz ti tým oblejem nohu. '' Vzala lavór a dala ho pod Jankovu nohu. Janko zastonal od bolesti. Otvorila fľaštičku a izbu naplnila vôňa rôznych bylín. Vyliala obsah fľaštičky na postihnuté miesto, priložila mu na členok ruku a odriekala potichu formulku, ktorú sa z knihy naučila. Janko cítil ako mu do nohy prúdi silné teplo a zároveň ako ustupuje bolesť.

O chvíľu ruku sňala a nohu mu poutierala. Sledoval ju, ako jemne to robila a mal ju preto rád ešte väčšmi.

Monika ostala pri ňom a snažila sa ho priviesť na iné myšlienky.

Začali rozoberať vzťah Mateja s Jankovou mamou. Vyzeralo to, že sa tí dvaja naozaj ľúbia. Stavba chalupy pre Janka s mamou sa zastavila a každý čakal iba to, kedy sa jeho mama s Matejom zoberú. Odišla neskoro poobede a keď odchádzala ešte raz položila ruku na už odpúchajúci členok a Janko jej potvrdil, že ho to naozaj menej bolí. S úsmevom ju odprevadil a cestou od dverí skoro zabudol, že má boľavú nohu.

Keď prišla domov bola šťastná a cítila nesmiernu vďaku. Pohládila kvety na okne a jemne im zašepkala: ''Ďakujem Kira. '' Otočila sa smerom, kde cítila Máriinu prítomnosť, ktorá ju teraz už nepretržite sprevádzala: ''Aj Vám Mária, za možnosť pomáhať. '' Záclony na okne sa zavlnili a jemný vánok jej pohládil tvár.

Monika dennodenne precvičovala svoje sústredenie, viac krát sa pokúšala vyjsť von z tela a pri liečení vždy používala rôzne energie. Prešli už tri roky odkedy našla čarovný kameň a Máriinu knihu. Za ten čas si osvojila skoro všetky formulky a postupne dokázala vyjsť z tela na celé hodiny. Keď jej bolo clivo dokázala sa preniesť až k deduškovi a strávila s ním aj s oteckom čas rozhovormi a získavaním nových poznatkov. Svoj dar využívala na liečenie chorých v osade, no mimo osady sa nechcela ničím zapodievať, aby ju neodhalili. Najvd'áčnejšia jej bola Zuzka Novotová, ktorej po podávaní bylinných vývarov a dlhom prosení o jej vyzdravenie bolo dopriate dieťaťko. Zuzka ju zato chválila všade po dedine, pred pánom farárom a dokonca aj medzi známymi v meste.

V jeden večer sa strhol v dedine hurhaj. Z chalupy Kováčových sa ozýval krik. Vybehla von, kde už stáli skoro všetci ľudia z osady. Z chalupy vyšiel policajt. Monika skoro omdlela od strachu a schovala sa za Janka, ktorý sa aj so Svetlankou prišiel pozrieť na divadlo, ktoré sa odohrávalo u toho nechutného chlapa. Monika sa triasla a Janko si to všimol. "Si v poriadku?" objal ju okolo pliec a Svetlanke sa zračila v očiach žiarlivosť. "Som v poriadku. Ďakujem." odstrčila ho Monika so slzami v očiach. Nechcela medzi nimi robiť rozbroje. Svetlanka bola chorá a bola vd'áčná pánu Bohu, že našla takého skvelého chlapca, ktorý sa o ňu postará. I keď ju trochu mrzelo, že ho nemala iba pre seba, no priala si Svetlankino šťastie viac ako svoje. Zrazu s veľkým krikom vyviedol druhý policajt z chalupy opitého Kováča. Jeho žena za ním kričala, nech ho nechajú, že kto sa o nich postará a nemôžu je nechať aj s deťmi samú. Nikto z osady sa neodvážil Kováča zastat'. Vedeli, že to nie je dobrý človek a nikomu sa nechcelo zapliesť sa do toho.

Kováč sa vzpieral a keď zbadal v dave Moniku, začal kričať: "To ona! Ona je bosorka! JA som ho nezabil! To ona ho začarovala!" Všetci prítomní pozreli na Moniku, ktorá si ihneď schovala tvár pod šatku. Kováča ťahali dole kopcom, kde mali odstavené auto.

Ľudia si šepkali a ukazovali na ňu prstom. Počula ako si vravia: "Čo ak Kováča uhranula? Viete, čo dokáže?" Monike prišlo zle a oči sa zaliali slzami. Ešte stále sa strasúca od strachu Monika, pozvala Janka so Svetlankou do chalupy na čaj.

"Ďakujeme, radi." vošli obaja dovnútra a Svetlanka si sadla vedľa Janka, takže si Monika sadla oproti.

"Si v poriadku?" Spýtala sa Moniky. "Nič si z tých ľudí nerob, to ich prejde. Mala by si ísť na tú spoveď. Začínajú si šepkať a ešte jeden taký výstup, tak tomu naozaj uveria!"

"Som v poriadku, nebojte sa. Pôjdem, keď bude ten správny čas. Radšej sa bavme o Vás." silene sa usmiala.

Svetlanka sa otočila k Jankovi a chytila ho za ruku, aby Monika videla ako sa ich vzťah prehĺbil. "Chceme ti niečo oznámiť." začala Svetlanka, keď jej Monika nalievala čaj. Monika sa sústredila na to, čo hovoria, no tušila o čo sa jedná. Za posledný rok spolu trávili veľa času a často sa schovávali poza chalupy. Za Monikou už Janko toľko nebehal a na Svetlanku nedal dopustiť.

"Chceme sa vziať." vyhlásila radostne Svetlanka. Monika, aj keď to čakala ostala iba nemo stáť. Janko na ňu pozeral s obavami a v tvári mal výraz akoby dúfal, že povie, "nie, nerobte to." no Monika nič nepovedala. Usmiala sa a oboch objala.

"Chcem, aby si bola hlavná družička." zasmiala sa Svetlanka.

"S radosťou." odpovedala so smutným úsmevom Monika. Janko z nej nespustil oči a cítil sa previnilo. Stačilo, ak by jemne naznačila, že ho má rada viac ako kamaráta a on by hneď celú svadbu zrušil. No Monika mlčala. Potichu pili čaj a každý premýšľal nad prípravou svadby.

"Bude to dvojité svadba."

"Ako dvojité?" prekvapene pozerala Monika.

"Jankova mama, pani Máchalová si berie Mateja! Je to úžasné! Budeme mať svadbu naraz. Je toho veľa, čo treba pripraviť. Dúfam, že mi ako družička pomôžeš?" usmievala sa celá šťastná Svetlanka. Monika sa musela usmievať, keď videla najlepšiu kamarátku takú šťastnú.

"Samozrejme. Hneď zajtra sa do všetkého pustíme." usmievala sa, no srdiečko jej pukalo. Majetnícky cit, ktorý vyčítala pred rokmi Jankovi sa prejavil aj u nej.

Keď Janko so Svetlankou odišli ľahla si na posteľ a premýšľala, ako asi vyzerá Andrejkin život bez nej. Napadlo ju skúsiť astrálne cestovať k Andrejke. Uvoľnila sa a vystúpila z tela. Mysľou sa preniesla až k Andrejke. Vtom tam stála. Pri svojej najlepšej kamarátke z detstva. Sedela pri stole a s niekým sa

rozprávala. Nemohla z nej spustiť oči. "Podarilo sa!" vykričala, no nikto ju nepočul. Pri Andrejkiných nohách ležal maličký psík a keď zbadala Moniku začal štekať. "Budeš ticho. Astor, prestaň!" kričala Andrejka, no nič nepomáhalo. Monikine astrálne telo očividne psíka rozrušilo. "Neviem, čo to doňho vošlo." ospravedlňovala ho Andrejka. Monika sa pomaly otočila, aby videla s kým sa Andrejka rozpráva, no keď zbadala človeka, ktorý sedel oproti nej neverila svojim očiam. "Mama!" vykričala. Chcelo sa jej plakať a kričať zároveň. Jej mama sa rozprávala s Andrejkou akoby nič. Mala oblečený biely kostýmček, očividne nový. Vlasy mala vyčesané do uzla a bola decentne namaľovaná. Vôbec nevyzerala ako tá podnapitá žena, ktorú si Monika pamätala. A predsa to bola ona. Striaslo ju a ostala nervózna. Vedľa mami však zbadala ďalšiu postavu. Nervózne sa zahľadela, no keď mu osvetlilo tvár, až ju zamrazilo. Bol to Patrik,. Jej úhlavný nepriateľ zo školy. "Podraz! Taký podraz!" kričala a nervózne pobehovala po izbe. Štekajúci psík behal za ňou. Začalo ju to ťahať späť do tela. "Nie, ešte nie!" vykričala, no bolo to silnejšie. Počula iba jej mamu ako hovorí Andrejke: "Dúfam, že Moniku nájdú." a v tom sa prebrala. Teraz si plač predral cestičku a v zúfalstve búchala päťami do stola. "Tak ona dúfa, že ma skoro nájdú. A Andrejka je v tom s ňou. Aby ma mohli zavrieť!" šepkala polohlasne. "Nevládzem, už nie!" slzy ju pálili a srdce sa nedokázalo utíšiť. Sadla si na stoličku a pomaly sa utíšila. Oblizla si slzy stekajúce po pere a pozerala do prázdna. Nevedela pochopiť, prečo Andrejka sedela s mamou, ktorá jej tak veľmi ubližovala a dokonca s Patrikom. Pri spomienke na nich si uvedomila, že Andrejka mala nejaké veľké bruško. "Ona čaká dieťa! Nebodaj s Patrikom! Bože a ja som sa tešila na deň kedy ju znova uvidím." so smútkom sa hodila do perín a od únavy zaspala. V kúte izby stáli tri postavy a sledovali ju. "Myslíš, že to pochopí?" spýtala sa žena v čiernom. "Určite, je to veľmi múdre dievča." usmieval sa starý muž a aj so synom podišli k Monike, pohladili ju po vlasoch a pobozkali. Hneď na to všetci traja zmizli.

Prípravy na svadbu ani netrvali dlho. Pán farár navrhol termín najbližšiu sobotu. Svetlanka chcela, aby s ňou išla Monika do mesta vybrať šaty, no ona sa bála opustiť osadu. Nanajvýš čo išla bol dedinský kostol. A bola rada, lebo by sa pri tomto úkone zrejme necítila dobre. Nakoniec išla Svetlanka spolu s Jankovou mamou. Ľudia na incident s Kováčom už toľko nemysleli a všetka pozornosť bola sústredená na blížiacu sa svadbu.

Monika pomáhala vyzdobiť kostol, pripraviť pohostenie, potom sedela so ženami do noci a šklbali slepačie pierka do perín pre nevesty. Na druhý deň pripravovali mäso a prílohy a pripravili pierka pre mužov.

Zrazu na ňu zavolať Jozef: "Monika, pod' sem, prosím ťa!"

Vošla do chalupy a Jozef jej ukázal na posteli rozložené marhuľkové dlhé šaty s krátkymi rukávami.

"Tieto šaty mala.." odmlčal sa a preglgol "mala ich Mária na svadbe jej sestry. Sú už síce staromódne, no myslím, že Dorotka by ti ich vedela upraviť."

Šaty! Na šaty pre seba ani nepomyslela. Hodila sa Jozefovi okolo krku.

"Ďakujem. Sú nádherné!" výskala od radosti, no nebola si istá, či si ich môže vziať. Pozrela na Máriu, ktorá ako vždy keď trebalo bola pri nej, no ona žiarila a usmievala. Monika s pokojnou dušou vzala šaty a išla si ich obliecť. Keď vyšla z izby Dorotka s Jozefom zhíkli. "Nádhera!" povedali dvojhlasne. Dorotka k nej pristúpila a dodala: "Sadli ti ako uliate. Iba skrátime rukávy a okolo pásu ti omotám túto krémovú stuhu." chytila kus stuhy, omotala ho Monike okolo pásu a spravila mašľu. "Teraz to má šmrnc." usmievala sa a špendlíkovala rukávy na novú dĺžku.

"A čo si obujem?" ostala v pomykove Monika.

"Aj na to som myslel." odpovedal Jozef a vytiahol spoza chrbta krémové lodičky. "Tieto som ti kúpil včera v meste so Svetlankou. Dúfam, že ti sadnú, no ak nie, tak ich ešte stihnem vymeniť. Alebo ak by si si prijala inú farbu.." zapýril sa.

"Tie sú nádherné!" vzala ich Monika a vlepila Jozefovi na líce pusu. Lodičky jej sadli na nohu, trošku síce boli úzke, no ako vždy vravela: "To sa rozchodí." Už dlho sa nikam nevyparádila a ani si neuvedomovala ako jej to chýbalo. Dorotka s Jozefom pozorovali Moniku ako rodičia, keď vyprevádzajú svoju dcéru na prvý ples. Dorotka sa oprela o Jozefove plece a spokojne vydychovala Jozef si to tiež neuvedomil a oprel si hlavu o jej. Monika sa jemne usmiala a okolo Dorotky s Jozefom zbadala jemnú žiaru. Všetko bolo také krásne.

"Viete.." sadla si na stoličku a posmutnela. " .. myslím, že je vhodná chvíľa na to, aby som Vám niečo povedala." keď si spomenula na to čo urobila, ostalo jej zle a zbledla. Musí im to povedať, je im za toľko

vd'áčná!

''Ja som Vám vd'áčná, za všetko čo ste pre mňa urobili. Vytvorili ste pre mňa nový domov, nikdy som sa necítila šťastnejšia. Ale tá svadba vo mne prebudila myšlienky.. '' odmlčala sa a nevedela ako pokračovať. Dorotka s Jozefom mlčali a čakali kedy im povie sama, čo má na srdci. Sadli si k nej a počúvali.

''Začala som viac premýšľať o budúcnosti. Je neistá a ja neviem čo so mnou bude..'' posledné slovo zaniklo v plači. Tvár si dala do dlani a plakala. '' V ten večer, keď prišli pre Kováča.. ja som.. myslela som si, že to prišli pre mňa!'' slzy jej stekali po lícach a Dorotke s Jozefom tiež oči zvlhli.

''Keby raz prišli pre mňa .. !'' zvýšila hlas a snažila sa ukľudniť, no srdcervúci plač ju prerušil : ''..keď raz prídu, chcem, aby ste vedeli za čo to je..'' sklonila hlavu a vložila si tvár do dlani. Nedokázala sa na nich pozrieť, hanba ju prenasledovala až sem, do tejto chalúčky. S tvárou v dlaniach im povedala tú strašnú vec: '' Zabila som človeka!'' Dorotka s Jozefom sa chytily za ruky, no nevyzerali, že by sa ich to nejako veľmi dotklo. Mlčali a iba sledovali Moniku.

''Počuli ste?'' zdvihla uplakanú tvár. ''Zabila som človeka! Svojho otčima!''

Prvá prehovorila Dorotka. Pohľadila ju po vlasoch a súciteľne zašepkala: '' Dieťa moje. Verím, že si úžasná duša a k tomu, čo si urobila si mala určite dôvod. ''

''Áno, mala. Neustále ma týral a keby som ho neudrela, tak by ma.. '' plač opäť premohol slová a Monika sa zrútila na stôl.

''Vieme, čo dokáže alkohol spraviť s človekom. '' pridala sa Jozef. '' Veríme ti a ver, že si nevinná!''

''Akože, veď to ma neoprávňuje zabiť ho. '' oponovala Monika s trasúcim sa hlasom.

''Cesty božie sú nevyspytateľné, dieťa moje. '' hladila ju po vlasoch Dorotka. ''Bola to sebaobrana. Nechcela si ho predsa zabiť. Či áno?''

''Nie, preboha, určite nie, i keď.. '' sklonila opäť smutnú hlávku..''...často som si jeho smrť priala.''

''Bola to vôľa božia. Netráp sa tým tak. My ťa neodsudzujeme. '' usmievala sa Dorotka a to dodalo Monike silu. Opäť sa okolo nich zjavila jemná žiara a tento raz od nich postupovala až k Monike. Objali ju a Monike sa veľmi uľavilo.

Nastal deň D. Od rána všetko v osade žilo dvomi svadbami, nevesty behali od chalupy k chalupe, tam potrebovali to, tam zase ono. Všade bol zhon.

Monika si obliekla šaty, na ktorých už boli upravené rukávy, Dorotka jej obviazala pás stuhou a vyčesala vlasy jemne dohora. Spravila jej na končekoch jemné vlnky a ofinu zopla lesklou sponkou. Potom Monika vytiahla svoj kozmetický kufriček a nalíčila sa. K šatám si vzala malý batôžtek na ruku, v ktorom mala kamienky od deduška a čarovný kameň od Márie. ''Bez batôžka ani na krok. '' podpichol ju Jozef.

Usmiala sa a cítila sa skvele. Ale kde sa uvidí? Jozef mal iba maličké zrkadlo. Rozhodla sa, že pôjde k Matejovi, kde teraz bývala aj Máchalová so synom Jankom. Bývali najbližšie a Monika si nechcela zašpiniť nové topánočky.

Zaklopala jemne na dvere. Otvorila pani Máchalová oblečená už v svadobných šatách.

''Monika! Pod' ďalej!'' pozvala ju dnu.

''Ďakujem. '' Monika opatrne prekročila prah a vo vnútri sa jej oči hneď stretli s Jankovými. Očervenel a pozeral na ňu s otvorenými ústami.

''Vyzeráš nádherne. '' oči sa mu jemne leskli a podal jej ruku. Doviedol ju do vedľajšej izby a postavil pred zrkadlo.

''U Jozefa si sa takto nevidela. Pozri sa na tú krásu!'' obzeral si ju od hlavy po päty a Monika sa pozrela do zrkadla. Naozaj, nádhera. Dokázali urobiť nemožné. V tejto dedine sa malá škaredá tučka zmenila na peknú mladú ženu.

Otočila sa k Jankovi, ktorý mal v očiach slzy. Objala ho a povzbudila. ''Bojíš sa?'' spýtala sa ho, čím ho prebrala zo snenia.

''Čo? Čože? Jaj, áno. Jasné.'' odtiahol sa od nej. ''Neviem, či je to správny krok.''

Najradšej by si ho privinula na hrud' a hladila po vlasoch a pošepkala mu: Nie, neber si ju. No oboch mala na to príliš rada a nechcela ani jedného ranit'. Janko mal Svetlanku určite rád a po čase na Moniku zabudne.

''Určite áno. Svetlanka je úžasná, nemôžeš ju nechať stáť pred oltárom.''

Jano pokýval hlavou, no potichu dodal: ''No nie je tá pravá.''' Monika na neho pozerala svojimi veľkými očami a myslela, že mu neodolá.

Vtom vošla do izby jeho mama a zavolała ich vedľa. Všetci vyšli z chalupy a zišli sa uprostred osady. Utvoril sa sprievod s Jankom na čele. Prešli pomedzi chalupy až prišli k chalúpke, kde bývala Svetlanka. Janko celý nervózny zabúchal na dvere a začali sa pytačky. Z dverí vyšla Dorotka prezlečená za nevestu a celý sprievod sa pustil do smiechu.

''Tak nechceš ma?'' spýtala sa so strojeným sklamaním a premáhaným smiechom.

''Nie, ty nie si moja nevesta. '' odvetil Janko a hned' na to sa zjavila vo dverách Svetlanka. Pohostili ich a pokračovali k chalupe, kde čakala Jankova mama. Vyšiel Jozef prezlečený za nevestu a v dave sa rozhostil ešte väčší smiech. Potom ešte vyšla malá Marienka a nakoniec už pravá nevesta. Matej vzal nevestu a niesol ju na rukách akoby s ňou chcel utiecť a posadil ju do koča vedľa Svetlanky. Všetci ľudia v dave boli veselí a zabávali sa. Zástup zišiel pomaly dolu kopcom a pokračoval po cestičke do dediny. Nevesty sa viezli v koči a ostatní šli peši. Po hodine prišli do dediny, všetci dedinčania už počuli zvončky, ktoré viseli na koči a vyšli na ulicu. Mávali svadobčanom a hádzali im kvety.

Pred kostolom bolo plno detí a žobrákov. Kostol bol krásne vyzdobený, na každej lavici boli biele ruže, viazané krémovou stuhou, akú mala Monika okolo pása. Na oltári bola taká istá stuha a v rohoch biele ruže. Cestička bola vysypaná zlatými trblietkami a sušenými lupeňmi ruží. Keď vošli nevesty so ženíchmi začal hrať organ. Hrdo kráčali až k oltáru. Monika sedela v prvej lavici aj s Jozefom a Dorotkou. Nemohla spustiť z Janka oči. V tom obleku vyzeral ako múdry muž, ktorý vie, čo robí. No očividne si nebol istý, lebo každú chvíľu zablúdil očkom k Monike. Keď sa kňaz spýtal: Beriete si tu prítomnú Svetlanu Javorkovú, sekundu zaváhal a naposledy sa obrátil na Moniku akoby sa pýtal: Naozaj mám? Je to posledná šanca. Monika sa naňho jemne usmiala a on odvetil: ''Áno, beriem. '' Svetlanka nič nezbadala a celá šťastná sa stala o chvíľu manželkou tohto mladíka.

Po svadbe bola v osade oslava, hodovalo sa a tancovalo až do rána. Janko tancoval s Monikou viac ako s nevestou, no všetci pili a nikto si nič nevšimal. Svetlanka šla skoro spať, lebo to bol pre ňu náročný deň.

Po tanci si Monika s Jankom spolu sadli a Janko už v dost' podnapitom stave začal hladiť Moniku po tvári: ''Tam v kostole. Keby si mi kývla, stačilo naznačiť. Hned' by som povedal nie!'' vyhrkol napitým hlasom a skoro spadol zo stoličky.

''Janko, máš už dost'. Nevieš čo hovoríš. Choď sa radšej prespať. '' chytila ho za ruku, lebo sa opäť zapotácal a Janko to využil. Chytil jej ruku do svojej a nahol sa k nej nebezpečne blízko.

''Si moja najlepšia priateľka..hik.. vždy som ti veril, viem, že vidíš veci, ktoré my ostatní nie.'' Monika naňho neveriacky pozerala. On jej veril?

''Hej... hik..'' akoby vedel, čo si myslí. ''Veril som, že ťa nám zoslalo samo nebo. Dokážeš pomáhať.. hik.. chorým. Vidíš duchov. Si neobyčajná!'' pozeral jej uprene do očí.

''Si výnimočná.. hik.. a ja ťa.. '' Monika mu dala na pery prst a utišila ho.

''Janko, toto mi nerob. '' zadržovala plač. '' Práve si sa oženil s mojou najlepšou kamarátkou. Nemôžem jej to urobiť. Musím ísť.'' vytrhla svoju ruku z jeho a utekala späť do chalupy.

Vyzula si topánky a s plačom sa hodila na posteľ. Prečo si to neuvedomila skôr? ''Mala som mu dať šancu!'' kričala cez plač. ''A teraz je už neskoro. ''

'' Nikdy nie je neskoro! Božie cesty sú nevyspytateľné. '' ozval sa tenučký hlások.

Monika sa poobzerala po izbe a zbadala pri sebe Kiru. ''Čo tu robíš?'' spýtala sa stroho, lebo nemala náladu na rozhovory a chcela byť iba chvíľu sama.

''Potrebuješ pomoc prírody, preto som tu. Túto bylinku si daj pod vankúš a uvidíš viac. Iba si treba utrieť slzy, lebo cez ne často nevidíš Pravdu. '' usmiala sa a zmizla. Na mieste, kde stála ostala kvetinka s fialovými okvetnými listami. Monika ju zodvihla zo zeme, pritisla na hrud' a zašepkala: ''Nezaslúžim si to. '' bylinku dala pod vankúš, umyla sa a ľahla si do postele. V tú noc sa jej sníval podivný sen:

''V tom sne bola vo väzení, cez mreže videla Andrejku s veľkým bruškom, zrejme tesne pred pôrodom, svoju mamu a Patrika. Všetci ju držali cez mreže za ruku a usmievali sa.

''Všetko dobre dopadne'' vraveli jednohlasne.

Vtom sa mreže rozbili a ona stála v izbe v Betliarovciach a pri nej stál Janko a držal ju za ruku. Pobožkal ju a ukazoval jej izby. ''Tu budeme spolu šťastní. '' vravel jej.

V izbe zbadala stáť Máriu, deduška, otecka a Svetlanku. Svetlanka sa na ňu usmievala a kývla hlavou: '' Neboj sa, ja odchádzam. Je tvoj. ''

Do osady prišiel pán farár z blízkej dediny a chystal sa navštíviť Jozefa. Počul už veľa o dievčine, ktorá u neho býva a vídal ju v kostole, no nemal možnosť stretnúť sa s ňou osobne. Rád by ju pozval na spoveď, keďže doteraz ako jediná z osady za tie roky nebola. Vošiel do chalupy práve, keď Monika zberala zo stola taniere od polievky.

''Pozdravený buď Ježiš Kristus. '' pozdravil kňaz. Bol zavalitej postavy, na hlave sa mu leskla plešinka a tučné líca mu pri každom úsmeve skoro zakryli malé oči. Vyžarovalo však z neho dobro a na tvári mal neustále úsmev.

''Naveky, amen.'' odpovedali natešene Jozef s Dorotkou keď ho zbadali vo dverách.

''Posaďte sa u nás.'' vyskočil Jozef a usádzal ho k stolu. ''Čo k nám privádza takú vzácnu návštevu? Stalo sa niečo?''

Monika ukladala taniere, no neodvážila sa zdvihnúť zrak.

''Popravde, prišiel som, aby som lepšie spoznal Vašu neter. '' Išlo jej srdce z hrude vyskočiť. Nevedela, čo robiť, ako sa správať, no vedela, čo asi bude nasledovať.

''Dobrý deň.'' letmo pozrela na tučného pána farára, no ďalej spratávala zo stola. Farár si sadol a veľkým bruchom zavadil do stola. Jeho pohľad bol stále upretý na mladé dievča, ktoré teraz stálo pri peci a umývalo okvapkané platne.

''Uvar prosím čaj a pod' si prisadnúť.'' poprosil Jozef Moniku a prisadol si ku stolu.

Monika postavila vodu na čaj a ďalej umývala pec. Farár ostal trochu nervózny z nezáujmu dievčaťa a snažil sa nadviazať rozhovor.

''Už dlho sme nemali možnosť pohovárať sa. '' usmial sa na Jozefa. '' Vraj ste Vašu neterku našiel v lese?''

''Oh, áno. Dva krát. '' začal sa smiať Jozef. Monika sa jemne zachichotala a zaliala čaj. Pán farár bol trochu nesvoj, keďže ako jediný nerozumel Jozefovmu vtipu. No Jozef to hneď zahovoril.

''Monika bola na ceste ku mne, keď ju zastihla búrka. Bola to naozaj šťastná náhoda, že som išiel okolo. ''

''Ale Jozef. Cesty božie sú nevyspytateľné. Náhody predsa neexistujú. '' potľapkal Jozefa po pleci. ''Tak ako ťa tam Boh poslal, tak poslal aj dnes mňa ku Vám. '' pozrel na Moniku, ktorá neisto nalievala čaj a pomaly si sadala k stolu.

''A aký je dôvod Vašej návštevy? '' opýtala sa Dorotka a jemne chytila Moniku za ruku. Farár si to všimol a ďakoval bohu, že sa nájdu ešte tak dobrí ľudia, ktorí sa ujmú osamelého cudzieho dievčaťa. Vedel, že Monika nie je Jozefova neter, na to s ním nemusel viesť siahodlhé rozhovory. Vedel toho veľa vycítiť, bol to naozaj požehnaný človek. Aj dnes tu bol pre neustále nutkanie pomôcť tomuto dievčaťu a doviest' ju k odpusteniu.

Otočil sa k Monike a pozrel na ňu vlúdny pohľadom: '' Ty nie si kresťanka?''

''S-som.. prečo?'' vystrašene pozerala a stískala Dorotke ruku.

''Nemusíš sa báť. Som posol Boha a chcem ti iba dobre. Všimol som si, že keď prídeš tak si schovaná vzadu. Za ten čas, ktorý si tu, si nebola dokonca ani raz na spovedi. Musíš mať toho už veľa na srdci. '' zdvihol jedno obočie a nespustil z nej oči. Monika nevedela, čo povedať. Nemala možnosť sa z toho vykrútiť. Bude musieť ísť. Farár sa otočil k Jozefovi a Dorotke. ''Môžete nás nechať, prosím Vás, na chvíľu samých?''

Jozef kývol Dorotke a vyšli pred chalupu.

''Dieťa, každý deň treba prežívať akoby bol posledný. Ak by sa ti nedajbože niečo malo stať, naozaj by si chcela z tohto sveta odísť s ťažkým srdcom?'' Monika plačky pokývala hlavou, že nie. Farár jej hovoril až do duše a cítila sa pred ním absolútne neozbrojená.

''Nech ťa ťaží čokoľvek, ak oľutuješ úprimne a budeš konať dobro, tak som si istý, že ti Boh odpustí. Ak si kresťanka, tak si sa určite učila o Jeho milosrdenstve. '' pohladil ju jemne po tvári a podvihol bradu tak, aby naňho uprela jej uplakané oči. Farár s ňou súcitol a trpel, keď videl také nevinné dievča plakať. ''Bol by som rád, keby si sa zajtra pred poobednou omšou zastavila a vyspovedám ťa, ak súhlasíš. ''

''Pane, ja by som veľmi rada.. ..ale.. '' plač prerušil prúd slov.

''Dievčatko.'' oslovil ju nežne. ''Poviem ti jeden príbeh. Raz som prednášal v Prahe. Bola to prednáška o prijatí do kráľovstva nebeského. Jeden pán sa ma spýtal :Pane, koho Boh prijme do kráľovstva nebeského radšej? Muža, ktorý týra dieťa alebo vraha, ktorý zabije toho tyrana?'' Monika zbystrila pozornosť a utrela

si slzy. "Čo ste mu povedali?"

"Každý má možnosť dostať sa do raja ak oľutuje svoje hriechy a odčiní ich konaním dobra. Aj týrané dieťa aj tyran sú si pred bohom rovní a sú jeho deťmi, preto ho trápi každé ubližovanie a je jedno kto ho komu spôsobí. Každý si musí prejsť pred vstupom do raja očistcom, no ak konáš dobro a svoje hriechy ľutuješ, určite ti bude odpustené skôr ako zomrieš."

"Ale deduško mi hovorieval, že čo spravíme v tomto živote, tak sa nám vráti viacnásobne, ak nie v tomto živote, tak v ďalšom. Vravet, že očistec je celý život. Nemal snáď pravdu?"

Pán farár trochu zneistel, viera, že po smrti ide každý do raja alebo do pekla bola základom kresťanstva. No toto dievča očividne vzhliada k znalostiam svojho deduška a verí v reinkarnáciu.

"Monika, celý život je hľadanie pravdy. A Pravda je to čo cítiš tu. "pritisol jej ruku na srdce. "Sme iba ľudia a ako všetci ostaní hľadám Pravdu aj ja. Nie som tu od toho, aby som niekoho súdil. Na to je Boh a On je spravodlivý. Odpustenie dostane ten, kto si ho zaslúži. Konaj dobro a budeš odmenená." usmieval sa, hľadel jej do očí a držal ju za ruku. "Monika. Treba sa zveriť Bohu. Príď zajtra do kostola. Budem ťa čakať." postavil sa a dal sa na odchod.

Monika premýšľala o jeho slovách. Bol to naozaj človek, ktorý mal srdce na správnom mieste. Ostalo jej na duši trochu ľahšie. Kňaz odišiel a z nej opadol všetok strach. Nechal v chalupe ovzdušie plné lásky a pochopenia. Rozhodla sa, ako dúfala, správne. Zajtra pôjde na spoveď!

Do dverí vstúpili usmiaty Jozef s Dorotkou a spýtavo na ňu hľadeli.

"Zajtra pôjdem na spoveď." usmiala sa a vrátila sa k čisteniu pece.

Bola nedeľa a všetci sa obliekali do kostola. Monika mala žalúdok v kľúčoch. Ľutovala, že sa rozhodla zveriť so svojim strašným tajomstvom. Išla popredu, aby sa mohla z toho strašného sna konečne prebudiť. Dorotka ju medzi dverami objala a zašepkala: "Neboj, to zvládneš. Verím ti."

Monika sa pustila dolu kopcom smerom do dediny a celú cestu premýšľala ako to povie.

Vošla do kostola a omámila ju silná vôňa kadidla. Mierne sa jej zatočila hlava a musela si sadnúť do lavice. Pred oltárom prechádzal mladý diakon. Prišiel za Monikou a s obavou ju oslovil: "Ste v poriadku?"

Monika pokývala hlavou na znak súhlasu, no mala stiesnený pocit. Diakon odišiel a o chvíľu sa pri nej zjavil pán farár. "Monika. Ako sa cítiš?" chytil ju za plece, aby upútal jej pozornosť. "Môžem si prisadnúť?"

"Nech sa páči." privolila Monika.

"Si pripravená?"

"Ešte nie." odvetila rozrušená Monika.

"Čo povieš, keby sme sa spolu zatiaľ pomodlili?"

"Vy so mnou? Tu? V lavici?" vedela, že kňaz ju chce vyspovedať bez otáľania.

"Nie je to jedno? Pán Boh je všade." usmieval sa pán farár a zopál ruky do modlitby. Odriekali spolu Otčenáš, Zdravas a započali spoveď. Monika sa cítila po modlitbách s kňazom uvoľnená, no keď mala povedať svoje hriechy ostala ticho. Nedokázala zo seba dostať ani jedno slovo. Pán farár jej pomáhal ako vedel. Snažil sa ju uviesť na správnu cestu, no Monike sa zaliali oči slzami a mlčala.

"Monika. Vykonala si niektorý z 10 hlavných hriechov.?"

"Áno." odpovedala zahanbene. "Ale ja som nechcela! Bola to nešťastná náhoda!" vykrikla, no hneď sa zháčila.

"Dobre, dobre, neboj sa, verím ti." ukludňoval ju pán farár. "Neboj sa, nikomu to nepoviem, spovedáš sa Bohu, nie mne." jeho úsmev jej prenikal až do srdca.

"Sľubujete?" zdvihla k nemu svoje veľké oči plné slzičiek, ktoré už pretekali a začali sa kotúľať po lícach. Kňaz kývol na znak súhlasu a chytil ju za ruky.

"Ja .. som urobila.. niečo hrozné.." plakala tak, že nevidela ani pána farára. A bola rada.

"Zabila som svojho otčima." vyhrkla zo seba, tak, že priznanie sa odrazilo od stien prázdneho kostola. Pán farár nedokázal vyrieť ani slovo. Ostal na ňu nemo pozerať a zabudol jej dať rozhrášenie.

"Veľmi ľutujem, veľmi to ľutujem a nikdy si to neodpustím." Monika sa hodila farárovi okolo krku a plakala mu do sutany. Pán farár sa spamätal z prvotného šoku a vrátil sa k bežnému postupu.

"Ľutuješ svoje hriechy?"

"Áno, samozrejme ľutujem." plakala Monika.

Spoza dverí sachristie vykúkala blondáva hlava mladého diakona. Keď Monika vyslovila, čo vykonala, vyskočil a začal chodiť po miestnosti. "To musím oznámiť. Medzi nami je vrah!" okusoval si nechty a premýšľal čo urobí. Nervózne chodil hore dole a vtom sa rozhodol. Rozbehol sa pomedzi lavičky v kostole a na otázku pána farára kam beží iba stroho odvetil, že si niečo zabudol doma. Bežal čo mu sily stačili.

Kňaz dal Monike rozhrešenie a ostal pri nej ešte chvíľu sedieť. Pomaly začali prichádzať ľudia a všetci pozerali na kňaza, ktorý sedel v lavici pri Monike.

Začínala sa omša a kňaz sa vrátil do sachristie.. Monika už celkom pokojná so srdcom ľahším o veľkú bolesť sedela v lavici a modlila sa. Prisadol si k nej Jozef a Dorotka. Zo sachristie vyšiel pán farár a všetci sa postavili. Začala sa bohoslužba. Po chvíľke bolo počuť ešte jedny tiché kroky-. V uličke kráčal diakon a zastavil pri ich lavici. Zrazu ju niekto chytil za plece. "Monika Selešová?" srdce jej začalo prudko biť a bolo jej na omdlenie. Otočila tvár a hľadela do prísnej tváre policajta. "Pod'ťe s nami von, prosím. " V kostole nastalo vzrušenie, ľudia si šepkali a pán farár prestal kázať. Rozbehol sa k policajtom a spolu s Jozefom, ktorý vyskočil ako zmyslov zbavený kričali: "Kam ju vediete? Neberte nám ju!"

Policajti nedbali na jeho slová a vyviedli Moniku von. Kňaz vybehol pred kostol a utekal k Monike. Jozef s Dorotkou stáli plačky po jej boku a vo dverách kostola stáli všetci ľudia zvedaví na toto divadlo. Policajt nasadil Monike putá : "Zatýkame Vás pre pokus o vraždu. " Pokus? Pokus? On nie je mŕtvy?" uvedomila si Monika a rozjasnila sa jej tvár. Policajti však ako roboti nasadili putá, nikoho si nevšímali a viedli Moniku do auta. Jozef objal Dorotku, ktorá teraz už usedavo plakala a lúčili sa s Monikou.

Na policajnej stanici bolo dusno a Monike bolo zle. Bolel ju žalúdok a triasli sa jej ruky. Zelené steny ošarpané a špinavé, a zvláštny pach dodávali miestnosti nepríjemný ráz. Monika sa cítila ako na poprave. Policajt, vysoký, štíhly s prísnyim pohľadom, ktorý ju zatýkal si sadol oproti nej. Tak nepoviete nám ako to bolo? "Nie, nepoviem nič, pokiaľ tu nebude právnik. " osmelila sa Monika tak ako to vidala vo filmoch.

"V poriadku!" skoro kričal nahnevany policajt.

Monike prideliili právnik. Bol to mladý, čerstvo vyštudovaný muž s čiernymi vlasmi a ostrými rysmi. Na pohľad pôsobil veľmi pekne a elegantne, no Monika nemyslela na nič iba ako sa zachrániť.

"Dobrý deň. Volám sa Marek Petrovský. Budem Vás zastupovať."

"Teší ma." odpovedala Monika, no ruky v putách jej nedovolili vykonať ani slušné gesto podania ruky.

"Už ste využili možnosť zavolať si? Mali by ste nikomu oznámiť, že ste tu. "

Samozrejme, Andrejka! Musí zavolať Andrejke, že je späť i keď stále mala zlý pocit z toho čo videla pri astrálnom putovaní. Požiadala o telefón a vytočila známe číslo.

"Prosím." ozvalo sa v telefóne.

"Dobrý deň. Tu je Monika. Andrejka je doma?"

"Aká Monika?" opýtala sa pani na druhej strane.

"Monika Selešová! Jej najlepšia priateľka z detstva. "

Na druhej strane ostalo ticho a ozvali sa jemné vzlyky: " Mo-Monika? Si to vážne ty? My sme mysleli, že.. bože, ďakujeme. " bolo počuť ako sa usmieva a plače zároveň. Počula ako kričí na Andrejku.

"Prosím. Monika si to ty? " počula už ten sladký Andrejkin hlas, ktorý pôsobil na jej dušu ako balzam.

"Andrejka." zašepkala, no hlas jej zastrel plač, ktorý sa dral na povrch. "Andrejka, som späť v meste. Som na policajnej stanici a vypočúvajú ma. Chcela som iba, aby si vedela, že som tu. Rada by som mala po svojom boku niekoho blízkeho. "

"Určite. Môžeš so mnou rátať. Budem tam kam pôjdeš aj ty." povedala s plačom. Policajt naznačil ukončenie rozhovoru a tak sa rozlúčili. Andrejka sľúbila, že za ňou príde hneď, ako to bude možné. Mladý právnik z Moniky nespustil oči.

Vypočul si od nej ako prebiehal incident s jej nevlastným otcom, poradili sa ako budú postupovať a odviedli ju späť do cely.

Na druhý deň jej prišla návšteva. Posadili ju k malému stolčeku a od dverí sa k nej blížila Andrejka. Mala na sebe šaty nebeskej farby voľne splývajúce a bola nádherná. V šatách sa jej črtalo guľaté bruško. .

''Monika.'' plakala od radosti, že vidí svoju najlepšiu kamarátku a pobehla ku stolčeku.
''Andrejka. Som taká rada, že ťa vidím.'' postavila sa Monika a chceli sa objat', no prísny pohľad dozorca to nedovoľoval.
''Ako sa cítiš? Videla si už svoju mamu?''
''Nie a ani po tom netúžim.''''
''Ale mala by si. Zmenila sa.'' Andrejka to povedala tak dôležite, že Monika ju nespoznávala. Vybavila si mamu v bielom kostýme ako sedí u Andrejky a rozprávajú sa ako dobré kamarátky.
''Mám teraz iné problémy ako starať sa o svoju matku. Ja som ju doteraz nezaujímal, tak ani ona mňa nebude.'' rečnila Monika zatrpknuto. ''Určite je rada, že ma našli.'' dodala ironicky.
''Ale Monika.'' naklonila sa k nej priateľka. ''Toľko sa tu toho udialo, mala by si jej dať šancu. Prestala piť a je z nej iná žena.''''
Monika mlčala a do očí sa jej opäť tísli slzy. Pery mala zovreté do tenkého prúžku a nemienila reagovať. Skrinka ''MAMA'' bola uzamknutá. Keď Andrejka videla, že u nej nepochodí zmenila tému. ''Kde si vlastne bola? Nemala som od teba žiadnu správu celé tie roky. Mysleli sme si, že si už..'' odmlčala sa a sklonila hlavu.
''Ani si nevieš predstaviť čo som zažila.'' rozjasnila sa Monike tvár. ''Žila som u úplne najlepších ľudí na svete. Boli mi ako rodina. Nikdy sa na nič nepýtali, nevedeli ani čo som urobila.'' chvíľu sa odmlčala a pokračovala už smutnejším tónom. ''Ujo Jozef mi bol ako deduško. Myslím, že ma mali naozaj radi.'' Andrejka ju sledovala a súcitne ju chytila za ruku. ''Ostala som opäť sama.'' Vtom jej oči padli opäť na bruško. ''Ale vidím, že ty nie si sama.'' snažila sa usmievať, no opantal ju pocit osamelosti a chýbali jej všetci z Betliaroviec.
''No, vieš..'' začala pomaly Andrejka, akoby sa bála priznať. ''Pamätáš sa na Patrika zo školy?''
''Čo? To nemyslíš vážne!'' vyskočila Monika. Tak je to pravda, videla to a ona si to len tak povie, akoby sa nič nedialo. Dozorca k nim prikočil a pohrozil: ''Máte ešte 5 minút, no ešte jeden takýto výstup a končíte ihneď.''''
Monika sa zľakla a sadla si. ''V poriadku, vidím, že si sa zmenila viac ako som myslela. Nepamätáš sa aký bol zlý?'' plakala a zazerala na Andrejku.
''Ale Monika. On sa tiež zmenil. Ono to vlastne súvisí s tvojou mamou.''''
''Nie nič mi nehovor. Je mi zle.'' postavila sa Monika a nechala sa odvieť späť do cely. Andrejka na ňu plačky pozerala. ''Musí sa cítiť strašne. Dám jej ešte čas, snád' to pochopí'' vravela si.

O týždeň mal byť súd a za Monikou bol viac krát jej právnik Marek ako Andrejka. Riešili spolu postup pri súde, radil jej a počúval ju. Bol v tejto situácii jej jediným dôverníkom. Počúval ju a chápal ju.
''Keby ste vedel ako veľmi mi chýba ujo Jozef s Dorotkou.'' povzdychla si pri jednom rozhovore.
''Nebojte sa, uvidíte ich pri súde. Prídu svedčiť.''''
''Dúfam, že nebudú mať z toho nejaké problémy, keď ma neudali.''''
''Nie, oni nie sú z ničoho obvinení. Budú tam ako svedkovia.''''
Monika bola ticho a premýšľala ako asi bude prebiehať súd. Napadli ju tie najhroznejšie možné verdikty a pustila sa do plaču. ''Ja sa tak bojím!'' hodila sa právnikovi okolo krku.
Mladý muž ostal prekvapený, no neodtlačil ju a opätoval jej objatie. Objatie trvalo dlhšie ako medzi cudzími ľuďmi. Monika zdvihla uplakané oči na Mareka. V žalúdku cítila chvenie a nedokázala sa vymaniť z jeho náručia. Cítila ako jej bije srdce. Marek ju pohladil po tvári a pritiahol si ju bližšie. Ich pery sa priblížili a splynuli v dlhom nežnom bozku. Vtom vošiel dozorca a prerušil ich.
''Uvidíme sa na súde.'' vyskočil Marek a tváril sa akoby sa nič nestalo. ''Myslím, že ste dobre pripravená, hlavne nič nezamlčte a všetko dobre dopadne.'' vykročil smerom ku dverám. Pred tým než odišiel sa ešte otočil a snažil sa vryť do pamäte jej tvár.
Monika ostala sama v cele so svojimi myšlienkami. Strohé steny a mrežované okno jej dodávalo na pocity osamelosti. Premýšľala nad tým ako jej osud zaplietol cestičky a aký má všetko vlastne zmysel. Janko by na ňu nebol veľmi hrdý, no on má Svetlanku. Presviedčala sa, že má tiež právo na šťastie. Aj jej mama si to zrejme myslela, keď bola s tým oplanom.
''Ktovie čo robí mama.'' zamyslela sa nahlas.

“Je v dobrých rukách. ” odpovedal jej hlas spoza chrbta. Otočila sa a vo dverách stála Andrejka. Usmievala sa na Moniku a Monika sa hanbila za nahlas vyslovenú myšlienku. Andrejka pustili dnu a sadla si ku kamarátke. Nohy mala opuchnuté a na tvári mala pupienky. Moniku napadlo, že to bude asi dievčatko, keď zobralo svojej mame toľko z krásy. Pri tejto predstave sa jemne pousmiala a Andrejka to hneď využila.

“Vidím, že dnes máš lepšiu náladu. Vybavila som si návštevu a dúfam, že využijeme všetok čas na to, aby som ti objasnila niektoré veci. ”

“Aké veci?” nechápala Monika.

“Ohľadne tvojej mamy a Patrika. ”

Monika sa zamračila no Andrejka jej nedovolila nič povedať a pokračovala.

“Vieš, keď si odišla tvoja mama sa psychicky zrútila. Ostala sama, otcim bol mesiac v nemocnici a ty si zmizla bez stopy. Pila od rána do večera, bola mesiac opitá vkuse. Potom sa vrátil tvoj otcim..”

“ten hajzel chceš povedať!” skočila jej do reči Monika.

“áno, ten.” pokračovala Andrejka. “ takže keď sa vrátil, zbadal tvoju mamu ležať na mol na zemi a všade bol neporiadok, smrad a tak ju vyhodil z domu. ”

Monika ostala v nemom úžase. Napriek tomu ako sa k nej správala, bola to stále jej mama a keď si ju predstavila ako bezdomovkyňu stislo jej srdce. Andrejka ju chytila za ruku a pokračovala jemne a citlivo.

“Z tvojej mamy sa stala behom minúty bezdomovkyňa. V tom dome jej nepatriło okrem osobných vecí nič, no ani tie si nebrala. Kam by ich aj dala, keď nemala kam ísť. A tak sa začala potĺkať po uliciach, žobrala pred kostolom aj pred reštauráciami.” Monika odvrátila hlavu, aby Andrejka nevidela stekajúce slzy. “Ale raz, keď žobrala na Hlavnej ulici išiel okolo môj Patrik.” blažene sa usmievala a Monika nechápala, čo s tým má ten naničhodník spoločné.

“Patrik ju zbadal a spoznal ju. Najprv kašľal na ňu, ved' vieš aký bol, no potom si spomenul na to ako mu raz veštila jedna stará žobráčka.”

“Áno, to sme počúvali vtedy za rohom.”

“A pamätáš sa, čo mu vtedy povedala? Že stretne životnú lásku, ale iba ak zmení svoje správanie a prestane byť neohl'aduplný. Vieš, vtedy, keď odviezli otcima do nemocnice, tak tvoja mama ostala ležať sama na zemi pred domom totálne spitá a Patrik jej jediný pomohol. Zdvihol ju zo zeme a odviezol do domu. Dala mu za to starožitnú brošňu, ktorú Patrik opatroval. Preto ju vtedy spoznal a snažil sa tvojej mame pomôcť. Zobral ju k jeho rodičom domov, dali jej najesť a mohla sa umyť. On jej teraz sľúbil, že ak sa vzchopí a pôjde na protialkoholické liečenie, tak jej pomôže ťa hľadať. I keď sme si všetci mysleli, že si.. no, že už nie si medzi nami.. tak tvoja mama uverila a dala sa liečiť. Patrik bol prvý, kto jej popísal jej problém. Pýtal sa jej, či má ešte niekoho kto by jej mohol pomôcť, no tvoja mama nikoho spoľahlivého nepoznala. Okrem mňa!” usmievala sa ako slniečko, keď rozprávala o ich stretnutí s Patrikom. Očividne bola veľmi zamilovaná a Monika si uvedomila, že bolo od nej sebecké nepriať to tejto dobrej duši.

“Keby sa Patrik vtedy nezachoval tak ako sa zachoval, tak by sme sa nestretli a tvoja mama by sa nikdy nevylicila z alkoholizmu. ” usmievala sa a čakala Monikinu reakciu.

“Som rada, že ti to tak vyšlo. ” usmiala sa smutne Monika. “Je mi trochu ľúto, že som nemohla stáť po maminom boku ja, keď bojovala so závislosťou. ”

“Monika, ty si predsa bojovala sama za seba. Som na teba hrdá, že si to tak zvládla. Stala si sa samostatnou a sebavedomou ženou. Dokážeš veci, o ktorých sa mnohým ľuďom iba sníva. ” sledovala Moniku ako pozerá niekam do kúta, kde zrejme videla opäť nejakú bytosť. Andrejka už zabudla aké je byť kamarátkou tak zvláštnej osobnosti, i keď pred jej odchodom bola na to zvyknutá, no veľa sa zmenilo. Zrazu sa zjavil dozorca a ukázal na hodinky.

“Monika budem musieť ísť. Uvidíme sa až na súde, no som rada, že som ti to mohla všetko povedať a verím, že ma pochopíš. Patrik nie je zlý. Mal zlosť na rodičov a vybíjal si ju na všetkých okolo. ”

“Samozrejme, chápem. ” objali sa a Andrejka odišla. V rohu miestnosti stála Mária, ktorá to všetko pozorovala. Bola tu s Monikou od začiatku a objavovala sa vždy vo chvíľach, keď sa Monika cítila zle. Nikdy nepochopí, prečo niektorých mŕtvych vidí stále a tých, čo by si priala najviac tak sa jej zjavia naozaj výnimočne.

Chodbou k súdnej sieni kráčala dievčina s putami na rukách. Monika sa cítila akoby kráčala na smrť. Plakala a snažila sa spomaliť krok, no dozorca ju ťahal ako najhoršiu žobráčku. Vstúpila do siene a všetky oči sa upreli na ňu. Cítila sa ponížená a veľmi trpela, no žiadne utrpenie ju nemohlo zbaviť viny.

Usadili ju do lavice a do miestnosti vstúpila sudkyňa. Všetci vstali a začalo sa pojednávanie. Oproti Monike sedel jej otčim. Škeril sa na ňu a zrejme jej prial iba to najhoršie. Keď ho zbadala, ostala nemo stáť a do tváre sa jej nahrnula krv. Doteraz ľutovala čo urobila, no teraz keď na nej visel jeho nenávistný pohľad, nebol obeť a začala mať pocit, že ho mala udrieť silnejšie. Naozaj si to zaslúžil. Triasla sa ako osika a nezmohla sa na krok, no potiahli ju nasilu do lavice a začal sa súd.

Ako svedkov predvolali najprv Andrejku a jej pani učiteľku Hausovú. Všetci dosvedčili Monikinu výpoveď, že ju otčim týral, no nikto nemal jediný dôkaz. Otčim iba čakal na svoju výpoveď.

Keď skončila výpoveď pani Hausovej sudkyňa sa obrátila smerom k Monike a veľavýznamne oznámila: "Súd predvoláva ako svedka pani Selešovú." Monikou myklo a žalúdok sa jej roztriasol. Otočila sa smerom k dverám a do miestnosti vstúpila veľmi pekná upravená dáma v šedom kostýme s tmavými vlasmi a veľkými očami presne ako mala Monika. Monika ju skoro nespoznala, no keď podišla bližšie prudko vstala a vykrikla: "Mama!" Jej obhajca Marek ju usadil a v sále sa ozval šum. Otčim sa iba zlomyseľne škeril a čakal, že jej mama mu potvrdí, aká bola neposlušná a zlá. Smutne a zahanbene pozerala na Moniku, no nedokázala vysloviť ani hlásku.

Usadili ju a hneď, ako prisahala, jej sudkyňa položila otázku: "Pani Selešová. Môžete nám prosím, opísať vlastnými slovami ako prebiehala výchova obvinenej?"

Monikinu mamu stislo pri srdci, keď počula nazvať Moniku ako "obvinenú". Napriek všetkému svoju dcéru milovala nadovšetko. Prehodila si vlasy a utrela si slzy.

"Keď bola ešte dcérka malá bol ešte jej otec nažive a všetko bolo krásne. Monika milovala svojho otca a takisto svojho starého otca, kde sme chodievali každú nedeľu. Bola veľmi tvrdohlavá a ak som niečo podotkla na jedného z nich tak bola vždy nahnevaná. Všetko sa zmenilo k horšiemu, keď jej otec zomrel." pozrela na Moniku a srdce jej zvieralo bolesťou. Nevedela ako pokračovať. "Veľmi sa upála na jej starého otca. Trávila tam všetok svoj voľný čas a ja som sa cítila veľmi osamelá."

Monika na ňu prekvapene pozrela. Netušila, že mamine kričanie vždy keď prišla z návštevy starého otca bolo iba kvôli tomu, že sa cítila sama.

"A potom som spoznala jej otčima. Bol ku mne milý a po čase sme spolu začali žiť. Bohužiaľ Monika bola stále mimo domu a chodila neskoro v noci a ja som sa úplne prispôsobila životnému štýlu nového manžela. Na nešťastie k nemu patrila aj každovečerný pohárik. Po pár rokoch sme.. my.." odmlčala sa a hľadala správne slová, ktoré by aspoň trochu zmiernili hanbu a pocit viny.

"My.. sme si dosť často vypili tak, že som si nepamätala čo sa dialo. Monika mala často modriny a keď som mala vypité tak som jej vravela, že si za to sama môže." zvesila hlavu a slzy jej padali na sukňu. Otčim sa víťazoslávne vystrel a pozeral na Moniku.

"Teraz už viem, že som za to mohla iba ja." Otčimom myklo a v očiach sa mu objavil záblesk hrôzy. Plač sa predral na povrch a mama si utierala slzy. Maskara sa jej jemne rozmazala, no Monike pripadala najkrajšia, akú kedy videla.

Sudkyňu očividne zaujal tento príbeh a pani Selešovú neprerušovala. Monikina mama sa odmlčala a tak súdna zástupkyňa položila ďalšiu otázku. "Čo sa stalo v ten večer, keď obvinená utiekla z domu?"

"Viete.. ako vždy.. my.. my sme si opäť vypili a posledné čo si pamätám kým som sa prebrala zo spánku bolo, ako sme sedeli s Monikou pri stole a ten.. jej otčim.. jej lial víno napriek tomu, že ho nechcela."

"Ako sa k nej správal v ten večer?"

"Bol neobyčajne milý. Nikdy k nej taký nebýval. No čo si pamätám, tak mal dosť.. také.. sexuálne reči." pozrela na sudkyňu či sa zle nevyjadrila, no sudkyňa sa tvárila neutrálne. Otčimovi sa pohľadom vyhýbala, no aj tak cítila jeho páľivý nenávistný pohľad.

"Monika si išla ľahnúť a mňa premohol alkohol." Monikinu mamu opäť premohol plač a začala sa obviňovať. "Keby som nebola zaspala! Keby som toľko nepila, bolo by všetko inak! Je to moja vina pani sudkyňa! Mňa zatvorte, ja som vinná!" otočila sa smerom na sudkyňu, no tá bola očividne na také jednanie zvyknutá. Utíšil ju až buchot kladivka pani sudkyne, ktorá ju odvolala. Otčim si niečo šepkal so svojim právnikom a ukazoval na pani Selešovú.

Monika sa srdcervúco rozplakala. Celé tie roky si myslela, že jej mame na nej nezáleží a pritom všetko čo

sa stalo bol iba následok matkinej osamelosti. Nedokázala viac myslieť, nedokázala počúvať. Pojednávanie bolo odročené na nasledujúci deň a Monika vnímala iba ako ju silné ruky ťahali preč z miestnosti. Poslednýkrát sa jej stretol pohľad s otčimom, ktorý si prešiel rukou popod krk na znak jej prehry.

Na druhý deň bola Monika silnejšia. Vedela, čo všetko si pre ňu mama vytrpela. Celú noc strávila premýšľaním nad ich vzťahom a všetko do seba krásne zapadalo.

Obzrela sa po súdnej sieni a medzi prítomnými ju zbadala. Mama na ňu pozerala smutnými očami a Monika sa na ňu usmiala. Matkine oči sa rozžiarili a okolo nej sa zjavilo krásne svetlo, ktoré sa vlnilo smerom k Monike. "To bude Láska." pomyslela si spokojne Monika. Mala pocit, že nech bude rozsudok akýkoľvek, vyhrala. Vedľa jej mamy sedela Andrejka a pri nej zbadala Patrika. Zamrazilo ju. Posledná spomienka na tohto chlapca, teraz už mladého muža bola dosť nepríjemná a keď ho videla po boku jej najlepšej kamarátky z detstva bolo jej opäť do plaču.

Predvolali prvého svedka. Do siene vstúpil ujo Jozef. Keď ho zbadal Patrik, ostal nervózny a niečo šepkal Andrejke. Nespustil zo starého pána oči.

"Boli ste poučení a rozumiete tomuto poučeniu?" spýtala sa svedkyňa a Jozef súhlasil.

"Povedzte nám, prosím, kde ste našli obžalovanú." spýtal sa obhajca Marek.

"Našiel som ju asi pred piatimi rokmi v lese pri Betliarovciach." odpovedal trasúcim sa hlasom.

"A môžete nám povedať, v akom stave bola?"

"Bola premočená na kosť, prechladnutá a najbližšie dni sa liečila na zápal pľúc."

"A mala na tele aj nejaké fyzické zranenia?"

"Áno, okrem toho, že bola doškriabaná od krovia a mala rany na nohách, mala celý chrbát posiaty modrinami a líce mala veľmi opuchnuté a zaliate krvou."

"Predkladám výpis zo zdravotnej karty obžalovanej. Tri dni pred tým ako odišla z domu bola na pohotovosti s problémom s dýchaním spôsobeným silným úderom a narazeným rebrom. V spise je taktiež popis početných modrín na chrbte." Marek podal sudkyňi spis.

"To je blbosť!" začal kričať jej otčim. "Sama si ich robila a potom to hádzala na mňa!" kričal ako zmyslov zbavený.

Sudkyňa otčima ukludnila a upozornila, že to nebude tolerovať. Pozrela na podaný materiál a potom sa spýtala Jozefa:

"Ako sa obžalovaná chovala počas pobytu v Betliarovciach?"

"Monika je veľmi milé dievča. Nikdy sme s ňou nemali jediný problém. My ju máme veľmi radi takú aká je." Jozef žiaril, keď rozprával o Monike.

Sudkyňa sa spýtala, či nemajú ďalšie otázky a Jozef opustil lavicu svedkov. Cez celú sálu ho sledovali pohľady dvoch ľudí, ktorí ho milovali. Moniky a Patrika. Moniku vrátil do reality až hlas jej obhajcu Mareka.

"Všetko sa vyvíja dobre." usmial sa na ňu. Úsmev mu opätovala, no nebola si tým úplne istá. Otčimova právnička sa snaží presvedčiť súd, že ho zvädzala a nakoniec ho nalákala do izby, aby ho zabila a ostali jej a jej mame jeho peniaze. No Štastena bola Monike naklonená a sudkyňa nevyzerala presvedčená o pravdivosti tohto tvrdenia. Koniec koncov, každý, kto svedčil bol na Monikinej strane a vykreslil ju ako týranú osobu. Celý súd sa všetci snažili dokázať Monikinu nevinu a dokázať, že to bolo v sebaobrane. Pokladala to za zbytočné, vedela aké možnosti má ten chlap a vedela, že sú zrejme všetci podplatení a ona pôjde do väzenia, napriek tomu, že bolo zrejme, že bola nevinná. Ako ďalšieho svedka predvolali psychologičku, ktorá prešetrovala stav Moniky aj jej otčima. Moniku označila ako veľmi milú osobu, ktorá by nedokázala naplánovať vraždu. Taktiež dokázala, že vykazuje znaky týrania v minulosti. Monikinho otčima označila za veľmi agresívneho, čo otčim hneď dokázal výbuchom hnevu voči psychologičke. Všetko nasvedčovalo v Monikin prospech. Počas výpovede bola duchom neprítomná. Sledovala krásne svetlo, ktoré vyžarovalo z jej mamičky a zrazu zbadala vedľa nej sedieť svojho otecka. Pozeral na ňu láskyplným pohľadom a usmieval sa. Pokýval hlavou na znak súhlasu a poslal jej vzduchom bozk.

"Všetko dobre dopadne." otočila sa smerom k Marekovi. Prekvapene na ňu pozrel, no cítil, že Monika sa nemýli.

Keď skončili všetky výpovede, nastal čas na Monikin výsluch. Rozpovedala všetko ako sa v ten večer udialo.

"Potom sa na mňa vrhol a priľahol ma." triasol sa jej hlas. Otčim to už nezvládol a vybuchol: "Klameš!"

Ty jedna..'' a spustil spřšku nadávok. Nepočúval vyhrážky sudkyne a nadával ako zmyslov zbavený. ''Je to pravda!'' kričala mu späť Monika s plačom. Zrazu sa vrhol cez sieň, preskočil lavice a s revom sa rútil na Moniku. Ruky mal pred sebou pripravené na škrtenie a kričal: ''Zabijem ťa! Ty malá.. '' no nedopovedal to a dvojmo mocných rúk ho strhlo na zem. Ihneď ho spútali a odviekli preč z miestnosti. Monika sa nedokázala utíšiť, plakala a triasla sa. Marek ju objímal a hladil po vlasoch. Jej mama sa k nej chcela dostať, no strach z odmietnutia jej to nedovolil. Sudkyňa utíšila rozruch v sieni a odročila pojednávanie.

Keď sa znova zišli v súdnej sieni, čakal ich už iba rozsudok. Monika sedela pokojne a očakávala iba mierny rozsudok, tak ako jej naznačil oteckov duch, no v kúte duše sa črtala predsa mierna pochybnosť. .

Všetci sa postavili a sudkyňa začala pomaly vyslovovať tie slová. Monika sa začala chvieť a chcela mať už všetko za sebou. Zahmlilo sa jej pred očami a vnímala iba posledné slová sudkyne: '' .. vzhľadom k okolnostiam...'' '' nevinná..'' . Monike sa rozjasnila tvár a hodila sa Marekovi okolo krku. Súd sa skončil a Monika sa objímala s Marekom a plakala. Prví k nej podišli Jozef s Dorotkou. ''Sme takí šťastní, že si konečne slobodná.'' plakali od šťastia a objímali Moniku. Hneď ako ju pustili sa jej hodila okolo krku Andrejka. ''Bože, taká som šťastná, že je to konečne za nami. Tak si mi chýbala a teraz už môžeš ostať tu s nami.'' v očiach mala takisto slzy šťastia a usmievala sa ako slniečko. Monika však ostala pri myšlienke bývania v meste smutná a pozrela na Jozefa. Za Andrejkou stál až doteraz ticho a nenápadne Patrik. Podal jej ruku a gratuloval k výhre ''Monika, chcem sa ti ospravedlniť za to, ako som sa choval v škole. Veľmi ma to mrzí. '' Usmiala sa a odpustila chlapcovi, ktorý sa mal stať otcom dieťaťa jej najlepšej kamarátky. Čakalo ju však ďalšie prekvapenie.

Patrik sa otočil smerom k Jozefovi a celý očervenel. Nadýchol sa, no z hrdla mu nevyšiel ani hlások. Hodil sa Jozefovi okolo krku a ten ostal ako obarený: ''Ale chlapče, čo sa deje.'' začal sa smiať tak od srdca, že Patrik si bol už stopercentne istý. ''Dedko. '' zašeptal. Jozef hneď pochopil. ''To nie je možné. Patrik? Si to ty?'' odtiahol chlapca, aby mu videl do tváre. ''Si to ty. '' plakal a hladil tvár mladého muža. Andrejka, ktorá celý výjav pozorovala sa obrátila k usmiatej Monike: '' všetci dnes našli svoje šťastie. No jeden človek naň ešte stále čaká. '' a kývla hlavou smerom k Monikinej mame. Monika chvíľku váhala, no potom vykročila smerom k lavici, kde sedela jej mama celá skormútená a neodvážila sa Monike prihovoriť. ''Mami..'' začala Monika nesmelo.

''Prepáč Monika. Nechcela som. Bola som hrozná mama.'' slzy sa jej kotúľali po lícach no Monikine srdiečko bolo obmäkčené dianím posledných dní a aj maminým chovaním:

''To si bola.'' zasmiala sa. ''Ale ja som tiež nebola najlepšia dcéra.'' Mamička zdvihla oči plné slz a s úsmevom objala svoju dcéru, tak ako nikdy pred tým.

Po objímaní s mamou sa vrátila k Marekovi a so slzami v očiach mu poďakovala. ''Čo teraz bude s NÍM?'' spýtala sa ho.

''Zrejme ho obvinia z marenia súdu, z vyhrážania a pokusu o vraždu.''

''Paradox života. Presne to, z čoho obvinili mňa kvôli nemu. '' usmiala sa a verila, že život jej už prinesie iba radostné chvíle.

''Môžem ťa pozvať zajtra niekam na obed? '' spýtal sa Marek znenazdajky.

''Veľmi rada. '' odpovedala Monika a vlepila mu na líce malý božtek.

Jeseň sa blížila ku koncu a chodníky pokrývalo popadané lístie. Zvieratká si robili posledné zásoby na zimu . Tmavou ulicou kráčali dve postavy. Držali sa za ruku a šeptali si nežné slovíčka. Zastavili pri bráne starého paneláku a nežne sa lúčili: ''Ahoj slniečko. Lúbim ťa Monika. ''

''Nechceš ísť ešte hore?''

''Nie, ďakujem. Zajtra mám súd, musím sa pripraviť.''

''Jasne chápem. Stále v práci. Odkedy sme sa spoznali, celého pol roka si vymýšľaš výhovorky, len aby si nemusel ísť k nám. '' dodala ironicky a prameň vlasov jej padol do tváre. Začala si ho okusovať a pozerala spýtavo na Mareka. Nič nevravel, iba jej odhrnul prameň z úst. Neznášal tento zlozvyk. Monika sa ešte viac nahnevala bez slova vošla do paneláku a nahnevane stúpala po schodoch k malému dvojizbovému bytu na najvyššom poschodí.

Potichu otvorila vchodové dvere a zažla na chodbe.

''Ahoj. Si sama? '' Ozvalo sa z kuchyne.

''Áno mami. Marek sa už ponáhl'al domov. Ako vždy. ''

Mama ironickú poznámku nezaregistrovala.

'' Pod' sa najesť. Pripravila som ti rezne a šalát. ''

'' Ďakujem mami. To si nemusela. '' Monika nemala veľmi chuť na komplikované ťažké jedlo. Čím ďalej tým viac jej chýbala strava, ktorú jedla v horách. Zvykla si na časté jedlá zo zemiakov, veľa zeleniny a sem tam buchty a podobné múkové jedlá, ktoré jej varila Dorotka, keď jej chcela urobiť radosť. Sadla si ku stolu a začala jesť.

'' Čo nové? '' sadla si oproti nej mama.

'' Andrejka je v nemocnici. ''

'' Kedy ju vzali? Už porodila? '' tešila sa Monika.

'' No možno už aj áno. Ešte ráno tu bol Patrik oznámiť, že ju vezie. ''

Vtom pípla Monike SMSka. '' Ahoj. Volám sa Monika, mám 49 cm a 3,50 kg. '' Monika ukázala SMSku mamičke a tancovala od radosti po izbe.

'' Monika. Verila by si? Pomenovali ju po mne! Monika! '' opakovala to meno a objímala mamičku.

'' Veľmi sa teším. '' usmievala sa mama.

'' Musím ísť za ňou! '' rozhodla sa.

'' Zajtra dieťa moje. Dnes ťa tam už aj tak nepustia. Ráno múdrejšie večera. '' usmievala sa na ňu a s láskou jej pohladila vlasy.

'' Máš pravdu. Idem rýchlo spať, nech je už ráno. '' rozlúčila sa s mamou a utekala do izby.

Dlho nemohla zaspáť a stále premýšľala nad Andrejkou a malým dieťaťom. '' Ktovie, či už aj Svetlanka s Jankom nečakajú dieť pomyslela si. Otočila sa na bok a pomaly sa jej oči zatvorili a upadla do hlbokého spánku. Vtom sa jej prsnil veľmi živý sen.. Prišla za ňou Svetlanka. '' Monika. Chýbaš nám. Mala by si sa vrátiť, Janko ťa veľmi potrebuje. ''

'' Ale veď má teba. Ty si teraz jeho opora. '' prekvapene jachtala Monika.

'' Príd' a pochopíš. Ja už tu dlho nebudem. '' smutne sa na ňu usmiala a zmizla. Monika sa zobudila uprostred noci celá spotená a radosť z prichádzajúceho bábätka sa zmenila v smútok z hrozného sna. Rozhodla sa, že pôjde do Betliaroviec čo najskôr.

V nemocnici bolo na chodbe plno ľudí. Boli návštevné hodiny a pri dverách sa tlačili čerstvé babky, dedkovia, tety, ktorí chceli vidieť novopečené mamičky a ich ratolesti. Monika s Marekom prišli navštíviť Andrejku, ktorú našli v objatí Patrika a po druhom boku sedela jej maminka s oteckom. S nadšením sa zväťali, objímali sa a Monika sa nevedela dočkať malej Moničky, ktorú jej hneď Andrejka utekala ukázať. Z dverí vyšla Andrejka s malým uzlíčkom na rukách. Všetci ju obkolesili a obdivovali bábätko. Všetci si malú Moniku podržali na rukách a boli nadšení z takého malého človečika. Monika chvíľu prestala myslieť aj na Betliarovce, ktoré jej chýbali čím ďalej tým viac a aj na Svetlanku. Andrejka si však všimla, že niečo nie je v poriadku. Keď odchádzali zavolala ešte na Moniku. '' Monika čo sa deje? Nie si šťastná, že mám bábätko? ''

'' Och, samozrejme, že som. Som najšťastnejšia na svete. Je nádherná. '' no zrak uprela do zeme. Nechcela Andrejke pokaziť radosť.

'' Tak čo sa deje? ''

'' Ja budem musieť asi odísť do Betliaroviec. Svetlanka ma potrebuje... '' pozrela na Andrejku a hľadala v jej očiach pochopenie.

'' Ale to predsa aj ja! '' videla na Andrejke rozrušenie a strach, že ju opäť stratí.

'' Andrejka, ale veď máš tu Patrika, ktorý ťa miluje. Máš mamu, otca a plno ľudí, ktorí ti pomôžu. A okrem toho.. '' odmlčala sa.

'' Čo? '' pišťala už skoro plačky Andrejka.

'' Ja sa vrátim.. ''

'' Nie, nevrátiš Monika! Poznám ťa. Presne preto nechcem, aby si odišla, lebo tam už ostaneš. Prečo ťa potrebuje? Nemá tam žiadnu kamarátku? Veď ona má tiež priateľa, Janko sa volá tuším.. '' snažila sa spomenúť si na meno blond'ávého chlapca, ktorého Monika spomínala.

'' Áno, má, ale takisto je veľmi chorá. A už pár krát som jej pomohla vrátiť sa späť do života. ''

'' Ako? Uvarila si jej bylinky? '' ironicky a povýšenecky vyprskla Andrejka a to Moniku ranilo.

„Áno, predstav si.“ otočila sa, zakývala bábätku, poslala mu pusu a bez slova odišla. Veľmi ju mrzelo priateľkine nepochopenie. Žeby sa tak zmenila kým bola preč? Alebo sa zmenila Andrejka? Každopádne puto medzi nimi bolo pretrhnuté a ťažko sa opäť nadväzovalo. Monika mala pocit, že nikam nepatrí. Nepatrila do Betliaroviec, no sem do veľkého mesta tiež viac nezapadala. Necítila sa tu viac príjemne a túžba po Betliarovciach sa stala neovládateľnou.

Vyšla z nemocnice. Marek s mamou ju už čakali v aute. Mamu vyložili doma a Marek s Monikou išli k nemu. Keď vošli do obývačky, Marek stlmil svetlá, zapálil sviečky a nalial obom do pohára víno. Monika bola duchom neprítomná a stále si v mysli odohrávala dialóg z nemocnice. Marek sa snažil rozprúdiť dialóg, no ona ho nevnímala a sledovala mihotajúce svetlo sviečky. Znenazdajky sa k nemu otočila a zašepkala:

„Marek.. musím sa ťa niečo spýtať.“

„Počúvam.“

„Išiel by si so mnou do Betliaroviec?“

„Kedy?“ opýtal sa vystrašene.

„Zajtra.“

„Neprichádza v úvahu. Zajtra mám súd a pozajtra mám začať nový prípad, kým nebude ukončený, nemôžem ísť nikam.“

„A to kedy bude?“

Spýtala sa nedôverčivo Monika.

„To neviem. Podľa toho ako to pôjde.“

„A potom by si išiel?“ skúšala znova.

„No záleží na tom, koľko budem mať práce. Prečo chceš ísť späť do Betliaroviec? Nepáči sa ti tu?“

„Popravde, cítim sa tu stiesnene, no hlavný dôvod je... ..že mi umiera kamarátka Svetlanka a potrebuje moju pomoc.“ sklopila zrak a Marek cítil, že bude plakať. Prisadol si k nej a objal ju.

„A ty si myslíš, že jej pomôžeš?“ V jeho hlase bolo počuť nedôveru a Monika neznášala, keď jej niekto neveril.

Vytrhla sa mu z objatia a nahnevane odvetila: „Áno, pomôžem. Ešte som ti o tom nehovorila, ale mám nadprirodzené schopnosti.“ pozerala naňho a na jeho reakciu, no vyzeral pokojný a neveriaci tak isto ako pred tým. „Vidím mŕtvych už od malička a teraz v Betliarovciach som objavila ďalšie schopnosti. Hlavne schopnosť liečiť a vidieť do budúcnosti, no ešte sa mám čo učiť. Ale už som Svetlanke takto pomohla a aj vďaka mne je chvalabohu ešte medzi nami. Ak neprídem včas, už jej nepomôžem.“

Marek na ňu pozeral a nič nehovoril. Napil sa vína a pomaly, hľadajúc slová sa ju snažil utešiť. „Verím ti.“ chytil ju za ruky a pobožkal ich. „No nemôžem odtiaľto odísť iba tak. Mám tu svoju prácu, rodinu. Keby sme tam išli, verím tomu, že by to nebola iba krátka návšteva.“

Monika nevedela, čo na to povedať. Mal pravdu. Ak tam pôjde tak sa jej zrejme nebude chcieť vôbec vrátiť. Všetko v meste jej pripomínalo bolestnú minulosť, nedokázala nájsť tiché miesto, kde by počula spievať vtáčiky, šumieť stromy, nebolo tu nič iba hučanie motorov áut a hluk ľudí na uliciach, nič sa nepodobalo na raj v Betliarovciach.

„A nevzdal by si sa toho všetkého ani kvôli mne?“ pozerala naňho so slzami v očiach, no odpoveď už vedela.

„Prepáč.“ sklonil hlavu a viac nemusel povedať. Monika sa zdvihla a chytila mu hlavu do dlaní.

„Ubíja ma to tu, hučí mi v hlave, nedokážem ani liečiť. A až teraz som zistila, že šťastie nenájdem iba tam“ pobožkala ho a vedela, že viac sa nestretnú.

„Zbohom.“ podišla k dverám a s plačom ho ešte chvíľu sledovala.

„Zbohom Monika.“ ticho odpovedal a slzy sa mu skotúľali po lícach. „Nezabudni, že ťa milujem.“ Monika sa smutne usmiala a odišla z domu i z jeho života.

Ráno sedeli spolu s maminkou pri raňajkách. Mama si čítala noviny a Monika potichu prežúvala. Za oknom letel biely motýľ. Pripomenulo jej to prvé dni v Betliarovciach.

„Rozhodla som sa odísť.“ začala pomaly.

„Prosím?“ nečakala taký výrok jej mama.

''Nemôžem tu žiť. Nepatrím sem. Potrebujem sa vrátiť do Betliaroviec a to čo najskôr, aby som pomohla Svetlanke. Snívalo sa mi o nej a prosila ma o pomoc''

Mama premýšľala o Monikiných slovách, no nedokázala prekonať smútok, ktorý ju opantal. ''Ale, iba teraz som ťa našla a zase ťa mám stratiť?'' prisadla si k nej mama, aby jej neušlo ani jedno dcérine slovo. Hladila ju po vlasoch a s láskou na ňu pozerala. Monika opäť spozorovala svetlo, ktoré sa k nej šírilo od mamy.

''Prepáč mami. Je mi to strašne ľúto. '' obe začali plakať a objali sa. ''Som šťastná, že sme opäť mama s dcérou, no ja tu naozaj nemôžem zostať. Ubíja ma to tu, cítim ako mi uniká životná energia a potrebujem vidieť Jozefa, Dorotku, Janka a aj Svetlanku. Rozumieš mi?'' pozrela na mamičku a prekvapivo v jej očiach ako jediných za posledné dni videla pochopenie..

''Chápem ťa dcérka moja. '' obrátila hlavu a pozerala z okna. ''Chcela by som ťa mať pri sebe, ale tvoje šťastie je mi prednejšie. A ktovie..'' zrazu sa rozjasnila '' možno prídem za tebou. Vždy som chcela bývať v horách. '' obe sa zasmiali a objímali sa.

''TO by bolo výborné!'' tešila sa Monika. ''Idem si pobaliť veci. Zajtra musím odísť. Poobede sa ešte pôjdem rozlúčiť s Andrejkou. ''

''A čo Marek?''

''Bohužiaľ. '' odpovedala smutne Monika. '' Je koniec. ''

''To je mi ľúto. '' chápala ju a objímala vo svetle mamička. Svetlo lásky sa stupňovalo vždy keď začali rezonovať na rovnakej vlnovej dĺžke a dnes bolo najsilnejšie aké videla odkedy sa vrátila z Betliaroviec.

''Ďakujem. '' dodala Monika a išla pobaliť to najnutnejšie.

Keď prišla poobede za Andrejkou bol tam Patrik. Pozdravili sa a i keď mu Monika odpustila a mala ho rada ako otca malej Moničky, nemala si s ním veľa čo povedať.

''Čakáš na Andrejku?'' začala rozhovor.

''Nemôžem sa jej už dočkať. '' usmieval sa ako slniečko a Monike bolo ľúto, že ho nemala a zrejme nebude mať možnosť spoznať.

''Ako to teraz bude s tebou a ujom Jozefom, teda tvojim dedkom? Budete za ním chodiť do Betliaroviec?''

''Ešte neviem. Ale teraz, keď sme sa po toľkých rokoch stretli a viem, kde býva, tak sa tam určite raz vyberieme. ''

''Aj s Andrejkou?''

''Áno, prečo nie? Aj s malou Monikou. ''

''Inak ďakujem. '' pozrela naňho vďačne Monika.

''Za čo?'' nechápal Patrik.

''Za to, že si súhlasil s menom Monika. ''

Patrik v tom momente pochopil a znervóznel: '' To nestojí za reč. Bolo to ako odčinenie všetkého, čo som ti urobil. Urobím všetko, čo Andrejke na očiach uvidím a veľmi si to želala. ''

Monika pochopila, že Andrejka ju má stále rovnako rada a jediný dôvod, prečo nechce, aby odišla je, že ju chce mať pri sebe. V tom vyšla zahalená v župane a s Malou Moničkou na rukách.

''Ahoj. '' pozdravili sa stroho no mierne.

''Andrejka. '' začala prvá Monika.

''Nechcela som odísť bez rozlúčenia. ''

''Tak preda..'' ozval sa hnev Andrejky.

''Nehnevaj sa na mňa. Ak ma máš naozaj rada, tak ma pochopíš a necháš ma ísť. '' chytila ju za ruku a zohla sa k malej Monike aby ju pobožkala na čelo. Dieťa otvorilo očka a vyzeralo akoby sa usmialo. Andrejka smutná a zronená si pritúlila tuhšie dieťa.

''Ja ťa chápem. Len nechápem, ako môže byť osud taký krutý a vziať mi ťa dva krát. '' plakala akoby už nemala Moniku viac vidieť.

''Ale veď sa uvidíme. Prídete do Betliaroviec za Jozefom, a aj za mnou. A ja prídem sem za mamou a samozrejme aj za vami. Neuvidíme sa síce každý deň, ale určite to bude často. '' Sľubujem!'' oblizla si dva prsty a prisahala. Andrejka sa zasmiala nad detským gestom a objali sa, jemne, tak aby nestlačili dieťaťko.

“O chvíľu mi ide vlak. Musím si ísť domov pre veci. Majte sa tu krásne a dávajte pozor na ten malý poklad.” usmiala sa, pobozkala dieťaťko opäť na čelo a odišla. Malá Monika opäť otvorila očka a ústočkami vytvorila akoby úsmev. Andrejka si hneď pomyslela, že náhody neexistujú. V Monike je oveľa viac a jej dieťa to vycítilo.

Monika prišla domov, vošla do chodby a o niečo zakopla. V chodbe ležala jej cestovná taška už pobalená. “Chcela som ti trochu pomôcť.” objavila sa vo dverách z kuchyne jej mama. Na sebe mala zásteru celú od múky a kuchyne sa vinula vôňa pečených buchiet.

“Pripravujem ti niečo dobré na cestu.” Usmievala sa, no v srdci cítila bolesť a najradšej by si naliala pohárik vína, no darilo sa jej dobre odolávať. Hlavne kvôli Monike. Monika ju objala a sadli si k stolu. V ten večer sa rozprávali dlho do noci a povedali si od srdca všetko, čo kedy pred sebou tajili.

Nadišlo ráno a Monika sa pripravovala na odchod. Pobalila si ešte posledné veci, potraviny a buchty od mamy. Vzala si aj mobil i keď v Betliarovciach nie je signál. “Ale zísť sa môže” vravela jej mama, keďže mala o dcéru veľký strach. Na stanici bolo rušno. Oznamili prichádzajúci vlak a Monika sa postavila bližšie ku koľajiam.

“Dávaj si na seba pozor.” vravela jej mama a starostlivo naprávala límec bundy. Snehu zatiaľ veľa nenapadlo a Monika dúfala, že bude cesta do Betliaroviec dostupná. Tešila ju mamina starosť, no ona sa nebála.

“Mami zvládla som to raz, zvládnem aj druhý krát. A okrem toho..” otočila sa vľavo od seba “mám troch ochrancov, ktorý nado mnou bdejú.” usmiala sa a mamička sa snažila zaďávať tým smerom, no nič nevidela ani necítila. “Dieťa moje, ako to len robíš. Si celý tvoj otec.” usmiala sa a vtom zacítila na svojej tvári jemný vánok.

“Práve ťa hľadá.” smiala sa Monika. “A vraví, že čím si staršia, tým si krajšia.”

Mama sa zapýrila a z očí jej vytryskli slzy. “Budeš mi veľmi chýbať, Monika. Prídem čím skôr. Sľubujem.” Objali sa a Monika nastúpila do vlaku.

Vlak sa s ťažkým hrmotom rozbehol a pravidelne si klepotal po koľajniciach uspávanku. Monika mala pocit, že už už zaspí, no v tom si oproti nej sadla krásna dievčina. “Svetlanka.” vyskočila Monika, no pani čo sedela cez uličku na ňu spýtavo pozrela, tak sa hneď usadila nazad.

“Monika. Nebanuj, nemohla si ma zachrániť.”

“Nie stihnem to! Počkaj na mňa!” vykrikla a pani od vedľa sa na ňu zamračila. Monika sa rozplakala, no nemohla a ani nevedela čo povedať.

“Neboj sa. Dala si mi veľa. Ktoré dievča s takou chorobou ako mám ja sa môže popýšiť, že sa dožilo viac ako 20 rokov a že sa šťastne vydalo? Ktoré môže povedať, že vo svojom živote stretlo spriaznenú dušu ako si mi bola ty? A ktoré by mohlo povedať, že kvôli nemu obetoval niekto svoje šťastie?”

“Ale ja..” zašepkala Monika.

“Ja viem, čo si prežívala, keď sme sa s Jankom brali. A viem, že na nič iné teraz nečaká, iba na to kedy ťa znova uvidí. Monika, je ten pravý. Potrebuje ťa.” usmiala sa a zmizla.

Monika sa rozplakala a pani od vedľa sa na ňu pozerala zamračené akoby ju rušila.

“No čo?” osopila sa na ňu Monika a pani sa s nadurdeným výdychom otočila do okna.

Zvyšok cesty sa zdal Monike nekonečný. Konečne vystúpila z vlaku a čakala ju úmorná cesta do vrchov. No nezdala sa jej taká ťažká ako bremeno, ktoré niesla. Chodník ešte nebol zaviaty snehom a tak sa jej šliapalo dobre. Prechádzala okolo stromu, ktorý ju ochraňoval, keď prišla do Betliaroviec prvý krát.

“Ach, Kira. Prečo je život taký krutý?” povzdychla si.

“Život ti dá iba to čo unesieš.” ozval sa tenký hlások a Monike sa pri predstave Kirinho zjavu utešilo srdiečko. Usmiala sa a pohľadila strom. Pobrala sa s taškou na pleci ďalej.

O chvíľu už videla domčeky roztrúsené pod lesmi. Kráčala čoraz neistejšie. Čo ak ju v Betliaroviach už neprijmú? Čo ak sa zmenila a nebude to už tá Monika, ktorá opustila túto osadu pred pol rokom?

Ako kráčala zbadala Jozefovu chalúpku. Z chalupy vychádzal dym a pred chalupou bol Jozef a štiepal drevo. Zbadal Moniku a kolená sa mu podlomili.

“Monika!” kričal a rozbehol sa k nej. “Monika moja zlatá!” dobehol ju a objal z celej sily okolo krku.

“Moje zlaté dieťa. Ty si sa vrátila.” usmieval sa cez slzy a volal Dorotku. Vyšla stará pani, s vlasmi

schovanými pod modrou šatkou a v krojovanom odeve. Výskala a bežala im oproti. Objala Moniku tuho a hneď začala rozprávať: "Keby si vedela, čo sa stalo. Janko ostal sám. Chúďatko Svetlanka."

"Áno, viem." odpovedala smutne Monika.

"Ako to? Písal ti?" no Monika na ňu veľavýznamne pozrela a Dorotka pochopila. "Jasne, videla si ju, že?"

Monika iba mlčky pokývala hlavou.

"Pod' sa zohriať. Si premrznutá na kosť." pobádala ju do domčeka Dorotka.

Usadili sa k stolu a naliali jej teplý čaj. Tašku jej hodili do izby, kde pred tým spávala a sadli si k nej.

"Vieš koľko ľudí ťa tu hľadálo?" začala opäť Dorotka.

"Ako to? Kto?" nechápala Monika.

"No, ľudia, ktorí chceli tvoju pomoc. Zvesti sa šíria rýchlo a keďže ťa už nebolo treba skrývať, zvesti o tvých liečiteľských schopnostiach sa rozšírili aj do ostatných dedín."

"Čože? Ale to nie je dobré. Veď si budú myslieť, že som bosorka!" preľakla sa Monika.

"Neboj sa. Tvoja sponda veľa zmenila. Pán farár každému povedal, že máš dar od boha. Niet sa čoho báť." obaja sa na ňu usmievali a boli tak šťastní, že ju majú späť. Vtom vonku začalo husto snežiť. Stihla to len len.

"Som taká rada, že som späť" opäť ich objala. "Teším sa, ako Vám budem opäť asistovať Dorotka." usmievala sa ako slniečko. "No najprv by som rada išla Svetlanke na hrob. Smiem?"

"Samozrejme dieťa moje. Len musí prestať tá snehová metelica, čo sa vonku rozpútala." pozrel Jozef von oknom.

"Naozaj ťa niekto zhora ochraňuje, že si to tak stihla." zasmiala sa Dorotka a postavila sa pre ďalší čaj.

Keď prešla snehová búrka, Monika sa vydala smerom do dediny k hrobu svojej najlepšej kamarátky. Prišla na cintorín a dvierka nechala pootvorené. Podišla k radu, kde by mala byť podľa Jozefa pochovaná a vtom zbadala stáť medzi hrobmi Svetlankinho ducha. Usmievala sa, akoby bola živá. Monika podišla bližšie a zapálila na hrobe sviečku.

"Cítim sa dosť divne, keď tu vedľa mňa stojíš ako živá." zašeptala Monika s trasľavým hlasom.

"Tak to má byť. Maj ma v pamäti ako živú a usmiatu a nesmúť. Keby bolo po mojom, tak na pohrebe všetci tancujú. Veď mne je teraz tak úžasne." usmieval sa duch a Monike sa srdiečko trochu tiež pousmialo.

"Čo mi však najviac chýba je tvoje objatie." plakala Monika.

"Neplač Monika." Vtom pocítila na svojej tvári jemný vánok, ktorý ju akoby zahalil do jemnej hmly a pocítila ohromnú lásku.

"keby som prišla skôr, bola by si ešte nažive a.."

".. a trpela by som bolesťami a Janko by bol so mnou nešťastný, pretože miluje teba.." dokončila Svetlanka, no Monika ju prerušila "...ale Janko ťa predsa ľúbil!"

"Áno, ale teba viac. Netráp sa ničím Monika. Som šťastná, že som s ním mohla prežiť tie pekné chvíle, no patrí k tebe."

Vtom medzi hrobmi zbadala kráčať mladíka s blondávou hrivou a uplakanými očami.

"No vidím, že moja cesta sa končí." usmievala sa Svetlanka.

"Opatruj mi ho dobre a rob vždy to, čo cítiš, že je správne."

"Počkaj! Kam ideš?" natiahla ruku Monika, no nedokázala zachytiť nehmotné telo.

"Už môžem odísť do svetla. Moja láska tu ostáva s Vami. Netráp sa nad minulosťou. Ži pre prítomnosť. Ja som si užila každý okamih života a ty rob to isté. Jankovi povedz, že som ho ako živá ľúbila, no teraz cítim prichádzať božiu lásku a cez ňu tá ľudská iba jemne presvitá, preto si nemusí voči mne ani on ani ty nič vyčítať." duch pomaly mizol a Monika so slzami v očiach sledovala bledú siluetu Svetlanky. Pomaly sa k nej priblížil Janko a keď ju zbadal zrýchlil krok a zastal až tesne pri nej.

"Monika." vyslovil nežne a chytil ju za ruky. "Ty si sa vrátila!" usmieval sa pomedzi slzy a bozkával jej ruky. "Už vieš, čo.." otočil sa k Svetlankinmu hrobu.

"Áno, práve odišla." plakala Monika.

"Práve?" spýtal sa Janko prekvapene.

“Áno.” smrkala Monika. “Práve odišla z tohto sveta do iného, kde nás už nepočuje, kde nás nevníma, kde žije iba v pravej Láске. “ plakala a hodila sa Jankovi okolo pliec. “Bude mi tak chýbať!” slzy zmáčali Jankovu košeľu a on plakal s ňou.

“Ostali sme sami.” zašepkal jej do ucha.

“Nie.” odpovedala Monika “ Máme jeden druhého.” usmiala sa a Janko ju nežne pobozkal.

Sneh už zišiel z hôr a objavili sa prvé jarné kvietky. Monika sa stala miestnou babicou a liečiteľkou. Chodili za ňou z celého okolia, iba jedna duša stále ostávala nevyliečená. Denne vídala ako Jozef hľadá na Dorotku s túžbou a ako mu srdce poskočí vždy keď sa ho dotkne. No nikdy pre ňu nebola tá správna chvíľa, aby mu odovzdala odkaz do Márie. Máriin duch sledoval Moniku a vždy keď mohla, pobádala Moniku, aby sa osmelila.

Raz, keď sa Monika vracala z úspešného pôrodu, ako vždy sa zastavila pri “Kirinom strome” a rozjímal nad darmi života.

Zrazu sa pri nej objavilo svetlo a pred ňou stála nádherná bytosť Kira.

“Ahoj Monika. Som rada, že si stále v kontakte s nami prírodnými bytosťami.” usmievala sa zo široka.

“Ahoj Kira. Vďaka ti za každú bylinku. Vždy niekomu pomôžem.”

“Mám pre teba ešte jeden dar.” Monika zdvihla obočie, lebo nič nečakala.

“Je to rada. Choď domov a priprav večeru. Ale nie pre štyroch, ale pre siedmich. A nezabudni na najmenšieho, priprav teplé mliečko.”

Monika nechápala význam týchto slov, no zdvihla sa s poďakovaním zo zeme a vybrala sa smerom k osade. Kira ju však ešte zastavila: “A dokonči, čo máš začaté. Inak Máriina duša nenájde pokoj.”

Monika sa jemne zamračila no nakoniec sa usmiala a poďakovala.

Vybrala sa do Jozefovej chalupy. Postavila vodu na polievku a ošúpala zemiaky. Pripravila kyslú kapustu a prevarila mliečko presne ako jej kázala Kira. Ale kto bude tá návšteva?

Domov prišiel Jozef a sadol si k stolu. Nalial si čaj a pýtal sa Moniky aký mal deň. Teraz je snáď tá pravá chvíľa, pomyslela si Monika. Musí mu to už povedať.

“Ujo Jozef? Pamätáte sa ako som vravela, že Mária ma stále sprevádza?”

“Áno?” prekvapene na ňu pozeral a čakal, čo mu chce táto mladá žena povedať.

“Jej duša je stále medzi nami a nebude mať pokoj, pokiaľ Vám neodovzdám jeden odkaz.” zhlboka sa nadýchla a pokračovala. “Nerada sa miešam do vášho vzťahu s Dorotkou, ale očividne Vás to oboch k sebe ťahá.”

Jozef sa zamračil a Monike došiel dych. Nevedela ako pokračovať, no prekonala sa kvôli Márii.

“Mária mi povedala, že Vás mám upokojiť, aby ste sa netrápil výčitkami svedomia. Praje Vám iba, aby ste bol šťastný. Praje si, aby ste bol v bližšom vzťahu s Dorotkou, ak Vás to urobí šťastím. Za jej smrť ste nemohol. Bola za tým veľká bolesť, ktorú mala v tele a teraz jej je dobre.”

Jozef počúval a slzy sa mu tislí do očí.

“Ja nemôžem.”

“Ale áno. Musíte, inak Mária nenájde pokoj. Chcela by ísť do svetla, tam kde je teraz už aj Svetlanka. Nič ju tam nebude trápiť, nič nebude vnímať, iba bezpodmienečnú Lásku. Nechajte ju ísť. Prosím.” chytila ho za ruku a na rukáv jej kvapla jeho slza.

“Ja.. ..sa pokúsim.” vyjachtal zo seba a vyšiel z chalupy.

Monika sa poobzerala po izbe a v kúte stála Mária. Prečo ešte neodišla? Spýtala sa sama seba Monika.

“Ďakujem ti Monika. Snáď sa rozhodne správne.”

Monika si opäť sadla k stolu a čakala čo ešte tento deň prinesie.

Do chalupy vošiel Janko. Za chrbtom čosi skrýval potmehútsky nechal Moniku, aby sa za tým načahovala. Keď ho objala okolo pása, aby dočiahla na predmet, chytil jej ruku, objal ju a dal pusku. Monika sa začervenala, no Janko celý šťastný vytiahol spoza chrbta kyticu lúčnych kvetov.

“Som šťastný, že si sa vrátila Monika.” usmieval sa a sadol si k stolu.

Polievka sa už dovarila, zliala zemiaky a pripravila mliečko do džbánku. O chvíľu bude večera. Pripravila na stôl sedem tanierov a Janko neveriacky krútil hlavou. “Čakáš niekoho?” opýtal sa celý nesvoj, či je pozvaný, no Monika sa na ňho zaľúbene usmievala.

''Okrem teba ešte ďalších troch ľudí. '' frnkla mu po nose, no viac nepovedala.

O chvíľu vošiel Jozef a hneď za ním Dorotka. Sadli si k stolu a Monika pozorovala atmosféru okolo nich. Sadli si a čakali na hostí, o ktorých vedela iba Monika. Sedeli po tichu a očami hypnotizovali dvere. Zrazu sa ozvalo tiché zaklopanie. Monika vyskočila, akoby strelilo a podišla k dverám. Nervózne chytila kľučku a pozrela na spolusediacich. Všetci ju pobádali pohľadom a čakali, kto sa zjaví vo dverách. Otvorila dvere a ostala stáť v nemom úžase. Vo dverách stála jej mama, Andrejka, Patrik a dokonca mali so sebou aj malú Moniku.

Radostne sa zvíkali a keď vošli dnu, neverili vlastným očiam.

''Ty si nás už čakala?'' spýtala sa prekvapene Andrejka, keď videla na stole taniere.

''Čakala som hostí, no nevedela som, akí budú vzácní. '' smiala sa šťastná Monika a usadila svojich hostí k stolu. Zvíkali sa s Jankom, Dorotkou i Jozefom a Monika nabrala polievku. V družnom rozhovore s hosťami sa cítila ako doma.

''Iste ste po dlhej ceste unavení. Ako ste to vôbec našli?''

''Našťastie si o Betliarovciach hovorila toľko, že poznám cestu naspamäť. A takisto sú na mape. '' zasmiala sa mamička.

'' A na ako dlho ste prišli?'' spýtala sa s obavami Monika.

Andrejka s Patrikom a mamou na seba pozreli a mama sa ich potmeľúdsky spýtala: ''Povieme jej to?''

Andrejka s Patrikom kývli hlavou.

''Naši dvaja zaľúbenci kupujú dom vo vedľajšej dedine. '' povedala Monikina mama a Monika vyskočila. Od radosti objímala všetkých znova. ''A ty mami?'' otočila sa k mame.

''Ja som predala byt a ak sa nájde voľná chalúpka tu v osade, rada sa stanem súčasťou tohto krásneho života. ''

''To je úžasné!'' objímala ju Monika.

Vtom vošla do dverí zadychčaná suseda z vedľajšej dediny, ktorá kričala na Moniku: '' Príď k nám, prosím ťa, keď sa ti bude dať. Manžel je chorý, lieky mu nezaberajú, tu pomôžeš iba ty. ''

Monika sa pozrela na ľudí v dome , vzala si vrecúško s čarovným kameňom a dvomi kamienkami od deduška a chystala sa odísť.

''Prepáčte, ale som tu na to, aby som pomáhala. Ale vrátim sa domov, čo najskôr! Domov, lebo to sú pre mňa Betliarovce. Konečne sú tu všetci, ktorých milujem. '' usmievala sa a chystala sa odísť. Zrazu sa však vo dverách pred ňou zjavili jej traja sprievodcovia.

''Monika, sme šťastní, že si zistila, aký je tvoj životný údel. Pomáhaš všetkým okolo teba. Tu sa naša spoločná cesta končí, už nás nepotrebuješ. Zbohom Monika. '' rozlúčil sa s ňou s úsmevom deduško, otecko a Mária dodala: ''Dala si mojej duši pokoj a prebrala si moju úlohu. Ďakujem ti za všetko. Zbohom. '' Svetlo prenikajúce do dverí vytvorilo ich postavy, tak, že ich videli všetci sediaci pri stole.

Monika sa rozplakala a obzrela sa po ľuďoch, na ktorých jej záležalo a ktorí tu boli teraz s ňou. Jozef držal Dorotku za ruku a ona sa k nemu túlila. Obaja pozorovali svetlo a tváre im prežiarila láska. Patrik s Andrejkou objímali bábätko a Janko s Monikinou mamou sa postavili a so slzami v očiach pristúpili k Monike a objímali ju.

Miestnosť zaplavilo silné svetlo a duše, ktoré po rokoch našli pokoj s ním pomaly splynuli.